

[Harry Potter] Ma Vương

Contents

[Harry Potter] Ma Vương	2
1. Chương 1: Bảo Bảo - Harry Potter Ra Đời	2
2. Chương 2: Merlin?!	6
3. Chương 3: Tiếng Sét Ái Tình Của Voldemort?!	8
4. Chương 4: Boa	11
5. Chương 5: Cuối Cùng Cũng Đến, Thư Nhập Học Hogwarts	14
6. Chương 6: Đến Hẻm Xéo, Gặp Draco	19
7. Chương 7: Không Đề!	21
8. Chương 8: Vẫn Không Có Đề!	24
9. Chương 9: Lễ Phân Loại	27
10. Chương 10: Lớp Độc Dược	30
11. Chương 11: Con Gái Của Voldemort?!	33
12. Chương 12: Tình Bạn	35
13. Chương 13: Giáng Sinh	39
14. Chương 14: Kết Thúc Năm Nhất	43
15. Chương 15: Gia Đình Áo Ảnh	45
16. Chương 16: Không Đề! ^^	48
17. Chương 17: Không Biết Nên Đặt Tiêu Đề Gì! ^^	51
18. Chương 18: Tử Xà Du Mi	55
19. Chương 19: Kế Thừa	58
20. Chương 20: Hóa Đá	61
21. Chương 21: Dự Định	63
22. Chương 22: Tom Riddle	66
23. Chương 23: Kết Thúc Năm Hai	69
24. Chương 24: Biệt Thự Potter	71
25. Chương 25: Đi Hẹn Hò?!	74
26. Chương 26: Gia Tộc Andreassen	77
27. Chương 27: Giám Ngục	80
28. Chương 28: Peter Pettigrew	84
29. Chương 29: Giải Oan (1)	86
30. Chương 30: Giải Oan (2)	90
31. Chương 31: Giải Oan (3)	93
32. Chương 32: Dây Chuyện Slytherin	95
33. Chương 33: Gián!!!	97
34. Chương 34: Gặp Gỡ (1)	100
35. Chương 35: Gặp Gỡ (2)	103
36. Chương 36	105
37. Chương 37	108
38. Chương 38	110
39. Chương 39	112
40. Chương 40	115

41. Chương 41	117
42. Chương 42	120
43. Chương 43	123
44. Chương 44	125
45. Chương 45: Phiên Ngoại 1: Grindelwald X Dumbledore	128
46. Chương 46: Phiên Ngoại 3: Sau Đó	130
47. Chương 47: Phiên Ngoại 3: Giả Sử?!!	133

[Harry Potter] Ma Vương

Giới thiệu

Thể loại: HP đồng nhân, xuyên không, sinh tử, bàn tay vàng (siêu bự), điềm văn, sủng, 1x1, HECP: Voldemort x Harry

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/harry-potter-ma-vuong>

1. Chương 1: Bảo Bảo - Harry Potter Ra Đời

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một người thanh niên với mái tóc dài màu bạc đang nhìn chăm chú vào chiếc gương lớn trước mặt. Lúc này, từ đằng sau một người đàn ông bước đến ôm lấy cậu thanh niên từ đằng sau: “Mer, đang nhìn gì đấy?”

Người thanh niên – Merlin, thần của giới Pháp Thuật – néo vào cái tay đang không an phận đang sờ hong anh. Người đàn ông mỉm cười, nhưng không lấy tay ra. Merlin không để ý đến anh, lại nhìn vào gương: “Đứa trẻ này có một năng lực thật đáng sợ.”

Người đàn ông cũng nhìn vào gương. Trong gương, một bé trai khoảng 12, 13 tuổi đang đứng, trước mặt cậu là một bé gái với một đôi cánh dơi khổng lồ sau lưng và những chiếc móng vuốt sắc nhọn. Bé gái đang dùng những chiếc vuốt của mình cắt người đàn ông trước mặt ra thành nhiều mảnh, rồi lấy đi ba cái bánh ngô trong túi ông ta. Bé chạy đến trước mặt bé trai, đưa bánh ngô cho cậu rồi biến thành một tấm giấy nhỏ cỡ lá bài chui vào túi áo cậu.

“Ồ? Đây là...” Người đàn ông nhướng mày. Merlin phất tay, tấm gương biến mất. Anh quay người đứng đối diện với người đàn ông: “Anh nghĩ sao, Arthur?”

Arthur chống cằm suy tư, một lúc sau, anh nói: “Như vậy đi, anh rất thích cậu bé này. Không phải giới Pháp Thuật đang gặp chiến tranh sao, chiến tranh là nơi rất thích hợp với đứa bé này. Nếu nó gặp chuyện không may, hãy đưa linh hồn nó đến giới Pháp Thuật, cho nó cuộc sống mới. Thấy sao?”

Merlin hơi ngạc nhiên với ý tưởng của vua Arthur. Anh suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Được.”

Trái Đất năm 20XX, bầu trời xuất hiện dải hồng quang trải dài khắp thế giới. Ba ngày sau, mặt thế giáng lâm. Sơ kỳ mặt thế, nhân loại chật vật cố gắng sống sót. Ở thời kỳ này, con người vẫn còn giữ lại được đạo đức của mình. Nhưng, 20 năm sau, trung kỳ mặt thế. Thức ăn khan hiếm, tang thi, động thực vật biến dị lan tràn, vì sống sót con người đã quyết định vứt bỏ đi một phần đạo đức, tính người ít ỏi còn sót lại.

Năm thứ 5 trung kỳ mặt thế, trong một cơn động, một người phụ nữ ôm bụng gào thét. Trán cô đầy mồ hôi, với cái bụng căng tròn không khó biết cô đang mang thai, và bây giờ đứa bé muốn ra ngoài. Sau 3 tiếng, trong cơn động bỗng vang lên một tiếng khóc mơ hồ.

15 năm sau, Bảo Bảo nhìn ba gói bánh ngô trong tay, rồi nhìn năm gói bánh ngô, vài gói còn trùng nướng đang nằm sâu trong hang động. Hôm nay thu hoạch thiệt khá nha, như vậy bé có thể cầm cự được 3- 4 ngày rồi.

Bảo Bảo, 15 tuổi, với cơ thể nhỏ bé gầy nhom như 12, 13 tuổi. Bé bước ra ngoài sơn động, nhìn lên bầu trời xám xịt. Hôm nay trời thật trong nha, có lẽ bé nên đi săn lần nữa.

Bảo Bảo chạy ra ngoài sơn động, đi được một lúc bé gặp một đoàn dị năng giả đang nghỉ ngơi. Nghĩ nghĩ, bé lấy một tờ giấy nhỏ từ trong túi, tờ giấy hóa thành một đạo bạch quang. Một cô gái đáng người nhỏ nhắn tinh xảo khoảng 18, 19 tuổi xuất hiện trước mặt bé.

Cô gái cúi người với bé, phát tay, một tảng cây xuất hiện che khuất Bảo Bảo. Xong xuôi, cô lấy bùa bùa khắp người, vẻ mặt hết hoảng chạy đến chỗ đoàn dị năng giả. Bọn họ nói chuyện một chút, một người thanh niên đi đến chỗ bé.

Bảo Bảo tay động, vừa định tấn công thì bầu trời bỗng tối xam lại. Người thanh niên hết hoảng bỏ chạy, tiếng gào thét của tang thi bỗng nhiên vang lên từng tiếng lại từng tiếng. Đây là dấu hiệu của “Tiến hóa” đi? Bé nghĩ, bé gái với đôi cánh dơi bỗng xuất hiện bên cạnh bé, cảnh giác nhìn xung quanh.

Bên đoàn dị năng giả, hình như họ đang cãi nhau với cô gái tinh xảo kia. Cô vung tay, hai đóa hoa đại vương(1) thật lớn hiện ra, nuốt đoàn dị năng giả vào bụng. Cô thu tay lại, đi đến tính lấy túi lương thực của họ thì bỗng hét một tiếng, người cô lóe sáng rồi biến trở lại thành mảnh giấy nhỏ.

??? Bảo Bảo nhìn móng vuốt trước ngực mình, cùng với một dòng nước đỏ tươi đang chảy xuống. Bé nghiêng đầu. Đau. Bé chưa từng đau như vậy trước đây. Bé thật muốn khóc. Nhưng mà như vậy bé sẽ gặp lại mẹ nhỉ? Bé còn nhớ, lúc đó mẹ chắn trước mặt bé, trước ngực là vuốt tang thi và dòng nước đỏ như thế này. Nếu bây giờ bé nhắm mắt lại ngủ, bé sẽ được gặp mẹ chứ?

Du Mi – cô bé quý - hét lên rồi cắt con tang thi phía sau bé thành nhiều mảnh, cô khóc chạy lại ôm lấy Bảo Bảo. Bé hiện tại thật mệt, bé muốn ngủ. Bảo Bảo vươn tay vuốt tóc Du Mi, rồi nhắm mắt lại. Du Mi nhìn Bảo Bảo thiếp đi trong lòng mình, cơ thể cô bỗng lóe sáng. Một lúc sau, bên cạnh thi thể bé trai xuất hiện một mảnh giấy nhỏ, trên mảnh giấy là hình vẽ một nữ quý cánh dơi theo phong cách chibi(2).

Bệnh viện thánh Mungo.

Trong phòng sinh, một người phụ nữ đang hét to đầy đau đớn. Bên ngoài, một người đàn ông tóc đen bù xù đi đi lại lại về mặt đầy lo lắng. Trên ghế là ba người đàn ông khác đang ngồi, một người tóc đen, một người tóc nâu, một người thấp bé mập mạp. Trong góc phòng, một người đàn ông toàn thân đồ đen đang yên lặng đứng đó, mắt nhìn chăm chú vào phòng sinh.

” Gạc Nai, cậu bình tĩnh lại, dù lo lắng cũng không giải quyết được gì.” Người đàn ông tóc nâu – Remus Lupin – không nhìn nữa đành lên tiếng. James Potter vươn tay vò tóc, nói:” Nhưng mà Lily vào đó lâu như vậy vẫn chưa ra, sẽ không xảy ra chuyện gì đi?”

”Hừ, nếu không phải tại người, sao Lily phải chịu nỗi đau này.” Người đàn ông đồ đen – Severus Snape – cười lạnh nói. Người đàn ông tóc đen – Sirius Black – nghe vậy liền đứng bật dậy nói: “Snivellus, người có ý gì?”

”Ý tứ của ta không phải người có trí thông minh còn không bằng quý khổng lồ như người có thể hiểu được.” Severus Snape hừ lạnh nói. Sirius Black há miệng muốn nói gì đó nhưng bị Remus Lupin kéo lại. Anh hừ lạnh rồi ngồi lại xuống ghế.

Lúc này, trong phòng sinh một tiếng khóc nỉ non vang lên. James Potter lập tức chạy vọt vào, theo sau là ba người Sirius. Severus Snape hơi nhắc chân, anh chần chừ một lúc rồi rời đi.

Bảo Bảo vừa mở mắt đã nhìn thấy một gương mặt cười đầy ngu ngốc của James Potter xuất hiện trong tầm mắt. Không phải bé đã chết rồi sao? Mẹ đâu rồi? Bảo Bảo nhìn quanh, không thấy mẹ. Bé mếu máo khóc nức lên. Lily Potter thấy vậy liền cướp con trai từ chỗ chồng mình đỡ: “Con ngoan, Harry ngoan, không khóc, không khóc.” Cô vừa đỡ con vừa trừng mắt nhìn James Potter, anh ùy khuất đưa tay vò đầu tóc rối xù của mình.

A? Thật ảm áp. Người này đang nói gì? Bé không hiểu. Nhưng mà thật ảm áp, thật an tâm. Giống như cái ôm của mẹ vậy. Bảo Bảo nghĩ, từ từ nín khóc. Bé nhắm mắt lại, ngủ. Lily nhìn con trai, quay sang mỉm

cười với chồng mình. Trong phòng là một mảnh ấm áp và an bình.

Xin chào tiểu Mei đây. Chương này chủ yếu là nói về kiếp trước của tiểu Har nên có hơi không liên quan lắm, nhưng dù sao vẫn chừa vào cốt truyện chính mà hen ^^

(1) Hoa đại vương

(2) Đây là Du Mi. Mọi người hãy tưởng tượng sau lưng bé này có một đôi cánh quỷ là được ^^ Sau này bé sẽ còn xuất hiện lại đó nha

2. Chương 2: Merlin?!

Bảo Bảo đang ngủ thì cảm giác được có người đang nhìn mình, bé liền mở mắt ra. Một người thanh niên tóc bạc đang mỉm cười đứng trước mặt bé. Bé hơi nghiêng đầu nhìn anh.

Merlin buồn cười nhìn tiểu quỷ đang bán manh trước mặt. Anh cười nói: “Chào bé con, ta là Merlin.” A? Bảo Bảo hơi ngậy người, bé tự hỏi người này là ai...Sau khi xác định bé không biết người này thì yên lặng nhìn Merlin một lúc rồi gật đầu nói: “Xin chào, anh là ai? Đây là đâu? Tại sao tóc anh lại có màu bạc? Không phải chỉ người già tóc mới bạc sao, nhưng anh còn trẻ mà?”

Merlin mỉm cười nhìn bé, anh nói: “Ta là người đã đưa cậu đến đây.” Đưa bé đến đây? Bảo Bảo tự hỏi một chút rồi nói: “Nói vậy anh là thần sao? Anh đưa tôi đến đây làm gì? Mẹ tôi có ở đây không? Mà đây là nơi nào?”

Merlin nhìn Bảo Bảo hỏi một câu lại tiếp một câu. Lòng nghĩ, bé con thật đáng yêu. Anh cười xoa đầu bé rồi nói: “Nơi này là không gian tinh thần của cậu. Ta đưa cậu đến nước Anh năm 1980, cho cậu một gia đình có ba có mẹ. Về phần người mẹ kiếp trước của cậu, bà ấy hiện tại sống rất tốt nên cậu không cần lo. Bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ dạy cậu tất cả những gì ta biết. Trong không gian này không có thời gian, nên chúng ta muốn học đến lúc nào cũng được. Cậu thấy sao?”

Harry nghiêng đầu nhìn anh, bé tự hỏi một chút rồi gật đầu: “Được.” Merlin nghe vậy mỉm cười xoa tóc bé, nói: “Vậy bây giờ, bắt đầu học thôi, Harry.”

- _____
(Mei: Lúc này tui sẽ gọi Bảo Bảo là Harry, thay bé thành cậu nhé ^^)

Harry 2 tháng tuổi. Lúc này cậu đang nằm trong nôi nhìn ba mình làm trò ngu ngốc trước mặt. Ngoại trừ chỉ hơi tò mò một chút, cậu thật sự không cảm thấy cái gương mặt vụn vẹo mà ba cậu đang làm có gì vui. Vì vậy, tình cảnh hiện tại chính là một lớn một nhỏ đang sáu mắt nhìn nhau.

James nhìn con trai đang trừng mắt nhìn mình, ủy khuất quay đầu nói với Lily: “Lily à, hình như cục cưng không thích anh, làm sao bây giờ?” Lily buồn cười nhìn James, cô bước đến, ôm lấy Harry.

Harry thấy mẹ đến, liền nở nụ cười thật tươi, nơi khóe miệng hiện lên hai lúm đồng tiền thật sâu, nhìn đáng yêu vô cùng. James nhìn Harry tươi cười, nhìn hai lúm đồng tiền trên khóe miệng cậu, ngẩn mặt nhìn trời thở dài: “Cục cưng thật đáng yêu, sau này đến Hogwarts lỡ bị ăn hiếp thì phải làm sao đây?” Lily hét nói nổi nhìn James, Harry cho James một ánh mắt khinh bỉ.

Lily nhìn thấy vậy thì bật cười, cô nói: “Anh đang nghĩ đi đâu vậy? Cục cưng Harry đáng yêu xinh đẹp như vậy, ai lại nở ăn hiếp con chứ? Phải không, Harry?” Cô quay sang hôn một cái lên má Harry, rồi đặt cậu lại trong nôi.

Harry nhìn cô, nghĩ: Hai người này sẽ chết sao? Merlin đã nói với cậu, thế giới này là một bộ truyện. Nhưng nhờ sự yêu thích và quý trọng của tác giả và độc giả mà bộ truyện này trở nên tràn trề sức sống, vì vậy, nó đã có linh hồn của riêng mình. Các nhân vật trong truyện thật sự đang sống, bộ truyện này đã biến thành một thế giới khác. Chính vì vậy, kết truyện lại trở thành bí ẩn.

Bởi vì hiện tại bộ truyện Harry Potter này là một thế giới thật sự nên chỉ cần một nhân tố cánh bướm nhỏ tác động là có thể làm thay đổi rất nhiều thứ. Mà cậu chính là cánh bướm này, cậu chỉ cần “đập cánh” một chút, cả thế giới này sẽ thay đổi.

Harry 6 tháng tuổi. Cậu hiện tại đã học xong hết ngôn ngữ và chữ viết của nước Anh. Đối với một đứa bé sinh ra ở mặt thế, nước Anh đối với cậu như một thế giới mới vậy. Bây giờ cậu mới biết thì ra Trái Đất trước mặt thế là như vậy, thì ra nó có nhiều quốc gia và ngôn ngữ như vậy.

Harry nhìn bầu trời xanh trong vắt ngoài cửa sổ. Thì ra Trái Đất, đã từng xinh đẹp như vậy. Những làn gió mát, những ngọn cỏ xanh, những dòng suối nhỏ... cậu chưa từng thấy trước đây. Và cả những nụ cười ấm áp và hạnh phúc của ba mẹ, ba đờ đầu nữa. Harry nhắm mắt lại. Nói thật, khi đọc xong bộ truyện này cậu vậy mà lại không ghét hay hận Voldemort chút nào.

Harry thở dài. Lily nhìn Harry, thấy con trai ngốc manh đang ngơ ngác, cô mỉm cười đi đến ôm Harry vào lòng hỏi: “Cục cưng đang nhìn gì đó?” Harry ngẩng đầu nhìn cô, cậu mấp máy môi: “...m...a....ma....ma ma.”

Lily ngơ ngác. Cô quay đầu ra ngoài cửa sổ kêu to: “James, James anh mau vào đây, Harry vừa nói chuyện này.” Ngoài cửa, James và Sirius chạy vào. James nhìn Lily: “Cái gì? Harry nói chuyện? Thật hay giả?” Nói xong, anh ôm lấy Harry từ tay Lily cười to: “Hahaha con trai ta thật thông minh. Nào con trai, cục cưng, gọi ba đi con.”

Harry nhìn anh, nể mặt anh nhiệt tình như vậy liền nói: “... ba ba...” “Hahaha Harry thật thông minh, nào nào lại gọi một tiếng nữa.” James cười thật to rồi hôn má Harry. Harry nhìn anh một cái, quay mặt đi. Cậu nhìn con chó lớn màu đen đang vẫy đuôi nhìn cậu, mỉm cười. Sirius sửa lên gâu gâu, Harry hắc tuyền: Chú Sirius nghĩ mình là chó thật sao? Lily nhìn một màn này nở nụ cười. Cục cưng thật thông minh.

Sinh nhật 1 tuổi của Harry.

Harry hiện tại đang mặc đồ con mèo, với hai cái tai thật to và một cái đuôi bông xù. Trong nôi của cậu là mấy cục bông tròn tròn xù lông đang lăn qua lăn lại. Cậu tiện tay bắt lấy con gân nhất ôm vào ngực, ngấn đầu nhìn mọi người đang vui vẻ mừng sinh nhật cậu.

Cậu phải làm sao đây? Harry nghĩ. Có lẽ cậu nên thử dùng thần lực (Mei: Tiểu Har sao cậu biết mình có Thần lực? Harry: Merlin nói.) làm giảm sức mạnh thần chú Avada mà Voldemort sẽ dùng vào ngày

Halloween để cứu ba mẹ cậu. Hoặc là làm ra một thứ gì đó bảo vệ họ... A!

Harry đột nhiên vươn tay, chỉ vào xấp giấy trắng và viết trên bàn: “ma ma, ma ma, lấy, lấy.” Lily nghiêng đầu nhìn, mỉm cười đi đến đưa xấp giấy viết cho Harry, hôn lên đầu tóc đen của cậu rồi nói chuyện với một cụ già mặc đồ kì dị. Kia chắc là Dumbledore đi – Harry nghĩ.

Harry lấy giấy viết, vừa vẽ nguệch ngoạc lên giấy, vừa tưởng tượng ra hình ảnh của mẹ Lily. Cậu tiếp tục làm giống vậy với ba James. Harry nhìn tác phẩm của mình, gật đầu. Mặc dù lực tay hơi yếu một chút, nhưng điều này không ảnh hưởng đến sức mạnh của nó chút nào. Thứ này là một tấm bùa phòng ngự có thể chặn được một lần Avada.

Lúc này, hai lá bùa lóe lên, biến thành hai tia sáng trong suốt chui vào cơ thể James và Lily. Mặc dù hai lá bùa này có thể chặn được một lần Avada, nhưng dù sao nó cũng là Lời Nguyên Chết Chóc, người bị tấn công có lẽ sẽ ngủ một thời gian. Và theo như cốt truyện ba mẹ sẽ bị thần chú Avada giết chết, chỉ cần để họ chết giả một thời gian để đánh lừa cốt truyện là được. Ngoài ra, cậu còn thêm một chế độ vào lá bùa, khi lá bùa được kích hoạt, nó sẽ biến thành khóa cổng đưa James và Lily về biệt thự Potter. (Harry: Làm sao tôi biết biệt thự Potter ở đâu? Merlin: Đến, ta chỉ cho cậu *cười*.)

Harry nhìn ba mẹ, cậu quyết định sẽ đối với họ thật tốt. Dù sao, hiện giờ họ cũng là gia đình của cậu. À cả Sirius nữa, nhưng đây là nội dung chính, Merlin đã cảnh cáo cậu không được làm thay đổi cốt truyện chính, nếu nó tự thay đổi thì không sao, nhưng nếu cậu can thiệp dù là gián tiếp hay trực tiếp thì cậu sẽ bị trừng phạt, còn phạt thế nào thì... Merlin không nói à ~

- _____
Hi~ Tiểu Mei đây.

Về việc cứu sống James và Lily, như tiểu Har đã giải thích, vì trong nguyên tác James và Lily bị giết bởi Avada của Voldy nên tiểu Har cũng để họ bị giết như trong truyện gốc nhưng họ không chết mà chỉ chết giả.

Mặc dù đã lừa được cốt truyện nhưng mà họ vẫn còn sống nên cốt truyện đã phạt tiểu Har sẽ không có được nguồn ma lực hùng mạnh như trong nguyên tác – tui đã từng nói việc ma lực của tiểu Har khá yếu trong phần Đòi lời đấy ^^

Và cuối cùng, cốt truyện sẽ hoàn toàn sụp đổ vì chương tiếp theo nha ~ Nên lúc này tiểu Har chả cần sợ bị phạt nữa vì cốt truyện đã lệch mất rồi ^^ Mọi người đoán thử xem vì sao cốt truyện lại sụp???

3. Chương 3: Tiếng Sét Ái Tình Của Voldemort?!

Hi ~ Tui đã trở lại sau 2 ngày vắng bóng. Có ai nhớ tui hong nè ~

Một ngày nào đó giữa tháng 10, cụ Dumbledore đến thung lũng Godric, đi cùng có Sirius, Lupin và Peter. Mặt ba người trông khá căng thẳng. James và Lily nhìn nhau, Lily ôm Harry vào phòng, đặt cậu vào nôi, hôn trán cậu rồi đi ra ngoài. Harry nhìn bóng lưng của cô. Cậu không cần nghĩ cũng biết họ có chuyện gì. Có lẽ là về lời tiên đoán kia đi. Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo không phải việc của cậu, ngủ thôi vậy.

Trong phòng khách lúc này, năm người ngồi trên ghế. Cụ Dumbledore uống một ngụm cacao nóng, nói: “Hôm nay ta đi đến quán Đầu Heo, tiến hành phỏng vấn cô Trelawney cho chức vị giáo sư Hogwarts. Vấn đề là ta đã uyển chuyển nói cho cô ấy Hogwarts tạm thời không cần giáo sư mới, cô ấy cũng hiểu, nhưng ngay sau khi chúng tôi đang nói chuyện, cô ấy lại đột nhiên có điểm quái lạ.” Sắc mặt cụ Dumbledore trầm trọng, “Cô ấy đưa ra một lời tiên đoán, một vé về Chúa tể Hắc ám, mà ta có trực giác tiên đoán này không phải do ý muốn trở thành giáo sư mà đưa ra, mà là, ừm, hai người không nhìn đến vẻ mặt cô ấy khi đó, ta lập tức liền tin tưởng lời tiên đoán kia, nhưng thật không may...” (Trích: ĐSM TTKT – nhà Minh Yên. Mei: Cho tui mượn đờ đoạn này nhé ^^)

Cụ Dumbledore thở dài, cầm ly cacao lên uống tiếp một ngụm. “Lúc đó, ta phát hiện có người đang nghe lén. Ta phóng một thần chú qua, kết quả lại để hấn chạy mất.” Cụ nhìn thẳng vào mắt James và Lily: “Nếu như đó là Death Eater...” Cụ nói đến đó, trong mắt James và Lily liền hiện lên sự hoảng hốt. Lúc này, Sirius luôn im lặng bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Chỉ có hai đứa trẻ sinh ra vào tháng 7. Chính là con trai nhà Longbottom và... Harry.”

“Không! Không thể là Harry!” Lily đột nhiên bật dậy la lớn, James còn đang tiêu hóa mớ tin tức kia thì bị tiếng hét của cô làm bưng tỉnh. Lily phát hiện mình thất thố, thở hổn hển một chút rồi ngồi xuống: “Thật xin lỗi thưa hiệu trưởng, con...” Dumbledore khoác tay, cười nói: “Ta hiểu tâm trạng của con Lily. Hiện tại, chúng ta phải bảo vệ Harry an toàn. Ai có ý kiến gì không?”

“Chúng ta có thể dùng Bùa Trung Thành.” Lupin nói. Ba người Lily hơi ngẫm nghĩ rồi gật đầu, Dumbledore cảm thấy đây là ý kiến không tồi: “Dùng Bùa Trung Thành rất tốt.” James thấy cụ cũng đồng ý liền nhìn sang Sirius nói: “Chân Nhồi Bông, cậu làm người giữ bí mật được không?” Sirius gật đầu, “Như vậy... ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu.” Dumbledore nói có vẻ miễn cưỡng, thấy đã quyết định xong mọi người liền ra về. Lily dựa người vào ngực James, đôi mắt cô buồn bã nhìn vào phòng ngủ của Harry.

Ngày hôm sau, mọi người đều có mặt, trừ hiệu trưởng Dumbledore. Harry ngồi trong nôi, tay ôm một con bông xù tròn vo, đôi mắt to tròn chớp chớp. Người giữ bí mật sẽ đổi thành Peter, và có vẻ như cốt truyện đã làm gì đó để Dumbledore không biết việc này. Cậu không thể không cảm thán: Cốt truyện thật vĩ đại.

Harry nghĩ, cậu sẽ phải ở nhà vợ chồng Dursley mười năm nên có rất nhiều chuyện không thể tự mình làm. A phải rồi, Harry mò tới lấy tập tranh vẽ gần đó. Một lúc sau trên mặt giấy xuất hiện hình vẽ chibi một cô gái với đôi cánh dơi. Du Mi, cậu vượt nhẹ lên mặt giấy lúc này bạch quang chớp lóe, tờ giấy trên tay cậu liền biến mất. Harry nhìn ra cửa sổ, nghĩ: Sắp đến Halloween rồi, không biết gương mặt của Voldemort có thật sự kinh dị như trong truyện nói không nhỉ? Thiệt mong đợi.

Đêm Halloween, Lily đang ở trong bếp chuẩn bị tiệc. Harry nằm trong nôi, tối nay cậu mặc một bộ đồ mèo con màu xám trắng. Cậu vịn tay đứng lên, chỉ vào đồng bánh kẹo trên bàn gọi: “Ba ba, kẹo, ăn kẹo ~” James nghe thấy liền chạy đến, ôm Harry lên đi đến cạnh bàn ngồi xuống, anh lấy một viên kẹo cho cậu. Harry khi ngậm kẹo vào miệng hai mắt liền tỏa sáng. Thiệt ngon nha ~ cậu nhớ ở mặt thể có một loại quả của thực vật biến dị cũng có mùi vị giống như này. Thấy con trai thích, James lại dứt thêm một viên.

Lily đi từ bếp ra, thấy vậy liền vỗ vào lưng James một cái thật mạnh: “James. Anh không thể cho Harry ăn quá nhiều kẹo, sẽ sâu răng. Còn có, đến giờ ăn tối rồi.” Vừa nói, cô vừa ôm lấy Harry từ tay James rồi ngồi xuống bàn ăn. Sẽ sớm thôi, Harry nhìn khung cảnh ấm áp xung quanh nghĩ, chỉ cần đợi mười năm mọi chuyện sẽ trở lại như cũ. Gần 10 giờ, Harry ngáp một cái, Lily thấy vậy liền ôm cậu vào phòng. Đúng lúc này, tiếng chuông cửa vang lên, James nói: “Để anh ra mở cửa, chắc là cụ Dumbledore đến.” Anh ra khỏi phòng, bỗng giọng anh vang lên: “Lily, mau trốn, là hắn, mau...” Tiếng la im bật.

Harry khi tiếng chuông vang lên đã tỉnh lại. A, đến rồi. Lúc này Lily chạy đến chắn trước mặt cậu: “Xin hãy tha cho Harry, hãy giết tôi, đừng hại Harry...” Một giọng nói trầm rít lên: “Tránh ra, mặt đàn bà ngu ngốc.” Rồi đập một cước. Lily bị đập đau, nhưng vẫn cố ngồi dậy: “Làm ơn, tha cho Harry, tha cho Harry...” Harry ngồi nhìn cảm thán, giọng nói thật giống một con rắn. “Tránh ra!” Người đàn ông rít lên. Lily không tránh đi mà vẫn tiếp tục van xin. Cuối cùng, hắn vung đũa, ánh sáng xanh bay tới trước ngực Lily, cô hét lên một tiếng rồi ngã xuống.

Harry ngồi trong nôi ung dung nhìn. Cậu nhìn thấy bùa phòng ngự trên người Lily được kích hoạt, nghĩ có lẽ họ sẽ được đưa đến biệt thự Potter sớm thôi liền quay đầu mở to mắt tò mò nhìn người đàn ông trước mặt. Hừm... Thảm mỹ thật tệ nha, thì ra trong truyện tả không sai, mặt rắn, da trắng bệch... hắn hình như không có mũi? Làm sao hắn thở được hay vậy? Harry nghiêng đầu tự hỏi vấn đề này. (Mei: Tiểu Har à, bây giờ không phải lúc để bình phẩm nhan sắc đâu T^T.)

Voldemort nhìn đứa bé trong nôi. Hai mắt to tròn màu ngọc bích, đầu hơi nghiêng, môi mím lại, hai lúm đồng tiền nhỏ xinh nằm cạnh khóe miệng, trên người là bộ đồ ngủ hình mèo nhỏ màu xám trắng. Thật... đáng yêu, hắn nghĩ. Hắn muốn bắt lấy cậu, nhốt cậu lại để cậu chỉ nhìn thấy hắn, để trong đôi mắt xinh đẹp kia chỉ có hình bóng hắn, muốn cùng cậu... Nghĩ đến việc phải phù phép Avada lên con mèo nhỏ kia làm hắn cảm thấy khó thở. (Vol đại, cho phép tui nhắc nhở, Tiểu Har MỚI 1 TUỔI a ~ ngài biến thái như vậy tiểu Har có biết không?)

Tại sao hắn lại có ý nghĩ này? Voldemort hơi hốt hoảng. Hắn cúi đầu nhìn Harry. Lúc này cậu cũng đang nhìn hắn, bỗng cậu mỉm cười, miệng mấp máy nói gì đó (Mei: Tiểu Har cậu nói gì vậy? Harry: Bí ~ mặt *nháy mắt*). Voldemort tay run lên, tia sáng xanh liền bắn vào cậu. Hắn nhìn cậu nằm trong nôi, nhìn vết sẹo tia chớp trên trán cậu, bỗng hắn nghĩ, a như vậy cũng tốt, như vậy tất cả mọi phù thủy đều sẽ biết cậu là của hắn, là con mèo nhỏ bé của hắn... Harry của hắn. Voldemort vươn tay vuốt ve má cậu, trong mắt là độc chiếm điên cuồng và sủng nịnh, sau đó hắn hóa thành một luồng khói đen bay đi. Mà hắn không hề chú ý thấy, “thị thể” của vợ chồng Potter đã biến mất từ lúc nào.

Còn Harry? Cậu nằm trong nôi hai mắt nhắm lại nhưng bên môi lại đang mỉm cười, nhớ đến sự điên cuồng độc chiếm và... trong mắt Voldemort. Cậu khẽ cười, trong căn nhà vắng vẻ vang lên một tiếng cười thanh thoát như tiếng chuông. (Mei: A! Tiểu Har hình như thuộc tính của cậu bị lệch tông rồi OAO)

4. Chương 4: Boa

Đạo này thiệt lười ~ Hôm chủ nhật mới xem phim IT, phải nói là giọng cười của Pennywise thiệt rùng rợn a ~

Harry lúc này đang ở trong một căn phòng rộng lớn tràn đầy sách, cậu đang đọc cuốn *Sự huyền diệu của Nghệ thuật Hắc ám*. Cuốn sách này là Du Mi gửi cho cậu gần đây, nghe nói là đã bị cấm xuất bản. Khi cậu lên bốn Du Mi bắt đầu gửi đủ loại sách từ giới Phép Thuật đến cho cậu, trong đó có vài cuốn bị cấm xuất bản hoặc đã bị tuyệt tích từ lâu, không biết Du Mi làm sao tìm được mấy cuốn sách này nhỉ? Lúc này, giọng the thé của một người phụ nữ vang lên: “Harry! Dậy. Làm bữa sáng.” Harry vờ như không nghe thấy tiếp tục đọc sách, cuốn sách này rất hay, nó có nhiều thần chú hắc ám mà có lẽ cả Voldemort cũng không biết. Hẳn chắc là sẽ thích cuốn sách này, có nên tặng hẳn không nhỉ? Harry suy tư.

“Harry!” Harry liếc mắt nhìn qua cánh cửa. Cậu đến đây mười năm, và ngay cái nhìn đầu tiên cậu đã muốn bóp chết bà ta khi thấy ánh mắt sợ hãi và đổ kị của bà. Ha, bà ta sợ hãi sức mạnh của cậu và đổ kị với mẹ cậu, con người chính là sinh vật như vậy đấy. Cho nên, cậu trong lúc vô tình đã đánh bay bà ta, nghe nói là bị gãy mất vài cái xương sườn đi? Đáng lý cậu nên mạnh tay hơn. Và hậu quả chính là hiện tại cậu ở trong này, dưới gầm cầu thang. Ấn tượng đầu tiên của cậu về cái phòng này chính là: nhỏ. Thật sự rất nhỏ, vậy nên cậu đã làm nó to ra như căn phòng trước kia của cậu ở thung lũng Godric. Còn về sự dơ bẩn của nó, thật xin lỗi, nếu so với cái nơi thiếu thốn nguồn nước như mặt thể mà cậu từng sống thì nơi đây chả là gì cả.

Hôm nay là sinh nhật của con heo Dudley kia. Harry nheo mắt nghĩ, cậu có nên nhốt tên ngu ngốc kia vào chuồng rắn không nhỉ? Đây sẽ là một “món quà sinh nhật” khó quên nha ~ Nhưng mà... có nên thả con rắn kia ra không ta? Ừm, thả đi, có thêm một con thú cưng cũng rất tốt.

RẦM RẦM!!!

“HARRY!” Tiếng hét lại vang lên, cùng với tiếng đập cửa, lần này nó tràn đầy sự giận dữ. Được rồi, Harry nhận mệnh đứng lên đi làm bữa sáng, bà Dursley thấy cậu đi ra thì trừng mắt giận dữ nhìn cậu. Không biết nếu cậu bỏ thuốc xổ hay nhỏ vài ngụm nước bọt vào đồ ăn thì sao nhỉ. Harry nheo mắt nghĩ. Hừ, dám hét lên với cậu, dám trừng cậu, sau này kêu Voldemort xử các người. (Mei: Tiểu Har chưa gì mà cậu đã tự bán mình cho Voldy rồi ~)

Vì hôm nay là sinh nhật của Dudley, nên cả nhà Dursley quyết định đi vườn bách thú, đi cùng còn có thằng nhóc Piers bạn thân của con heo kia. Harry đứng một khoảng cách với bốn người Dudley, lạnh lùng nhìn bóng dáng họ. Không biết nếu giết họ thì cậu có bị phạt không nhỉ? Về phần cốt truyện có bị thay đổi hay không, cậu mới không quan tâm.

Harry vừa nghĩ vừa bước đi. Cậu dừng lại trước chuồng rắn lớn nhất khu Động Vật Bò Sát. Bên trong, một con rắn khổng lồ đang nằm đó, chắc là đang ngủ đi, Harry nghĩ vậy. Cậu dùng tay gõ vào tấm kính ngăn, nói [Này, mày có muốn ra ngoài không?] Con rắn mở mắt ra nhìn cậu, nó hơi chần chừ một chút, gật đầu. Harry nhìn quanh thấy không có ai, cậu liền lấy ra một tờ giấy nhỏ, trên mặt giấy vẽ một con rắn giống hệt con bên trong tấm kính. Cậu vươn tay, xuyên qua tấm kính (Mei: Thực ra thì tấm kính biến

mắt rồi ~) thả tờ giấy xuống rồi nói [Ra đây.]

Con rần hơi chán chừ, cuối cùng quyết định bỏ ra. Nghĩ cũng thật lạ, một con rần khổng lồ như vậy thoát ra lại không ai chú ý đến, cứ như mọi người không nhìn thấy vậy. Tờ giấy Harry thả vào trong chuồng sáng lên, một con rần khổng lồ xuất hiện. Cậu nhìn hai con rần, gật đầu. Tốt lắm, rất giống nhau. Harry vươn tay chạm vào đầu rần, nó liền thu nhỏ lại từ từ, đến khi nhỏ đến khoảng bàn tay cậu liền dừng lại. Con rần hơi hoảng hốt với việc nó đột nhiên nhỏ lại, nó hoang mang ngẩng đầu nhìn Harry. Harry sờ nhẹ đầu nó, cười nói [Quán quanh cổ tay ta, nằm im. Từ bây giờ mày sẽ là thú nuôi của ta, Boa.]

Boa? Tên nó sao? Con rần bỗng cảm thấy vui. Nó đã được tự do, mặc dù không được quay về quê nhà. Nhưng không sao, chỉ cần không còn ở trong lồng kính làm trò cho mấy đứa nhóc ngu xuẩn kia là được. Với lại, chủ nhân thật đáng yêu ~ Sau khi thấy Boa đã yên tĩnh giả làm vòng tay trên cổ tay cậu, Harry giải trừ ảo giác xung quanh rồi nhìn vào “Boa” trong chuồng, nói: “Mày có vẻ rất buồn nhỉ?” “Boa” gật đầu nhìn cậu. Sau đó, Piers, không biết đến từ lúc nào hô lên rồi cùng Dudley phóng đến, Harry lập tức né sang bên cạnh. Dudley dán cả gương mặt vào tấm kính, thấy “Boa” quay đầu nhắm mắt ngủ nó liền đập mạnh vào tấm kính la hét. Sau đó?

AAAA!!!

Bà Dursley hét to khóc ngất chạy đến nhìn Dudley và Piers đang run rẩy sau tấm kính, “Boa” thì đang nhìn chăm chăm vào họ. Quản lý vườn thú, bảo vệ và người huấn luyện thú chạy đến cố cứu hai người ra nhưng vô ích. Tấm kính quý dị phá không thể hỏng, ngay cả cửa thoát hiểm cũng không thể mở ra. Dudley và Piers cứ như vậy bị nhốt đến gần 7h tối, lúc này cánh cửa thoát hiểm lại quý dị tự động mở ra. Mọi người không quan tâm đến hiện tượng này mà chỉ lo lắng cứu hai thằng nhóc đang run rẩy đến sắp ngất trong chuồng.

Dudley và Piers vẫn còn khá sốc, cả hai đứa đang ôm chặt nhau run rẩy trong xe. Harry thì ngồi bên cạnh trưng vẻ mặt vô cảm ra, trong lòng thì đã cười muốn ngất. Hahahaha!!! Thật thú vị, nhớ đến dáng vẻ của hai người trong chuồng rần hôm nay, Harry suýt nữa bật cười thành tiếng. Cậu cố gắng giữ vẻ mặt của mình thật vô cảm mắt thì liếc quanh xe, tốt lắm không ai chú ý đến cậu, lần sau phải chơi vui hơn mới được. Cậu hơi hí hóp mắt.

Sau một ngày dài đầy “mệt mỏi” (đối với bốn người Dudley) Harry trở lại căn phòng của mình. Lúc này trên giường cậu đang chất một đống đượ vật kỳ lạ, Harry hắc tuyền, không thể đóng gói chúng vào thùng sao? Bên cạnh giường là một cô gái tóc vàng mắt xanh, gương mặt tinh xảo khoảng 15, 16 tuổi. “Du Mi.” Harry cười nói với cô. Cô gái khom người xuống, tay phải đặt trước ngực chào cậu: “Cậu chủ.” Du Mi đặt một chiếc rương lên giường, mở ra, bên trong đầy áp tiền. Harry liếc qua, tò mò hỏi: “Bao nhiêu?” “50.000 đô” Giọng nói trong trẻo vang lên. Cậu gật đầu phất tay, cô gái liền biến mất. 50.000 sao? Nếu đổi thành Galleons thì... á chà, cậu sắp giàu rồi, hôm nào phải đến Gringotts mở hầm riêng mới được.

Harry cất rương tiền xuống gầm giường. Cậu không sợ bị mất, vì cái rương này chỉ có cậu và người cậu cho phép nhìn thấy. Harry ngồi lên giường, nhìn đống đượ vật suy tư rồi chọn một loại đưa cho Boa [Ăn.] Boa nghe lời trườn xuống tay cậu, ăn hết loại cỏ kỳ lạ kia. Nó cảm thấy người phát lạnh, bỗng thật muốn ngủ. Lúc này, một loại cỏ khác đưa đến, Harry nói [Tiếp tục.] Boa liền ăn tiếp. Cứ như vậy đến lúc nghỉ hè.

Một đêm nào đó giữa tháng bảy, Harry nhìn ra cửa sổ, hiện tại ba mẹ chắc là đã tỉnh rồi đi. Lúc này một

giọng nói vang lên trong đầu Harry: “Harry, ta muốn nói cho cậu biết là cốt truyện đã bị thay đổi rồi nên từ giờ dù cậu có trực tiếp can thiệp cũng không bị phạt đâu.” A, là Merlin, lâu rồi không gặp nha ~ Harry mỉm cười. Hừm, không bị phạt nữa? Cậu tự hỏi tại sao cốt truyện lại lạc đường nhỉ? Bỗng cậu nhớ tới ánh mắt của Voldemort đêm đó... Kệ vậy, chuyện gì đến rồi sẽ đến. Khi nào thư nhập học mới đến đây, thật mong chờ.

Biệt thự Potter.

Trong một căn phòng rộng lớn, một người đàn ông tóc đen rối xù và một người phụ nữ tóc đỏ đang nằm đó ngủ say. Lúc này, người đàn ông hơi nhíu mày, mắt giật nhẹ, mở ra. Lúc đầu là hơi mờ mịt, sau đó anh bỗng hốt hoảng la lên: “Lily, Harry, là hần, hần đến đây, hần...” Trong lúc anh đang rối loạn, một gia tinh xuất hiện: “Cậu chủ, cậu đã tỉnh.” James ngơ ngác một lúc, anh mờ mịt nhìn gia tinh kia: “Mimi? Sao người? Đây là?” “Thưa cậu chủ, nơi này là biệt thự Potter.” Mimi cung kính trả lời. James lại ngơ ngác lần nữa. Anh nhớ là đêm đó anh ra mở cửa liền thấy kẻ đó, anh vội la lên cảnh báo với Lily, sau đó... James trợn mắt. Anh hình như bị Avada?

Lúc này, Lily nằm bên cạnh cũng tỉnh dậy. Cô ngẩn ra khoảng một giây rồi như nhớ ra gì đó giật mình: “Harry? Harry! Harry đâu rồi? Harry!” Cô hoảng loạn bật dậy, dư quang chợt thấy James đang ngơ ngác và “Mimi? Tại sao ta lại ở đây? Đây là đâu? Harry đâu?” Mimi vẫn cung kính lập lại: “Thưa cô chủ, nơi này là biệt thự Potter.” Lily gật đầu rồi quay sang nhìn James, thấy anh vẫn đang ngây người đành nói với Mimi: “Mimi, chuyện gì đã xảy ra?” Mimi cúi người trả lời: “Thưa cô chủ, 10 năm trước vào đêm Halloween, ngài và cậu chủ đột nhiên xuất hiện trong biệt thự. Lúc đó do ảnh hưởng của lời nguyền Avada nên các ngài đã lâm vào ngủ say. Vì vậy, Ông chủ dặn Mimi đưa hai người vào căn phòng này để nghỉ dưỡng.”

Lily nghe xong thì ngơ ngác: “10 năm? Harry đâu? Harry đang ở đâu?” Mimi cung kính nói: “Mimi không biết. Nhưng mà ngài Dumbledore nói đã đưa cậu chủ nhỏ đến một nơi an toàn.” James lúc này đã tiêu hóa xong việc anh bị Avada nhưng chưa chết, vừa tỉnh lại nghe Mimi nói vậy liền cùng Lily nhìn nhau, rồi hỏi Mimi 10 năm nay đã xảy ra chuyện gì. Nhưng Mimi là gia tinh ở biệt thự Potter, mà biệt thự đã khóa 10 năm nên nó ít khi đi ra ngoài, vì vậy đa phần Mimi đều trả lời không biết rồi đập đầu vào tường hét lên Mimi vô dụng, Mimi không trả lời được vấn đề của cậu chủ... làm James nhìn cũng thấy đau thay nó.

Lúc này, một bóng người chợt xuất hiện trong phòng. Mimi liền cảnh giác: “Ai?” Bóng người dần hiện rõ, đó là Du Mi. Cô cúi người hành lễ với James và Lily, nói: “Ông chủ, bà chủ. Tôi là Du Mi, là trợ thủ của cậu chủ Harry Potter.” Lily cảnh giác nhìn cô, nghi ngờ hỏi: “Trợ thủ? Harry năm nay cũng chỉ gần 11 tuổi, chỉ là một đứa trẻ, cần trợ thủ làm gì? Cho dù có đi nữa, làm sao cô vào được đây?” Du Mi vẫn cung kính cúi người: “Du Mi thật là trợ thủ của cậu chủ. Về phần vì sao có thể vào đây, Du Mi không thể nói được. Còn có, Du Mi theo lệnh của cậu chủ đến đây trả lời thắc mắc cho ông bà.”

A! James và Lily ngớ ra, còn hơi nghi ngờ nhưng vẫn đặt câu hỏi. Du Mi vẫn cung kính điềm tĩnh trả lời từng câu một, không có mất kiên nhẫn hay khó chịu. Lily cảm thấy Du Mi rất tốt, cô liền hỏi: “Du Mi, nhà cô ở đâu? Gia đình có những ai?” Du Mi hơi ngần người, nói: “Gia đình của Du Mi là cậu chủ, nhà của Du Mi là nơi có cậu chủ.” Lily không ngờ đến câu trả lời này nên hơi ngạc nhiên. James nhìn Du Mi một chút rồi hỏi: “Tại sao cô lại làm trợ thủ của Harry?”

Du Mi đáp: “Mạng sống của Du Mi là do cậu chủ ban cho. Du Mi nguyện làm tất cả vì cậu.” James và Lily nhìn nhau, Lily quay sang nói chuyện với Du Mi thêm một lúc nữa rồi Du Mi liền rời đi. Lily nói với James: “Cô gái này rất kỳ lạ, em không biết nữa, chỉ là có cảm giác cô ấy có chút... khác thường.” James gật đầu, cô lại nói: ” Harry năm nay sẽ 11 tuổi, nghĩa là cậu cũng sẽ vào Hogwarts học. Chúng ta nên chuẩn bị một chút, theo Du Mi nói, giảng sinh này Harry sẽ đến biệt thự Potter thăm chúng ta.” James gật đầu, anh nói: “Anh vẫn thấy khó tin khi Harry có thể làm ra một tấm bùa phòng ngự tốt như vậy, có thể chặn được cả Avada. Làm sao Harry làm được, cậu cũng lúc đó chỉ mới 1 tuổi.” Lily thở dài: “Nếu con muốn nói thì sẽ nói. Được rồi, 10 năm chưa ăn gì em thấy hơi đói.” James cũng cười gật đầu, nói Mimi dọn thức ăn khuya.

- _____

Tiểu Mei đây ^^ Chương này hơi dài nhỉ. Tui tính sẽ để Du Mi cặp với giáo sư Snape. Dù sao thì thấy gs cô đơn lẻ loi tui cũng buồn, mà trong truyện này tui lại không biết nên cho ai cặp với gs.

Sirius x Lupin, Grindelwald x Dumbledore, Draco x Hermione, Blaise x Ron. Nên, tui tạo ra Du Mi để em ấy làm ám trái tim cho gs ^^ Mọi người thấy được không? Nếu mọi người có ý tưởng mới cứ thoải mái cmt nha ~ cmt càng nhiều tui sẽ càng vui nha ~

5. Chương 5: Cuối Cùng Cũng Đến, Thư Nhập Học Hogwarts

Một buổi sáng đẹp trời, trước cửa ngôi nhà số 4 đường Privet Drive, một bé trai đang ngồi cật cổ trước sân. Cậu lớn khoảng 9, 10 tuổi với một mái tóc rối xù và một đôi mắt màu lục bích to tròn làm nổi bật lên gương mặt tinh xảo của cậu. (Mei: Đừng hỏi tui vì sao tiểu Har không bị cận, chính tui cũng không biết a ~)

Harry liếc mắt nhìn xung quanh thấy không có ai chú ý đến nơi này, cậu nhìn vào bãi cỏ rậm rạp trước mặt mắt chợt lóe. Như có một lưỡi dao vô hình đang xoay tròn và lan rộng, lấy cậu làm trung tâm cỏ xung quanh toàn bộ bị chém đứt. Ha, thật dễ nha. Harry thầm nghĩ, cậu phát hiện ma lực bản thân đang xói mòn dần, nhưng khá may là nó chỉ xói mòn đi một nửa mà không có trực tiếp biến cậu thành Squid. Nói vậy, đây là trừng phạt? Harry nghĩ, cậu hiện tại rất nhàm chán, thật mong chờ lúc gặp lại hắc, cậu hơi mỉm cười, hai lúm đồng tiền liền xuất hiện bên khóe miệng làm gương mặt tinh xảo của cậu tăng thêm vài phần trẻ con đáng yêu.

Cậu ngồi thêm một lúc, thấy đã sắp đến giờ ăn trưa liền đứng lên đi vào nhà. Bà Dursley đang ở trong bếp làm bữa trưa thấy Harry đi vào liền quát lên: “Mày mau đi dọn bàn.” Cậu bĩu môi đi vào phòng ăn, Merlin đã nói từ giờ dù cậu có làm gì cũng sẽ không bị phạt... Haha, cậu nghĩ cậu đã biết nên làm gì rồi. Harry hơi nheo mắt.

Lúc này dựng Vernon bước vào, ông nhìn Harry nhíu mày nhưng không nói gì, ngồi xuống ghế. Sau khi Harry dọn xong bàn ăn cũng là lúc Dudley vừa đi chơi về. Cậu nhìn một nhà ba người hạnh phúc trước mặt nghĩ: Lát nữa phải thực nghiệm mới được nha ~ dù sao cũng đâu có bị phạt đúng không, hehe ~ đôi mắt lục bích trong veo hiện lên một tia nóng lòng muốn thử.

Tối hôm đó, Harry lấy vài cái vỏ cây Thủy Tùng mà cậu nhờ Du Mi đem tới, tuốt nó thành nhiều mảnh

nhỏ dài rồi thất lại. Aha, một con búp bê bằng vỏ cây đã hoàn tất. Sau đó, cậu lấy máu của Dudley nhỏ vào hai mắt con búp bê. Cậu tiếp tục làm giống vậy với hai vợ chồng Dursley.

Lúc này một con cú trắng như tuyết bay đến bên cửa sổ. Harry nhìn, cậu không biết con cú này. Nhìn bức thư trên chân nó, chần chừ một chút rồi lấy xuống. Cậu vuốt đầu nó nói: “Xin lỗi nhé, tao không có gì để trả công cho mày.” Con cú kêu một tiếng tỏ ý không sao cả rồi đứng yên nhìn cậu.

Harry mở thư, a, từ biệt thự Potter?

Harry con yêu,

Ba mẹ đã tỉnh lại sau một giấc ngủ dài, chuyện này là do con làm sao? Hiện tại con đang ở chung với gia đình của chị Petunia? Con vẫn sống tốt chứ? Họ có ức hiếp con không? Có hành hạ con không? Có...(lướt n chữ). Mẹ xin lỗi con yêu nhưng mẹ rất lo cho con. Con biết đấy, giống như tối đến con ngủ một giấc thật sâu nhưng khi tỉnh dậy lại phát hiện đã trôi qua thật nhiều năm.

Ba mẹ có gặp một cô gái gọi là Du Mi, con biết cô ấy không? Du Mi nói rằng cô là trợ thủ của con, chuyện này là thật sao? Mẹ cảm thấy cô gái này rất, nói sao nhỉ, rất kỳ lạ. Trực giác của mẹ nói vậy, cô ấy sẽ không gây nguy hiểm cho con chứ? Dù sao thì, Du Mi có thể đi xuyên qua phòng ngủ của biệt thự Potter mà không làm kinh động đến ai.

Phải rồi, năm nay con 11 tuổi rồi nhỉ, con đã nhận được thư báo nhập học của Hogwarts chưa? Con có cần ba mẹ giúp chuẩn bị gì không? Nếu cần giúp đỡ nhớ nói cho ba mẹ biết và nhớ viết thư hồi âm lại cho mẹ đấy.

Yêu con

Mẹ của con, Lily

Harry vuốt nhẹ lên bức thư mỉm cười, cậu lấy giấy bút suy nghĩ một chút rồi viết:

Gửi mẹ Lily,

Con sẽ trả lời mọi câu hỏi cho ba mẹ vào giáng sinh năm nay.

Du Mi đúng là trợ thủ của con, ba mẹ có thể tin tưởng cô ấy. Ngoài ra, Du Mi là một sinh vật ma pháp, con nghĩ là mẹ đã nhìn ra khác thường nhưng lại không xác định được, còn về phần cô ấy là sinh vật gì thì hiện tại con chưa thể nói (Mei: Vì Harry chưa tạo ra cơ thể thật cho Du Mi.)

Con vẫn chưa nhận được thư báo nhập học, nhưng mà cũng sắp rồi nên ba mẹ không cần lo. Con hiện rất tốt nên hai người có thể yên tâm.

Yêu mẹ,

Harry

Harry đọc lại bức thư lần nữa rồi cuộn lại nhét vào chân cù, nhìn nó từ từ bay xa. Không biết là cậu nên giấu thư nhập học hay là... Harry nheo mắt nghĩ, cậu cuối đầu nhìn ba con búp bê trong tay, nên làm gì với chúng đây ta ~

Sáng sớm ngày hôm sau, như mọi ngày bình thường, gia đình ba người Dudley vẫn vui vẻ âm áp cười nói, Harry nhìn Dudley đang chạy vòng quanh, nghĩ xem có nên cắt vài sợi vỏ cây trên chân con búp bê không. Lúc này ông Dursley quát lên: “Harry, lấy thư.”

Harry đáp lại. A có lẽ cậu nên cắt sợi trong miệng của ông bà Dursley trước. Cậu vừa nghĩ vừa đi đến thùng thư nhìn một chút, lấy giấy báo nhập học của Hogwarts giấu đi nhưng vẫn chắc rằng Dudley kịp nhìn thấy. Cậu đi vào nhà đưa thư cho ông Dursley và... “Ba, thằng Harry có cái gì này.” Như mong đợi.

Harry lãnh đạm nhìn mọi thứ diễn ra như nguyên tác, và bây giờ cậu đang ở tại một căn nhà gỗ giữa biển. Nhìn gương mặt hoảng loạn của hai người Petunia và cái vẻ ngu đần không hiểu gì của Dudley thật vui nha ~ Được rồi, người khổng lồ, đến lúc lên sàn diễn rồi.

RẦM! RẦM!

A ~ thật đúng giờ. Hagrid đến rồi. Và lão ta đang hù dọa cả nhà Dursley, biến ra một cái đuôi heo cho Dudley, Harry nheo mắt, cậu có nên góp vui không? Mà thôi kệ đi, cậu đã có trò vui hơn. Và cuối cùng là... thư báo nhập học.

Gửi Harry Potter

Sàn nhà, Căn nhà gỗ, Biển

HỌC VIỆN PHÁP THUẬT VÀ MA THUẬT HOGWARTS

Hiệu trưởng: Albus Dumbledore

(Huân chương Merlin đệ nhất đẳng, đại phù thủy, tổng Warlock, trọng nhân tối cao, Liên đoàn phù thủy quốc tế)

Kính gửi cậu Harry Potter,

Chúng tôi làm hân hạnh thông báo cho cậu biết rằng cậu đã trúng tuyển vào học viện pháp thuật và ma

thuật Hogwarts. Xin vui lòng xem danh sách đính kèm về toàn bộ sách và trang thiết bị cần thiết.

Khóa học bắt đầu vào ngày 1 tháng 9. Chúng tôi đợi cú của cậu chậm nhất là ngày 31 tháng 7.

Kính thư,

Giáo sư McGonagall

Phó hiệu trưởng.

McGonagall

Harry nhìn xong liền mở ra tờ thứ hai:

HỌC VIỆN PHÁP THUẬT VÀ MA THUẬT HOGWARTS

ĐỒNG PHỤC

Học sinh năm thứ nhất cần:

- 1. Ba bộ áo choàng thực tập (màu đen).*
- 2. Một nón đỉnh nhọn (đen) đội ban ngày.*
- 3. Một bộ găng tay bảo hộ (bằng da rồng hay tương tự).*
- 4. Một áo trùm mùa đông (đen, thắt lưng bạc).*

Lưu ý là đồng phục của tất cả học sinh đều mang phù hiệu và tên.

SÁCH GIÁO KHOA

Tất cả các học sinh đều phải có các sách liệt kê sau đây:

- Sách thần chú căn bản (lớp 1) của Miranda Goshawk.

- *Lịch sử pháp thuật của Bathilda Bagshot.*
- *Lý thuyết pháp thuật của Adalbert Waffling.*
- *Hướng dẫn biến hình dành cho người nhập môn của Emeric Switch.*
- *Một ngàn thảo dược và nấm mốc có phép thuật của Phyllida Spore.*
- *Đề cương phép lạ và độc dược của Arsenius Jigger.*
- *Quái vật kỳ thú và nơi tìm ra chúng của Newt Scamander.*
- *Những lực lượng hắc ám: Hướng dẫn tự vệ của Quentin Trimble.*

TRANG THIẾT BỊ KHÁC

- *1 cây đũa phép.*
- *1 cái vạc (bằng thiếc, cỡ số 2)*
- *1 bộ chai hũ ống nghiệm thủy tinh.*
- *1 kính viễn vọng.*
- *1 bộ cân bằng đồng.*

Học sinh cũng có thể đem theo một con cú hoặc một con mèo hoặc một con cóc.

LƯU Ý VỚI PHỤ HUYNH LÀ HỌC SINH NĂM THỨ NHẤT KHÔNG ĐƯỢC PHÉP CÓ CHỖ RIÊNG.

Harry mỉm cười nhìn tờ giấy, cuối cùng mọi chuyện cũng trở nên thú vị hơn rồi nha ~

- _____

Vì chương này rất ngắn, thiết đó ^^ Nên tui sẽ tặng mấy nàng 1 chương nữa nha ~

6. Chương 6: Đến Hẻm Xéo, Gặp Draco

Sau khi hung hăng dọa cả nhà Dudley một trận Hagrid kéo Harry đi mất. Sáng hôm sau, Hagrid dẫn Harry đến Hẻm Xéo. Cậu chỉ có thể nói... nơi này thật tệ hại. Harry thở dài, bỗng nhiên cậu có xúc động muốn kéo người đứng đầu giới Pháp thuật đến giới Muggle tham quan một vòng. A! Ý này không tồi nha... nên chọn ai đây ta ~ Harry hơi nheo mắt, được rồi chuyện này tính sau đi. Cậu đi theo Hagrid đến tòa nhà cao nhất nơi này, Ngân hàng Gringotts.

Harry nhìn cánh cửa bằng vàng trước mặt. Nói thật, cậu có thể biến mọi thứ thành vàng nếu muốn, nên, cậu chẳng quan tâm. Harry không thèm nhìn dòng chữ trên cửa mà đi theo Hagrid vào trong, dù sao cậu cũng đã biết trên cửa viết cái gì rồi. Sau khi cậu lấy đủ tiền, Hagrid lấy thứ mà cậu đã biết là thứ gì đấy. Do say xe nên Hagrid nói muốn nghỉ ngơi một chút, cậu gật đầu, rồi tự đến tiệm may của bà Malkin.

Trong tiệm, có một cậu bé tóc bạch kim, gương mặt tinh xảo trắng nõn đang thử quần áo. Harry vừa nhìn liền nhận ra, là Draco Malfoy. Ừm, rất xinh đẹp tinh xảo. Cậu khá thích Draco, khi đọc xong bộ truyện Harry Potter cậu luôn cảm thấy tiếc vì cậu ta và Harry bản gốc không trở thành bạn. Vậy nên cậu nghĩ muốn làm bạn với y.

Phu nhân Malkin mỉm cười đưa cậu đi thử áo choàng. Draco thấy Harry liền nâng cằm nói: “Chào, cũng đến Hogwarts à?” Harry buồn cười nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Draco, cậu gật đầu. Draco tiếp tục nói: “Cậu nghĩ sẽ vào nhà nào chưa? Tôi thì chắc chắn sẽ vào Slytherin, cả nhà tôi đều ở trong đó. Tôi mà vào Hufflepuff ba tôi chắc sẽ tức lắm cho xem.”

Harry cười nói: “Tôi chắc sẽ vào Gryffindor, nhưng mà ký túc xá của Slytherin lại yên tĩnh hơn nhiều. Nhưng mà ở Slytherin lại chán hơn ở Gryffindor. Thật khó chọn...” Cậu nghiêng đầu. Draco nhìn trợn mắt nhìn cậu: “Gryffindor và Slytherin sẽ không bao giờ hòa hợp, làm sao cậu lại đi so sánh hai nhà đó chứ? Sao cậu không thử so sánh Slytherin và Ravenclaw hoặc Gryffindor và Hufflepuff cũng được?”

Harry bật cười: “Haha ý cậu chính là so sánh Slytherin với Gryffindor là một sự sỉ nhục sao?” Draco gật đầu, “Nhưng mà tôi thực sự chỉ có thể đến một trong hai nhà đó. Tôi rất thích Slytherin nhưng tôi thấy Gryffindor thú vị hơn nhiều.” Draco vẫn thấy khó hiểu: “Vì sao?” Harry híp mắt cười nhìn cậu ta: “Cậu nói xem, một nhà thì nếu làm sai phải bị phạt đủ điều với một nhà dù cậu có quậy banh trường cũng sẽ được hiệu trưởng bao che. Nơi nào thú vị hơn?” Draco nhìn gương mặt tinh xảo đáng yêu đang híp mắt cười ranh ma của Harry, lỗ tai đỏ lên. ĐÁNG YÊU QUÁ ĐI!!!

Harry thử đồ xong chuẩn bị đi thì Draco gọi lại: “Này, cậu tên gì?” Harry cảm thán, nói nhiều như vậy mà bây giờ mới hỏi tên không phải hơi muộn sao, cậu cười thật tươi, mở to đôi mắt lục bích trong suốt của mình nói: “Tôi là Harry, Harry Potter.” Haha, cậu thừa nhận cậu đang trêu chọc Draco. Lúc này Draco đang tròn mắt ngơ ngác nhìn cậu. Harry hơi ác ý chớp chớp mắt nhìn lại, quả nhiên, đỏ mặt rồi ~ Draco à, cái dáng vẻ kiêu ngạo quý tộc của cậu quảng đi đâu rồi a ~ Draco phát hiện mình thất thố liền điều chỉnh

lại, cậu cố nghiêm mặt, giọng nói hơi run rẩy ẩn chứa hưng phấn: “Harry Potter? Chính là... cái kia...” Harry cười nhìn nó, cậu nói: “Nếu ý cậu là người đã đánh bại Voldemort...” mặt Draco liền tái nhợt, “...ừ, chính là tôi. Mặt dù tôi chả nhớ mình đã đánh bại hắn như thế nào.” Harry nhún vai mở to mắt nói xạo.

Draco lập tức đi đến trước mặt Harry, vươn tay: “Draco Malfoy, cậu được quyền gọi tôi là Draco.” Harry bắt lấy tay nó: “Cậu có thể gọi tôi là Harry.” Draco hưng phấn gật đầu, nó nói: “Harry, cậu nhất định phải quay cho Gryffindor bị trừ hết điểm.” Harry nhìn Draco nói: “Cậu không muốn tôi vào Slytherin?” Cậu hơi nghiêng đầu mắt ngấn nước hỏi. Draco mắt tự nhiên quay đầu, mặt đỏ lên: “...Không, không phải. Chỉ là dù cậu ở đâu chúng ta vẫn sẽ là bạn. Tối nay, tối nay tôi sẽ viết thư cho cậu.” Harry giả bộ tò mò hỏi: “Vậy làm sao tôi có thể gửi thư cho cậu được?” Draco nói: “Cậu chỉ cần nói tên của người cậu muốn gửi cho con cú mèo của cậu là được, tốt nhất là có thêm địa chỉ cụ thể. Khi gửi cho tôi thì nói thêm Trang viên Malfoy chẳng hạn.” Harry gật đầu rồi chào tạm biệt Draco rời đi.

Lúc này.

Trong tiệm độc dược, một người đàn ông đồ đen đang nhìn chăm chú vào đồng dược liệu trên kệ, ông chủ cửa tiệm thì như đang ngủ, nhắm mắt ngồi đó. Lúc này, một cô gái tóc vàng tinh xảo bước vào. Như cảm ứng được gì, người đàn ông – Severus Snape – lập tức quay đầu nhìn cô, trong đôi mắt tối đen sâu thẳm hiện lên một tia nghi hoặc. Cô gái này, anh nghĩ, không phải người.

Du Mi cảm giác có người đang nhìn mình, cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đen kia. Đột nhiên đối diện với một đôi mắt xanh như bầu trời, trong suốt, to tròn nên giáo sư Snape hơi giật mình. Anh cảm thấy, đôi mắt kia rất đẹp. Nó không giống với vẻ đẹp âm áp dịu dàng của Lily, mà là một vẻ đẹp chói sáng như mặt trời, tràn sức sống. Tim anh như đập hụt đi một nhịp, Snape vội quay đầu nhìn vào đồng dược liệu, đôi mắt anh trở nên trống rỗng.

Bé Quan Bí Thuật? Du Mi nhìn cách ăn mặc của người này. A, Đây là thầy Severus Snape mà cậu chủ đã nói tới đi. Cậu chủ dặn mình phải giúp đỡ và chăm sóc người này. Du Mi nghĩ một chút rồi đi đến cạnh anh cười nói: “Xin chào, tôi là Du Mi. Anh là giáo sư độc dược của Hogwarts, Severus Snape phải không?” Snape không nghĩ tới cô sẽ nói chuyện với mình, anh quay người đứng đối diện với cô, gật đầu: “Có việc, vị tiểu thư này?” Du Mi cười lấy từ trong túi ra một tờ giấy: “Tôi đúng là có việc cần nhờ anh, anh có thể giúp tôi chế tạo loại dược này không?”

Snape nhận lấy tờ giấy, anh nhìn lướt qua rồi giật mình, nhíu mày chăm chú nhìn. Du Mi không nói gì mà chỉ im lặng đứng đó. Một lúc sau, Snape ngẩng đầu nhìn cô: “Đây là dược Sinh Tử? Tại sao cô lại muốn chế tạo loại dược này?” Du Mi cười nhẹ trả lời: “A không có gì, tôi vô tình phát hiện ra tờ công thức này nhưng không biết nó là loại dược gì nên hơi tò mò một chút. Vậy, anh giúp tôi chế tạo nó được không?” Cô hơi hạ giọng, nói nhẹ nhàng làm tim giáo sư Snape run lên. Anh lạnh giọng: “Loại dược này cần khá nhiều vật liệu quý hiếm. Và ta cần phải nghiên cứu nó nên sẽ mất một khoảng thời gian.” Du Mi gật đầu: “Tôi không vội, chỉ cần anh làm ra nó là được. A phải rồi, tôi còn việc muốn nhờ... Không biết... Anh cho tôi ở nhờ một thời gian được không?” Cô hơi đỏ mặt hỏi.

Giáo sư Snape cau mày nhìn cô: “Vị tiểu thư này, tự tiện ở lại nhà một người đàn ông xa lạ rất nguy hiểm, cô biết chứ?” Du Mi gật đầu nói: “Tôi sẽ không làm phiền anh, khi nào anh chế tạo xong dược này tôi sẽ

đi. Được không ~?” Du Mi mở to mắt, ủy khuất nhìn giáo sư Snape. Anh mắt tự nhiên nhìn qua hướng khác. Dù sao cũng sắp nhập học, anh sẽ ở lại Hogwarts nên chắc là... không sao đâu. Vì vậy, Du Mi đã quang minh chính đại đột nhập được vào cuộc sống của Xà Vương rồi.

Hello ~ Tiểu Mei đây ~

Tui trời lên đây để nói rằng: Du Mi sẽ làm Tử Xà nha ~ Mọi người thấy được không?

7. Chương 7: Không Đè!

Sau khi ra khỏi tiệm của bà Malkin, Harry và Hagrid bắt đầu đi mua dụng cụ học tập: sách vở, vạc, cân,... Sau khi xong xuôi, Hagrid nói với Harry muốn đi mua quà sinh nhật cho cậu. Cậu tỏ vẻ cậu có thể đi mua đũa phép một mình và thế là hai người tách ra.

Harry đi đến tiệm đũa phép. Cậu thở dài, nơi này thật... cậu không ngại nó bẩn, chính là, không thể làm nó mỹ quan hơn chút sao? Quả nhiên là cần phải lôi kéo ai đó đi tham quan giới Muggle mới được, Harry vừa nghĩ vừa bước vào tiệm. Cậu ngắm nhìn những cái kệ phủ đầy bụi, cảm thán. Lúc này một bóng người chợt xuất hiện trước mặt cậu, đó là một cụ già – ông Ollivanders: “Chào cháu.” Harry mỉm cười gật đầu với ông: “Dạ chào ông.”

“Ta đã nghĩ là ta sẽ sớm gặp lại cháu. Harry Potter. Cháu có đôi mắt của mẹ cháu, và...” Ông Ollivanders bắt đầu nói đủ chuyện về ba mẹ cậu, về đũa phép... ông vừa nói vừa nhìn những chiếc đũa phép trên kệ suy tư. Ông lấy ra một cây thước dây hỏi: “Cháu thuận tay nào?” “Dạ tay phải.” Harry nhu thuận đưa tay phải ra. Ông Ollivanders đo xong liền xoay người đi đến kệ.

“Đây rồi, gỗ sồi và gân rồng, hai tất rưỡi, xinh đẹp và linh hoạt. Thử xem.” Ông đưa cho Harry, tay cậu vung nhẹ, đầu đũa bắn ra vài đóm lửa nhỏ. “Cây này thử xem, gỗ thích và lông phượng.” Ông lại đưa tới một cây đũa khác. Harry vung tay, một tia sét bắn ra đung vào lớp phòng vệ trên kệ làm xoẹt ra từng tia lửa.

Ông Ollivanders lại đưa tiếp một cây. Harry cảm thán, đây là một hồi tàn phá a ~ Ngay cả cây đũa phép nhựa ruồi và lông phượng hoàng của nguyên tác cũng không được. Cậu tò mò không biết cây đũa phép của mình rốt cuộc như thế nào. “Đây, gỗ thủy tùng và lông đuôi kỳ lân. Cây đũa này là một sự kết hợp rất kỳ diệu, lông kỳ lân đại diện cho sự trong sáng thuần khiết và gỗ thủy tùng là sự chết chóc. Hai thứ này không hề dính dáng gì đến nhau nhưng khi kết hợp với nhau lại tạo ra một tổ hợp khá đáng sợ.” Ông Ollivanders lầm bầm rồi đưa cây đũa phép cho Harry.

Ngay khi vừa chạm tay vào, Harry cảm thấy như có một dòng nước ấm chạy dọc theo cánh tay cậu rồi đi khắp cơ thể. Thật... thoải mái a ~ Cậu vung đũa, từ đầu đũa phép một ánh sáng trắng xuất hiện rồi bay vòng quanh cậu. Nó dừng lại trước mặt cậu, hóa thành một con kỳ lân thuần khiết xinh đẹp. Cậu trả bảy Galleons cho chiếc đũa rồi rời đi. Hagrid mua cho cậu một con cú trắng như trong nguyên tác, cậu gọi nó

là Tiểu Bạch.

Sau khi chuyển mua sắm kết thúc, Hagrid dẫn Harry ngày 1 tháng 9 đến sân ga 9 3/4 rồi đi. Harry nhìn đồng hành lý, cậu vươn tay điếm nhẹ chúng lập tức thu nhỏ lại. Harry vừa lòng bỏ tất cả vào một cái rương nhỏ đã chuẩn bị trước, để chiếc rương vào túi áo rồi bước vào nhà. Cậu phải gửi thư cho Draco mới được, Hẻm Xéo phải được trang hoàng lại nha.

Đường Bàn Xoay.

Du Mi đang ở trong bếp làm bữa tối, còn giáo sư? Dĩ nhiên là thầy đang nghiên cứu được Sinh Tử rồi. Du Mi dọn bàn ăn, thấy đã đến giờ ăn tối, suy nghĩ một chút liền híp mắt đi đến gõ cửa hầm: “Severus, đến giờ ăn tối rồi a.” Du Mi đập cửa. (Mei: Qui tắc cửa đồ gs. 1. Mặt dày! ~)

Một lúc sau, cánh cửa bật ra, giáo sư Snape đen mặt đứng đó, nói: “Ta đã nói bao nhiêu lần, không được gọi ta Severus. Còn có, ta đang cố gắng nghiên cứu chế tạo được cho cô, thừa tiểu thư. Và cuối cùng, cô đã nói sẽ không làm phiền ta, hay là trí nhớ của cô so với mấy con cá vàng còn muốn ngắn hơn, hoặc là ta nghĩ sai, cái đầu đáng thương của cô căn bản không có khái niệm về ”trí nhớ“?” Snape nói xong đang tính đóng cửa thì Du Mi cản lại. Cô chen nửa người vào chắn ngang cánh cửa, trừng mắt nhìn anh: “Sev ~ đến. giờ. ăn. tối. rồi.”

Tim Snape run lên vì từ “Sev” kia, anh chống lại đôi mắt xanh sáng ngời của Du Mi. Sau 10s, giáo sư được khủng bố nhất Hogwarts - Severus Snape, bại trận. Anh nhìn một bàn đầy thức ăn đang bốc hơi nóng và cô gái tinh xảo đang mỉm cười đối diện, cảm thấy cả người như có một dòng nước ấm chảy qua, rất ấm áp. Thật ra cho cô gái Du Mi này ở nhờ một thời gian cũng rất tốt. giáo sư nghĩ vậy đấy. (Mei: Gs muốn Du Mi gọi mình là “Sev” nên mới phun nọc độc đi? Gs *lườm* Mei:... Tui đã nói gì? Sao tui không nhớ gì hết vậy?)

Biệt thự Potter.

“Chuyện này không thể nào, anh phải đi gặp cụ Dumbledore. Sao có thể vậy được?” James tức giận đứng bật dậy, Lily thấy vậy liền kéo tay anh: “Bình tĩnh nào James.” Thật ra cô cũng không tin Dumbledore lắm, nên cô sẽ không bất ngờ nếu ông thật sự làm như vậy. Cô quay sang nhìn cô bé tinh xảo đang ngồi đối diện.

Đó là một cô bé rất xinh đẹp đáng yêu. Một mái tóc đen rối xù xòa tung sau lưng, đôi mắt một đỏ một lục bích càng làm gương mặt cô trở nên diễm lệ hơn. Lúc này đây, cô đang chống cằm nhìn chăm chú vào hai người họ. Lily nhìn vào mái tóc rối xù và con mắt trái quen thuộc kia, trầm mặt. Sáng hôm nay cô bé này đột nhiên xuất hiện trong biệt thự Potter, nhưng cô lại có vẻ rất quen thuộc với nơi này.

Khi này ba người họ đang hỏi chuyện về cô bé thì cô bỗng dùng giọng nói trong trẻo đầy tinh ranh của mình nói một câu: “Bác Sirius hiện đang ở trong Azkaban đó ~ Nghe nói là vì đã phản bội hai người đó nha ~” Sau đó, chính là tình huống hiện tại. Lily dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô, hỏi: “Con là ai? Tại sao con lại ở đây?” Ngay giờ cô bé đều lảng tránh vấn đề này. Nhưng, cô nhìn Lily, mỉm cười, hai lúm đồng tiền đáng yêu chợt hiện lên hai bên khóe miệng cô: “Con tên Barbara Riddle, năm nay 13 tuổi. Nơi này là nhà con a ~ nên dĩ nhiên là con ở đây rồi ~ Bà ngoại ~”

James và Lily giật mình nhìn cô, Lily có chút không tin nhưng trực giác nói cho cô biết Barbara nói thật. Bất ngờ Lily nhìn thấy một sợi dây chuyền trong áo Barbara, cô bé cũng không dấu mà lấy ra đưa cho Lily xem. Đây là, Lily ngỡ ngác, mặt dây chuyền Slytherin. Nếu con bé là con của Harry, vậy.. mẹ con bé sẽ không phải là.. Slytherin... chứ? James cũng ngây ngốc nhìn mặt dây chuyền.

Hogwarts, văn phòng Quirrell.

Một cô bé đang ngồi trên sofa, đối diện, là một cái mặt người dính sau đầu của một người đàn ông. Cái mặt người nhìn chăm chú vào con mắt đỏ bên trái của cô bé, nó hỏi: “Người là ai? Làm sao người có thể vào được đây?” Cô bé giống hệt Barbara, chỉ khác ở chỗ, tóc cô bé đen dài suôn mượt, hơi xõa ra trước che đi nửa bên phải gương mặt. Kết hợp với đôi mắt u ám hơi tối tăm làm cô trở nên âm u kì bí. Cô hơi ngẩng đầu nhìn gương mặt kia: “Morriga Riddle, 13 tuổi.”

Đôi mắt đỏ trên gương mặt kia hơi mở to ra. Riddle? Hắn không nghe lầm đi? Như vậy, đây là họ hàng xa của hắn? Hay là mật thám của lão ong mật kia... Morriga nhìn gương mặt tràn đầy ngạc nhiên và cảnh giác kia, hơi ngập ngừng, nói: “...Cha.” Lần này Chúa tể Voldemort cứng mặt thực rồi, “Sao người lại biến thành... mắt thắm mỹ như vậy? Người là Dark Lord, là đời sau của Slytherin, là người đứng đầu Death Eater. Hiện tại người như vậy... mặt mũi Death Eater để đâu bây giờ? Thông thường mọi người luôn nhìn người lãnh đạo đầu tiên, người như vậy làm sao xứng đại diện cho toàn bộ Slytherin?” Morriga hơi nhún mày nói, lòng nghĩ, Barbara mà nhìn thấy hình tượng hiện tại của cha tuyệt đối sẽ cười ngất rồi chụp ảnh lại làm kỷ niệm.

Nếu là bình thường, Voldemort đã nổi giận và Avada người trước mặt. Nhưng hiện tại, hắn không giận nổi, hắn có cảm giác phụ huynh làm chuyện xấu bị con cái nhìn thấy. Hắn cố bình tĩnh chuyển đề tài ra khỏi “diện mạo” hiện tại của hắn: “Con là con ta? Có gì chứng minh?” Morriga nghiêng đầu [Như vậy?] Voldemort lần này đã rút kinh nghiệm, không quá kinh sợ [Xà ngữ! Quả nhiên là con ta. Vậy...Mẹ con là ai? Làm sao con đến đây được, Morriga?]

Morriga nhìn hắn [Con không biết, con nhớ mình đang ở trong hầm chế dược. Đột nhiên cả người con trở nên rất đau, khi nó bình thường lại thì con đã ở đây. Còn có, con không có mẹ, con có hai người cha.] Và cái vạc độc dược của cô chắc là nổ rồi đi? Hiệu trưởng sẽ giận lắm đây ~ Morriga nghĩ. Voldemort nghe cô nói mình có hai người cha, đột nhiên hắn nhớ đến mèo con đáng yêu ngồi trong nôi mở to đôi mắt màu ngọc bích trong suốt nhìn hắn. Voldemort run giọng, hắn sợ, được rồi đây là lần thứ hai hắn thấy sợ một chuyện, câu trả lời làm hắn thất vọng [...Harry?] Và hắn không hề thất vọng, vì Morriga gạt đầu.

Hehe ~ Tui lại nổi lên đây. Như vậy, dàn nhân vật chính – cả gia đình Riddle – đã có mặt đầy đủ rồi.

8. Chương 8: Vẫn Không Có Đè!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng ngày 1 tháng 9, ông Dursley đưa Harry đến Nhà ga Ngã Tư Vua. Cậu tìm đến bức tường giữa số 9 và 10 mà trong truyện đề cập. Chờ một lúc, quả nhiên nhìn thấy gia đình Weasley. Harry đẩy xe hành lý đi theo họ. Một lúc sau cậu đi đến mỉm cười nói: “Thưa bà, bà biết làm sao để vào sân ga 9 3/4 không ạ?” Người phụ nữ - Molly Weasley quay sang mỉm cười nhìn cậu: “Ồ con là học sinh mới của Hogwarts phải không. Con trai của ta, Ron, cũng là học sinh mới năm nay, hai đứa nhất định sẽ là bạn tốt. À phải rồi, để vào sân ga con chỉ cần đi qua bức tường giữa sân ga số 9 và số 10 là được.”

Harry gật đầu cảm ơn, cậu nhìn bức tường nghĩ, thật sự phải chạy vào? Thật sự? Sẽ không đụng đầu vào tường chứ? Hay là chạy quá nhanh rồi đâm sầm luôn vào xe lửa?... Được rồi cậu hình như nghĩ hơi quá rồi nhận mệnh đẩy xe chạy vào. Harry quay đầu nhìn cánh cổng lớn sau lưng, may mà không đâm vào xe lửa.

Hừm, đây là xe lửa chạy bằng hơi nước sao? Ở mặt thế lúc đó hình như cũng đã phát minh ra một loại xe hơi chạy bằng năng lượng mặt trời. Không còn cách nào, mặt thế không thiếu nhất chính là ánh nắng chói chang nóng bức đến nỗi tang thì chỉ cần nằm trên mặt đường nửa tiếng là sẽ biến thành thịt chiên ngay a. Cậu vừa nghĩ vừa ngắm một chút rồi lên tàu, đi đến toa cuối cùng. Đóng cửa, đem hành lý để lên ngăn tủ phía trên rồi ngồi xuống ghế tay chống cằm vừa ngắm nga hát vừa nhìn ra ngoài cửa sổ.

(Mei: Nếu các nàng thắc mắc vì sao tiểu H không thu nhỏ hành lý rồi bỏ vô túi cho thuận tiện như chương trước thì là do, tiểu H chỉ đang đóng kịch cho Dumbledore nhìn mà thôi. Dù sao tiểu H sống từ nhỏ ở giới Muggle thì làm sao biết phép thu nhỏ đúng không nè ^^)

Một lúc sau, tiếng còi vang lên, xe lửa bắt đầu chạy.

Trên đùi Harry là một quyển tập vẽ tranh. Cậu lúc này đang vẽ một con rắn với một đôi cánh lớn sau lưng(1), nếu nhìn kỹ có thể nhận ra cậu đang vẽ Tử Xà. Cậu muốn cho Du Mi một thân thể thật sự, sau bao đắng đo do dự cuối cùng cậu chọn Tử Xà. Vậy nên, lên năm hai cậu sẽ lấy máu, da và nọc của Basilisk để tạo cơ thể cho cô. Dĩ nhiên cậu sẽ không giết nó, dù sao thì Boa sẽ rất buồn nếu chỉ có một mình. A, còn Nagini thì sao nhỉ? Có lẽ cậu sẽ được xem một màn cầu huyết cuộc tình tay ba giữa Basilisk x Boa x Nagini a ~ Harry hơi cong mắt.

Lúc này cánh cửa toa mở ra, một cô gái tóc xoăn màu nâu đứng trước cửa hỏi: “Cậu có thấy con cóc của Neville không?” Harry hơi ngẩng đầu nhìn cô, nói: “Không, tôi không thấy.” Cô gái gật đầu, bỗng cô nhìn vào tập tranh mà Harry đang vẽ, hỏi: “Cậu đang vẽ tranh sao? Thật đẹp. Nhìn nó y như thật vậy. Mà nó là loài gì vậy? Tôi chưa từng thấy trước đây.” Harry cười nói: “Cảm ơn cậu, đây là một sinh vật huyền bí, thú cưng của Salazar Slytherin – Basilisk.”

Thật... đáng yêu a!!! Cô nhìn vào hai lúm đồng tiền của Harry, trong đầu gào thét. Cô lập tức bước vào nói: “Slytherin? Chính là một trong bốn người sáng lập ra Hogwarts sao?” Harry gật đầu, Hermione nhìn vào hình vẽ: “Cậu vẽ thật sự giống y như thực. Nhưng mà.... Tại sao rắn lại có cánh vậy? Tôi đã đọc rất nhiều sách về giới Pháp Thuật nhưng chưa từng thấy loài rắn nào như vậy, hay là do nó là vật nuôi của Slytherin?.. À phải rồi, tôi là Hermione Granger.” Harry ngẩng đầu cười nhìn cô: “Cánh là do tôi thêm vào. Tôi là Harry Potter.” Hermione ngạc nhiên: “Cậu là Harry Potter? Tôi đã đọc về cậu trong cuốn Lịch sử phép thuật hiện đại, cuốn Thâm trầm của nghệ thuật hắc ám và cuốn Những sự kiện phù phép lớn trong thế kỷ hai mươi.” Harry vờ ngạc nhiên: “Tôi nổi tiếng như vậy?” Hermione gật đầu thật mạnh.

Lúc này cánh cửa lại mở ra, lần này là Draco. Draco đi vào nhìn Harry: “Tôi đi tìm cậu rất lâu, Harry.” Xong cậu quay đầu nói với hai người to con bên ngoài: “Hai cậu về trước đi.” Rồi nhìn qua Hermione:

“Draco Malfoy. Phù thủy máu trong.” Hermione gật đầu: “Hermione Granger, ba mẹ tôi đều là người thường.” Draco hơi nhú mày tính nói chuyện thì có thứ gì đó cản lại, cuối cùng cậu gật đầu chào hỏi cô.

Lúc này, một cậu bé tóc đỏ mở cửa nói: “Có ai nhìn thấy... Malfoy!” Cậu chỉ vào Draco la lên. Draco nâng cằm cười lạnh nói: “Weasley.” Harry nhìn tình hình có chút không xong liền thở dài đứng lên giảng hòa: “Harry Potter. Xin chào.” Cậu bé tóc đỏ lập tức chuyển sự chú ý, cậu vui mừng nói: “Cậu là Harry Potter? Người đã đánh bại Kẻ - mà - ai - cũng - biết - là - ai - đấy? Tôi là Ron, Ron Weasley.”

Harry cười gật đầu nói: “Tôi đúng là Harry Potter kia, nhưng mà tôi không nhớ mình rốt cuộc đã đánh bại Voldemort...” Ba người Draco lập tức xanh mặt, “... như thế nào.” Ron vẫn còn run rẩy khi nghe tên Voldemort, nhưng cậu lập tức kéo Harry ngồi xuống nói chuyện. Draco không thể làm gì khác ngoài ngồi xuống cạnh Hermione, cậu hơi nhích người cách xa cô một chút.

Dựa vào sự dẫn dắt của Harry (Nhờ Thần lực thì đúng hơn ^^), bầu không khí trong toa xe trở nên đặc biệt hòa hợp. Draco không còn khinh thường Hermione khi biết cô đã học thuộc hết sách giáo khoa năm nay của Hogwarts và nhiều quyển khác. Ron và Draco vẫn cãi nhau, nhưng đã không đầy mùi thuốc súng như ban đầu, nhìn vào giống như bạn bè đang đùa giỡn với nhau hơn.

Khi tàu dừng, bốn người và đoàn học sinh năm nhất theo sau Hagrid cùng đi qua đường mòn, ngồi cùng thuyền đi qua Hồ Đen. Khi đoàn người đi đến cửa chính thì dừng lại, Draco đi tìm ai đó, một lúc sau, cậu kéo một cậu bé da đen đi đến: “Harry, đây là Blaise Zabini. Blaise, đây là Harry Potter.” Draco giới thiệu hai người với nhau. Blaise và Harry vươn tay bắt lấy tay nhau. Blaise gật đầu: “Potter.” Cậu mỉm cười nhìn Blaise: “Zabini.” Blaise hơi ngẩng ra nhìn cậu rồi buông tay lui ra sau, tai hơi đỏ lên. Draco cười thâm, hừ, đầu thế để một mình cậu mất mặt, đúng không? Lúc này, cánh cửa mở ra. Một người phụ nữ đội chiếc nón nhọn, áo choàng xanh biếc, đôi mắt nghiêm nghị nhìn đoàn học sinh, gật đầu với Hagrid: “Cảm ơn bác Hagrid.” Bà quay sang nói với các học sinh: “Đi theo tôi.” Rồi mở cửa bước vào trong.

Chương này có quá ngắn không? Tui chỉ nghĩ được nhiều đây thôi, chắc vừa đủ ha ^^ Vì Harry và bốn người Draco chưa thân lắm nên tui để là tôi - cậu, đến khi thân hơn sẽ chuyển thành tớ - cậu. Chỉ khác một từ nhưng quan hệ lại thân thiết hơn rất nhiều ^^ Hay là mấy nàng muốn nhóm năm người Harry xưng hô với nhau theo cách khác? Cmt nhiệt tình vào a ~ để tui có hứng viết tiếp nha ~ (Thầy của tui cũng hay nói với lớp tui như vậy: Các em phải nhiệt tình lên thầy cô mới có hứng thú dạy học!)

(1) Đây là hình con rắn có cánh mà tiểu H vẽ (Minh họa Cubellios - Fairy Tail)

Còn đây là kinana - Cubellios khi biến thành người cho nàng nào muốn biết ^^

9. Chương 9: Lễ Phân Loại

Cô McGonagall vừa đi vừa giới thiệu cho mọi người về Hogwarts. Đi được một lúc, mọi người đến một cách cửa lớn. Cô McGonagall nói ở yên đây rồi đi mất. Lúc này bỗng nhiên có tiếng la hét vang lên.

“Á, cái...”

“A! Đó là cái gì..”

Harry nhìn qua, như vậy, đây là mấy con ma? Có vẻ chúng đang nói chuyện đi. Cậu nghiêng đầu nhìn chúng, Hermione thấy vậy hỏi: “Harry, cậu đang nhìn gì vậy?” Harry lắc đầu, cậu thật ra chỉ muốn nhìn xem có linh hồn của mẹ ở đây hay không thôi.

Ron hơi phục hồi tinh thần sau cơn lạnh khi mấy con ma xuyên qua, cậu quay sang hỏi Harry: “Nè Harry, cậu nghĩ kiểm tra phân loại như thế nào?” Mọi người còn đang bàn tán nghe vậy liền im lặng. Ron nói

tiếp: “Tôi nghe anh Geogre và Fred nói chúng ta phải đánh nhau với rồng để vào nhà mình muốn.” Cậu vừa nói vừa run rẩy.

Harry ngẩng đầu nhìn... trần nhà, nghĩ. Thực sự là cậu thà đánh nhau với rồng còn hơn nghe cái nón phân loại kia hát, có lẽ cậu nên đề nghị với Snape chuyện này khi anh làm hiệu trưởng Hogwarts đi? Chắc là thầy ấy sẽ rất vui lòng xét duyệt, đặc biệt là với Gryffindor. Lúc này cô McGonagall trở lại nói mọi người xếp thành hai hàng rồi đi theo bà. Bà dẫn mọi người đi đến Đại sảnh. Harry nhìn bầu trời sao trên trần, cảm thán, thật đẹp. Bên dưới bầu trời là mấy cây nến đang trôi nổi, Hermione bên cạnh nói: “Trần nhà đã được phù phép ảo ảnh.” Harry gật đầu.

Lúc này, mọi người dừng lại. Trên bục cao là một cái nón mũi nhọn cũ kỹ đầy bụi, bên cạnh là một cái ghế. Giáo sư McGonagall đứng cạnh cái nón. Lúc này, cái nón mở miệng hát. Được rồi, Harry nhìn mấy gương mặt nhăn nhó bên cạnh cười thầm: Có thần lực thật sung sướng nha ~ Thật ra lễ phân loại vẫn giữ nguyên như vậy cũng rất tốt không phải sao. Sau khi Nón Phân Loại hát xong, giáo sư McGonagall mở cuộn giấy trong tay nói: “Khi ta đọc đến tên ai thì người đó bước lên ngồi vào ghế và đội nón. Bắt đầu.”

“Hannah Abbott.”

“Hufflepuff.”

“Susan Bones.”

“Hufflepuff.”

.....

Harry nhàm chán đứng đó cảm thán, thiệt lâu ~, thiệt chán ~, thiệt mệt ~ Cậu hơi liếc mắt nhìn, Quirrel đang nói gì đó với Snape, Du Mi đứng sau Snape nhìn xung quanh, Dumbledore đang ăn mấy cục kẹo... gián? Cho dù từng ở mặt thể nhưng nhìn mấy con gián đang bò ngoạ cứ như vậy bị bỏ vào miệng thật sự... Bỗng cậu cảm giác có người nhìn mình, cậu liếc mắt nhìn ra xung quanh. A, một cô gái tóc đen xõa dài u ám đang đứng trong góc nhìn cậu. Không biết vì sao, Harry cảm thấy rất thân thiết với cô gái này, cảm giác rất... lạ.

“Harry Potter.”

Lúc này McGonagall đọc tên Harry. Cậu giật mình hoàn hồn rồi bước lên bục. Phía dưới vang lên những tiếng thầm thì.

“Potter? Là Potter kia sao?”

“Cô mới gọi Potter?”

....

Tiếng ồn xung quanh chả ảnh hưởng đến cậu. Harry ngồi lên ghế, đội nón lên, và cả thế giới bỗng trở nên im lặng. “Hừm...Để xem, người rất thích hợp vào Slytherin, có sự can đảm của Gryffindor, và sự thông minh của Ravenclaw. Và sự trung thành và chân thành của Hufflepuff... NGƯỜI LÀ HỌC TRÒ CỦA NGÀI MERLIN???” Cái mũ đang nói bỗng hoang mang hét lớn, nó có vẻ bất ngờ. Được rồi, nó lần đầu thấy học trò của Merlin nên dĩ nhiên là nó sẽ giật mình rồi. Harry cau mày không kiên nhẫn nói: “Mày xong chưa?”

“A! Người là học trò của ngài Merlin. Vậy, nói cho ta nghe, người muốn vào nhà nào?” Nón Phân Loại không quan tâm Dumbledore đã dặn cái gì, bây giờ nó chỉ muốn lấy lòng thằng nhóc này, đây là học trò của Merlin đó!!! Harry nghiêng đầu nghĩ. Thật ra cậu muốn vào Slytherin, nhưng mà bên Gryffindor lại vui hơn nhiều... thật khó chọn. Nón Phân Loại đọc được tất cả:...Người chỉ nghĩ được đến vậy?

Cuối cùng Harry quyết định. Mũ Phân Loại thở dài, nó sẽ chân thành thấp nển cho toàn thể học sinh Gryffindor, tiện thể thấp luôn một cây cho Dumbledore.

“Gryffindor.”

Học sinh Gryffindor reo hò vỗ tay thật lớn. Harry đi về phía bàn Gryffindor, hơi liếc mắt nhìn lên bàn giáo viên. Voldemort đang thông qua Quirrell nhìn cậu. Harry nheo mắt, cái ánh mắt tràn đầy độc chiếm điên cuồng và sùng nịnh này... làm cậu thấy ảm áp, có lẽ do sống ở mặt thế không có tình người nên chỉ cần một chút quan tâm là cậu đã thấy vui rồi.

Dumbledore giờ ly mím cười với cậu. Harry ngẩng đầu nở nụ cười thật tươi với ông, Dumbledore... tôi rất chờ mong những “trò chơi” mà ông chuẩn bị cho tôi trong bảy năm học này đó nha ~ Mà với điều kiện là tôi đủ kiên nhẫn chơi với ông hết bảy năm. Harry trong lòng nghĩ.

Các học sinh còn đang bàn tán bỗng yên lặng. Bên Ravenclaw có vài nữ sinh ôm mặt hét lên: “YAA ĐÁNG YẾU QUÁ!!!” Harry đỏ mặt cuối đầu, tiếng hét giống vậy lại vang lên và lần này còn dày đặc hơn cả lúc này. Bên Slytherin có vài người hừ lạnh, nhưng dư quang khóe mắt thì cứ liếc sang bên này, ánh mắt tỏa sáng. Harry nghĩ: Ngạo kiều hình như là bệnh chung của Slytherin.

Cậu gật đầu trong lòng. Đây là hiệu quả cậu muốn. Cậu sẽ biến Harry Potter trở thành học sinh được yêu thích nhất trường. Lúc này trên bàn giáo viên, giáo sư Snape đang nhìn chăm chú vào Harry. Đó là con của Potter và Lily? Trừ cái đầu rối xù ngu ngốc kia thì không có chỗ nào giống Potter, và cậu có đôi mắt của Lily nhưng nó lại có chút không giống.

Du Mi đứng sau lưng Snape bỗng cuối người nói vào tai anh: “Cẩn thận chút, tôi cảm thấy được nguy hiểm đang ở gần đây. Không phải nguy hiểm về tính mạng mà là... như có người chuẩn bị trêu chọc anh vậy.” Snape nghe vậy liền nhướng mày, ai có gan dám trêu anh?... Đợi đã, tại sao Du Mi lại ở đây? Snape hơi hoang mang nhưng ngoài mặt anh vẫn bình tĩnh ngồi đó. (Mei: giáo sư, thì ra ngài và Du Mi đã tiến bộ đến mức nói gi tin nấy rồi O_O.)

Voldemort thông qua mắt của Quirrell tham lam nhìn thân hình mảnh mai nhỏ nhắn kia, a mèo con của

hắn thật mê người... hắn muốn moi hết mắt của lũ nhóc đang nhìn cậu. Harry là của ta, các người ai cũng không được nhìn! Đột nhiên hắn cảm giác được có ánh mắt nhìn đến, hắn hơi liếc mắt, sau đó... mắt hắn trợn to lên.

Bên góc tường là Morrigha và một cô gái giống Morrigha như đúc. Chỉ là mắt Morrigha là phải xanh trái đỏ, còn cô gái này là phải đỏ trái xanh cùng với mái tóc đen xõa ra sau rồi xù làm cô trở nên trẻ con hơn nhưng vẫn không kém phần tinh xảo diễm lệ. Cô như cảm ứng được, ngẩng đầu nhìn hắn, nghiêng đầu nghi hoặc. Ai đây? Cô quay sang nói gì đó với Morrigha, sau đó cô quay lại nhìn hắn, mắt tỏa sáng: “Cha.”

Hi ~ Nếu các nàng thắc mắc vì sao Morrigha và Barbara vào Hogwarts được thì... cứ đọc thì sẽ biết thôi ^^
Mà thực ra nó dễ đoán lắm luôn, chỉ cần thích đồng nhân HP là sẽ đoán được... Chắc vậy ()

10. Chương 10: Lớp Độc Dược

Sáng sớm, Harry bị mấy tiếng ngáy lớn làm tỉnh. Cậu ngáp một cái trong mắt hiện lên sương mù rồi vươn tay xoa mắt nhìn quanh. Lẽ ra nên đến Slytherin, ít nhất ở đó cậu sẽ không bị tra tấn lỗ tai như lúc này. Harry vung tay, trước mặt cậu liền hiện lên đồng hồ “5: 40 am”. Harry ngậy người một chút rồi đi vào phòng tắm.

Mấy ngày này xem như thuận lợi, ít nhất lượng ma lực của cậu lúc này có thể chống đỡ được những câu thần chú dễ. Nhưng sau này có lẽ cậu phải dùng thần lực để nguy trang rồi. Harry thay xong quần áo liền đi ra ngoài, cậu cần tìm nguyên liệu khắc cơ thể cho Du Mi.

Rừng Cẩm.

Harry vừa đi vừa suy tư không biết nên dùng gỗ gì để làm cơ thể cho Du Mi đây... Cậu liếc mắt nhìn quanh khóe mắt vô tình quét tới đũa phép của cậu. Thủy Tùng? Ừm... không biết trong Rừng Cẩm có cây Thủy Tùng không nhỉ. Harry vừa đi vừa nhìn ngắm xung quanh bỗng va phải một bóng đen. Cậu kêu lên một tiếng ngã xuống đất vươn tay xoa mũi, đôi mắt ngập nước trừng người đàn ông trước mặt.

Severus Snape nhìn tên nhóc đang hung hăng trừng mình, hừ lạnh: “Ta hơi nghi ngờ khả năng nhìn đường của người hay là nói người căn bản không có khả năng này? Còn có, thưa cậu Potter, nơi này là Rừng Cẩm. Gryffindor trừ 20 điểm. Còn bây giờ, ta nghĩ với cái khả năng nhìn đường đáng thương của người thì đường về lâu đài có lẽ không quá khó đi.”

Nói xong anh vung áo choàng rời đi. Khi nhìn vào đôi mắt giống với Lily kia anh không còn xúc động như trước. Thật ra Potter nhỏ này cũng không tệ lắm, nhưng thằng nhóc y chang ba nó, thích đi thám hiểm chứng tỏ khả năng Gryffindor của bản thân, nó không biết Rừng Cẩm rất nguy hiểm sao? Du Mi tàng hình

đi theo thấy vậy thì bật cười trong lòng, Sev có vẻ không ghét cậu chủ như trước nhưng mà... ngài ngoạ kiêu như vậy có ổn không đó?

Harry nhìn bóng lưng Snape... Không hổ là Xà Vương, rất có khí thế. Cậu đứng dậy phủi bụi trên áo choàng rồi vung tay, hiện tại là 6: 30 am. Harry ngậy người nhìn đồng hồ một chút rồi đi đến Đại sảnh. Chính là lúc này, cậu phát hiện có người đang đứng sau mình nên liền quay người lại. Barbara và Morrigan đang đứng đó mỉm cười nhìn cậu. Harry cũng nhìn hai người, cậu hơi nghiêng đầu hỏi: “Hai người là ai? Nơi này cấm học sinh ra vào.”

Barbara cười nói: “Haha con biết nơi này cấm học sinh, nhưng mà baba ngài cũng là học sinh a ~” Nói xong còn ngậy thơ chớp chớp mắt. Harry nhìn cô, rồi nhìn Morrigan, baba? Cậu không nhớ mình có con khi nào. Barbara thấy vẻ mặt Harry hoang mang liền cười nói: “Baba, con là Barbara, đây là Morrigan. Năm nay tụi con 13 tuổi, tụi con đến từ tương lai năm 2011.” Morrigan bên cạnh gật đầu.

Ồ? Harry mở to mắt nhìn hai người. Cậu lấy dĩa phép làm một thuật giám định, thấy hiện lên dòng chữ “Harry Potter” và “Voldemort”. Ừm... đúng là con của cậu. Harry ngẩng đầu nhìn hai người, phong cách của cả hai không hề giống cậu hay Voldemort, ngược lại có phần giống ba James và Snape. Đặc biệt là cái ánh mắt “e sợ thiên hạ bất loạn” của Barbara và cái vẻ ngoài u ám xám xịt như người nào đó mới vừa hiện ngang đi qua của Morrigan.

Nhắc tới chuyện này... Harry quay sang nhìn Barbara: “Hai người đã gặp Voldemort chưa?” Barbara nghe thấy tên Voldemort lập tức ôm bụng cười lớn: “Hahaha... Dạ rồi... Con chỉ có thể nói, phong cách hiện tại của cha thật sự là... ”độc đáo” và “thơm ngát” haha... khụ khụ...” Harry hắc tuyến nhìn ai kia do cười nhiều quá mà bị sắc nước miếng, cậu quay sang nói với Morrigan: “Nếu đã gặp rồi thì lát nữa đi nhờ anh ta ghi một bức thư gửi hai người đến chỗ Snape.” Morrigan gật đầu, Barbara vừa dừng ho nghe đến Snape mắt liền phát sáng.

Harry nhìn ánh mắt đang lóe ánh sáng xanh của Barbara, quả nhiên giống ba James. Cái ánh mắt hưng phấn khi thấy đồ chơi kia... Harry quay đầu bước đi, trước khi đi bỏ lại một câu: “Và chú ý đừng để bị nhìn thấy, nhất là Dumbledore.” Barbara nhìn cậu rời đi, bĩu môi rồi cùng Morrigan biến thành hai luồng khói đen bay về phía lầu đài.

Sáng thứ sáu, Harry nhìn lịch học, ồ tiết độc dược? Có vẻ như hôm nay sẽ rất vui nha ~ Mấy ngày này cậu đã giao lưu tình cảm với hai cô con gái vừa xuất hiện của cậu nên đã biết sơ về chúng. Vậy mới nói, huyết thống thật đáng sợ, cậu vậy mà có thể suy đoán gần đúng vào ngày đầu thấy họ.

Barbara là chị lớn trong cặp sinh đôi. Cô là Gryffindor, đang học năm ba tại Hogwarts. Sở thích của cô chính là đi phá vạc độc dược của Snape và ba đỡ đầu của cô là Draco. Thật ngạc nhiên khi thầy Snape và Draco lại chịu chăm sóc một Gryffindor, cậu nghĩ chắc là họ đã đấu tranh rất nhiều nhưng cuối cùng lại không thay đổi được gì.

Còn Morrigan, cô là em gái trong cặp sinh đôi và là một Slytherin. Morrigan có một phần nhỏ khá giống thầy Snape, cô thích cả nghệ thuật hắc ám và độc dược, nhưng cô không trầm mê vào độc dược như Snape mà

lại thích đi thử nghiệm mấy cái nghệ thuật hắc ám hơn – và điều này lại khá giống với Voldemort. Điều làm cậu bất ngờ chính là, ba đỡ đầu của Morrigha là Ron.

Thấp cho hai người họ một nén nhang. Ron còn đỡ ít nhất Morrigha chỉ là nhìn qua khá u ám và thích làm thí nghiệm với mấy cái hắc ma pháp mà thôi, còn bên Draco... mong là trang viên Malfoy ở tương lai chưa bị Barbara phá sập. Vừa suy nghĩ vừa đi một lúc đã đến hầm. Cậu nhìn quanh một chút, Barbara nhất định rất thích nơi này, đặc biệt là mấy cái vạc độc được, Harry bước đến ngồi cạnh Ron và Hermione. Ron thấy cậu liền quay sang hỏi: “Harry mấy ngày nay sáng sớm cậu đã đi đâu vậy?” Harry nhìn Ron cười nói nhỏ: “Tôi đi dạo trong Rừng Cấm.”

Ron mở to mắt rồi háo hức nói: “Sao cậu lại không rủ tôi đi cùng? Lần sau nhất định phải cho tôi đi theo đấy.” Harry gật đầu, Hermione thì trừng mắt nhìn hai người: “Rừng Cấm là cấm địa! Không phải hiệu trưởng đã nói vậy sao.” Harry mỉm cười hứa bản thân sẽ không gặp nguy hiểm Hermione mới chịu bỏ qua. Lúc này cánh cửa bật mở, Snape bước vào, áo choàng đen tung bay sau lưng. Ai cha, thật ngẫu nha ~ Harry nghĩ thầm, cậu phải để Snape biết thân phận của Du Mi, như vậy sang năm hai anh sẽ giúp cậu lấy nọc của Basilisk, từ chuyện này để Barbara làm là được.

Giáo sư Snape bắt đầu điểm danh, khi đến tên Harry thì dừng lại một chút. Anh đang tính buông tha cho cậu thì nhớ đến chuyện tiểu quái vật nào đó đã từng đi dạo Rừng Cấm, vì vậy anh hơi nâng giọng nói: “À, phải. Harry Potter. Một cái tên lừng lẫy.” Và anh bắt đầu nói bài giới thiệu về môn học. Một lúc sau anh quát lên: “Potter! Nếu ta cho rẽ bột của lan nhật quang vào dung dịch ngải tây, ta sẽ được gì?”

Harry đứng lên, chớp chớp đôi mắt to tròn ngọc bích trong suốt của mình, hơi nghiêng đầu một chút rồi nói: “Một loại thuốc ngủ cực mạnh, thưa thầy. Và tên nó là: Cơn đau của cái chết đang sống.” Snape hơi bất ngờ khi Harry trả lời được, anh nhíu mày nói: “Để phòng ngừa người trả lời được vì may mắn. Một câu khác Potter. Ta sẽ tìm thấy be-zoar ở đâu?” “Bao tử dê, thưa thầy.” “Bả sói và cây mủ thầy tu khác nhau chỗ nào?” Harry chớp mắt: “Khác tên gọi, thưa thầy. Chúng chỉ là một, và còn được gọi là cây phụ tử.”

Snape khá bất ngờ, có lẽ tên nhóc này chỉ có cái đầu tóc chường mắt và cái tính ưa mạo hiểm là giống tên Potter ngu xuẩn kia. Anh nhìn cả lớp quát lên: “Các người nghĩ đầu óc của mình thông minh hơn lũ Quỷ khổng lồ nên có thể nhớ hết được mở kiến thức đó mà không cần ghi chép?” Ngay lập tức tiếng sột soạt của người viết ma sát với trang giấy vang lên.

Harry ngồi xuống, dư quang nhìn thấy Barbara đang đứng trong góc phòng. Trong lớp học không một ai chú ý đến – trừ Du Mi. Cô đã nhìn chăm chăm vào Barbara từ khi nhóc con này bước vào, nhóc này làm cô thấy nguy hiểm nhưng đó là cái cảm giác như khi cậu chủ đang chuẩn bị gỡ trò quậy phá. Du Mi nhìn mấy học sinh trong lớp với ánh mắt thương hại, vì sao lại là học sinh mà không phải Snape? Rất đơn giản, vì Barbara mắt đang phát sáng nhìn chăm chú vào mấy cái vạc của chúng.

Khi mọi người bắt đầu làm độc được, quả nhiên Barbara hành động. Cho nên tình huống hiện tại là, vạc của hai nhà Slytherin và Gryffindor cứ thế thay phiên nhau nổ. Snape mới đầu còn tức giận quát mắng đủ thứ nhưng sau đó thì im lặng làm sạch mấy cái vạc nhân cơ hội trừ Gryffindor một đồng điểm. Harry đoán Du Mi đã nói sự tồn tại của Barbara cho Snape nghe, tối nay hai người họ chắc sẽ đến gặp anh, ai cha xem ra sắp có trò hay rồi ~ thật tiếc là cậu không thể có mặt vào lúc đó a ~

11. Chương 11: Con Gái Của Voldemort?!

Snape quay lại hầm thấy Du Mi hiện thân liền hỏi: “Cô khi nãy nói trong phòng học còn có người khác?” Du Mi gật đầu: “Đúng vậy, người này tàng hình đứng trong góc phòng.” “Như vậy chính người này làm vạch của cả Gryffindor và Slytherin nổ?” Du Mi lại gật đầu: “Thật ra cô nhóc này cũng không làm gì nhiều, cô ta chỉ canh lúc học sinh khoáy vạch mà cho thêm một chút ma lực. Mà anh biết đấy, khi khoáy vạch ma lực không đủ hoặc bị dư đều có thể làm vạch bị nổ.”

Snape gật đầu, anh đang tính nói gì đó thì cửa hầm chợt mở ra, anh và Du Mi cảnh giác nhìn. Chết tiệt, tại sao cửa hầm của anh lại mở trong khi chỉ có anh biết mật khẩu? Khi thấy rõ hai người đang đứng trước cửa Du Mi hơi bất ngờ: “A! Là nhóc?”

Trước cửa chính là Barbara và Morrigan. Barbara mỉm cười đáng yêu nhìn Du Mi và Snape: “Sáng nay thiệt vui a ~ nổ bùm bùm như pháo hoa vậy ~ lần sau con lại ghé chơi nha ~” Snape vừa nghe liền biết đây là người làm nổ vạch lúc sáng, anh đánh giá nhìn cô: “...Potter?” Barbara và Morrigan quay sang nhìn Snape. Morrigan lấy ra một phong thư đưa cho anh. Trên phong thư là dấu hiệu của Death Eater, Snape run tay sứt nữa đã vút lá thư xuống đất. Anh xé bao bì mở lá thư ra đọc:

Severus,

Đây là hai báu vật quý giá nhất của ta, con gái ta Barbara và Morrigan. Người phải giúp đỡ cho chúng khi chúng ở Hogwarts.

Lord Voldemort.

Chúa tể Hắc ám có con gái?! Chuyện này Dumbledore có biết không? Hai người này có gây ra nguy hiểm gì cho tên nhóc Potter kia không? Snape hiện tại đang hỗn độn trong gió, tin tức quá sốc quá bất ngờ. Đến khi anh lấy lại bình tĩnh thì ba người nào đó đang ngồi uống trà trò chuyện cực kỳ vui vẻ. Chết tiệt Du Mi, cô không thể cảnh giác một chút sao? Đó là con của Chúa tể Hắc ám! Và có thể chúng là Chúa tể Hắc ám đời thứ ba!

Du Mi thấy anh đã lấy lại tinh thần liền mở miệng: “Sev, anh sẽ không tin chuyện này, hai cô nhóc này đến từ tương lai đó.” A? Snape vừa bình tĩnh lại lần nữa ngây ngốc, được rồi, anh đã chuẩn bị trước nên cũng không quá bất ngờ. Chính là cái tin tức này lại vượt ngoài suy đoán của anh.

Lúc này, cô gái nói chuyện lúc nãy cười nói: “Hehe chào thầy Severus, con là Barbara, đây là em gái con Morrigan. Chúng con đến từ năm 2011, mong thầy giúp đỡ.” Morrigan cũng gật đầu.

Snape nhìn hai cô nhóc hỏi: “Hai người học năm mấy? Thuộc nhà nào?” Barbara cười: “Chúng con học năm ba, con là Gryffindor.” Snape nhướn mày về mặt quả nhiên như vậy rồi nhìn sang Morrigan. Morrigan hơi ngẩng đầu: “...Slytherin.” Anh gật đầu. Chỉ cần nhìn thôi cũng không khó đoán.

“Hai người có tính đi học ở đây không?” Snape hỏi, cả hai lắc đầu. Barbara nói: “Không cần thiết, tụi con ở nơi này sẽ không lớn lên cho đến khi về lại thời đại của mình.” Snape gật đầu đã biết. Lúc này, Morrigan

đột nhiên lên tiếng: “Thầy Snape, thầy có biết Du Mi không phải người không?” Snape bất ngờ nhưng vẫn gật đầu, Morrigan nói tiếp: “Du Mi hiện tại không có cơ thể thực sự, thầy biết không?” Lần này anh ngạc nhiên rồi. Anh quay đầu nhìn Du Mi, thấy cô gật đầu thì lòng chợt lạnh.

Du Mi không có cơ thể thực? Như vậy làm sao em ấy có thể... như vậy mà xuất hiện? Không có cơ thể em ấy sẽ tan biến sao? Snape bỗng trở nên hoảng hốt. Cảm giác này giống với lúc biết tin Lily mất tích. Mặc dù không tìm thấy xác của Lily và Potter nhưng đối thủ của họ lúc đó là Chúa tể Hắc ám nên ai cũng nghĩ họ đã... ngay cả anh cũng nghĩ vậy.

Du Mi thấy anh hoảng loạn đến mức quên dùng cả Bế Quan Bí Thuật thì bỗng thấy đau lòng. Cô đứng lên đi đến vươn tay vượt nhẹ hai má anh, Snape nhìn cô. Du Mi cười nói: “Không sao đâu, cậu chủ sẽ làm một cơ thể cho tôi.” “Cậu chủ?” Snape ổn định lại tâm trạng nghi ngờ hỏi, Du Mi gật đầu “Đúng vậy, cậu chủ. Cậu chính là người cha còn lại của Barbara và Morrigan.”

Snape nhìn qua, anh nhìn Barbara. Cái đầu tóc ngu xuẩn kia... sẽ không phải là... Snape nghi ngờ hỏi: “Người cha còn lại của hai người... là Harry Potter?” Anh hơi mong đợi hai người lắc đầu, nhưng anh phải thất vọng rồi vì cả hai gật đầu.

Chết tiệt! Tại sao tên tiểu quái vật kia lại đi dây dưa với Chúa tể Hắc ám? Anh thà để tiểu quỷ kia đi tiếp xúc thân mật với con mực trong Hồ Đen cũng không muốn nó trở thành “vợ” của người kia. Chợt nhớ ra gì đó Snape quay sang hỏi Du Mi: “Cô nhờ tôi làm thuốc Sinh Tử là để cho cậu ta dùng?”

Du Mi hơi giật mình, lúc này cô mới phát hiện. Đúng nha, nước thuốc Sinh Tử này trong tương lai sẽ không phải cậu chủ và Voldemort dùng đi? Chuyện này... chắc là trùng hợp ha... Du Mi hơi chùng chừ nói: “...Không trùng hợp vậy chứ, công thức đó tôi thực sự chỉ vô tình lấy được... Ông bà chủ đang ở biệt thự mà biết chuyện này... không biết sẽ thế nào...”

Mặc dù câu sau Du Mi nói rất nhỏ nhưng Snape vẫn nghe được, anh lập tức nắm lấy tay cô hỏi: “Cô nói cái gì? Lily còn sống?” Du Mi nhìn ánh mắt vui mừng của anh bỗng nhiên thấy khó chịu, cô cười lạnh: “Đúng vậy, cậu chủ đã dùng ma lực của mình để đổi lấy mạng sống cho họ. Bây giờ thưa ngài Snape, phiền ngài bỏ tay tôi ra.” Snape thấy cô tức giận thì giật mình thả lỏng tay ra. Du Mi hừ một tiếng bi phẫn đi đến góc phòng ngồi xổm xuống. Anh há miệng muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không biết nên nói gì.

Morrigan im lặng cúi đầu làm như không biết gì. Barbara nhìn hai người, hết nói nổi phì cười một tiếng. Hai người đang dần co bên kia nghe tiếng cười trong suốt như tiếng chuông kia mà giật mình nhìn qua. Barbara cười nói: “Thầy Severus, Du Mi. Giáng sinh này có muốn đến biệt thự Potter chơi không? Ông bà ngoại sẽ rất vui khi thấy hai người.” Cô quay sang nhìn Morrigan, “Họ hình như cũng chưa gặp em đi, đến lúc đó cùng đi nhé?”

Du Mi và Snape hơi bất ngờ vì lời mời. Snape đang tính từ chối thì thấy ánh mắt của Barbara, một đốm xanh trong suốt thấy đấy, ánh mắt như đang nói: Đi đi mà, mọi chuyện còn lại cứ để con lo. Snape bất giác gật đầu, Barbara hoan hô một tiếng. Du Mi thì vừa vui vừa khó chịu, cứ nghĩ đến ánh mắt vui sướng khi này của Sev là cô lại thấy bức mình, rốt cuộc cô bị sao vậy?

Bên đây, văn phòng giáo sư Quirrell.

Harry ngồi đó nhìn gương mặt đối diện...cái mặt rắn ban đầu còn đẹp hơn hình dáng hiện tại. Cậu nhủ mà nói: “Thật sự rất mất thẩm mỹ. Tại sao anh lại biến thành như vậy?” Voldemort hơi chột dạ. Thật ra chính hắn cũng không biết vì sao, đêm đó sau khi rời khỏi nhà Potter ở thung lũng Godric thì phát hiện ngực nhói đau. Đến khi xong xuôi mới biết hắn vậy mà lại biến thành hình dạng tương tự như hồn ma còn pháp lực thì cực hỗn loạn. Không còn cách nào đành tìm chỗ ẩn nấp nghĩ biện pháp khôi phục.

Ban đầu hắn nghĩ bám vào người ai đó đột nhập Hogwarts cướp đi Hòn đá Phù Thủy là một ý tưởng khá tốt. Bây giờ nghe Harry nói vậy cộng với lời phê bình của Morrigan và dáng vẻ cười không thể ngừng của Barbara...Hắn có lẽ nên thu mấy mảnh hồn lại, Voldemort nghĩ, hắn mới không muốn mèo con đáng yêu vì hình dáng này mà rời khỏi hắn.

Harry ngồi đối diện như đọc được ý nghĩ của hắn, cậu lắc đầu nói: “Không được, ít nhất thì hiện tại không được.” Voldemort nhìn Harry, hắn trầm giọng hỏi: “Tại sao?” Harry cũng nhìn hắn nói: “Nếu bây giờ anh thu lại hết Hồn Khí thì bảy năm học này của tôi sẽ rất nhàm chán a ~ Giờ thì, tôi có kế hoạch thế này, anh cứ tiếp tục làm những gì anh đang và sẽ làm nhưng không được hút máu bạch kỳ lân và những việc tương tự. Được chứ?”

Voldemort nhìn cậu bé trước mặt. Đôi mắt to tròn tràn đầy mong đợi nhìn hắn, Voldemort không thể không gật đầu trước ánh nhìn chăm chú của cậu, có phải cậu sợ hắn bị nguyên rửa nên mới nói vậy không? Quả nhiên mèo con cũng thích hắn. Hahaha, Dumbledore lần này có vẻ như đã phải tấm sắt rồi. Lão ta muốn huấn luyện Cứu Thế Chủ của lão còn Harry đáng yêu thì chỉ xem mấy thứ lão bày ra như một trò chơi giết thời gian. Rất cuộc, ai mới thực sự là quân cờ, bây giờ vẫn chưa thể biết được.

Hi ~ Cảm ơn các nàng vì đã quan tâm tui ^^ Hiện tại tui ngoại trừ còn nghệt mũi thì đã đỡ hơn rồi. Cho nên, hôm nay tặng các nàng 3 chương luôn nha ~

Ps: Sáng nay thi mà hôm qua 9h mới học bài, mà lại không có đề cương ôn nên phải lên mạng tìm video để học a ~ Hiện tại buồn ngủ quá đi. Thôi tui đi ngủ đây ~ Bai nhé, iu các nàng nhiều ()

12. Chương 12: Tình Bạn

Thư mời uống trà của Hagrid hình như đến trễ hơn so với nguyên tác, mà chả sao cả. Chiều hôm đó Harry kéo Ron, Hermione, Draco và Blaise đi đến căn chòi của Hagrid.

Hagrid có vẻ không thích Draco và Blaise, dĩ nhiên là vậy, Draco và Blaise cũng chả ưa ông nhưng vì Harry nên hai người họ mới đồng ý đến. Chính là, nói chuyện một hồi Hagrid và Draco lại bất ngờ hòa hợp – khi nói về mấy con rồng. Harry nhìn hai người, nghĩ, sinh nhật Draco mình có lẽ nên tạo một con rồng tặng cậu ấy, một con rồng chưa từng được biết đến.

Trò chuyện vui vẻ một hồi, Hermione rút cuộc chú ý đến tin cướp ngân hàng, và như nguyên tác, bắt đầu suy đoán đủ điều. Harry ngáp một cái, cậu không thích động não chút nào, ở lớp đọc được cậu có thể trả lời mấy câu hỏi của Snape là nhờ đã đọc nguyên tác nên ghi sẵn câu trả lời rồi để Boa đọc cho cậu nghe.

(Mei: Boa chính là con trăn trong vườn thú cho những ai không nhớ ^^)

Một ngày nào đó.

Harry nhìn thư mời của Dumbledore, a cuối cùng cũng bắt đầu muốn dùng “tình thương” để dụ dỗ Cứu Thế Chủ rồi sao? Cậu đi đến phòng Hiệu Trưởng. Dumbledore mỉm cười ấm áp nhìn cậu: “Harry con đến rồi. Nước chanh chứ? Hay con muốn thứ khác?” Harry cười ngại ngùng nói: “... Dạ trà ạ.” Dumbledore biến ra một tách trà, thấy Harry uống một ngụm thì nói: “Harry, con đã quen với cuộc sống ở Hogwarts chưa?”

Harry hơi mơ màng nhìn ông: “Vẫn chưa ạ. Hogwarts cứ như một thiên đường vậy, con có thể ăn uống tùy thích và không cần làm việc nhà. Khi còn ở nhà Dursley con chưa từng được ăn no hay vui vẻ như bây giờ, con phải dành phần lớn thời gian để làm việc nhà mà có lẽ là từ khi thức dậy đến trước khi đi ngủ còn chưa xong hết. Đối với mà nói, chuyện này cứ như một giấc mơ vậy.” Nói xong còn kèm theo một nụ cười miễn cưỡng đầy buồn bã.

“Ồ. Đúng vậy, Hogwarts rất tuyệt vời...” Dumbledore trong mắt chợt lóe một tia áy náy, ông hơi nâng giọng, ánh mắt Harry từ mơ màng trở nên trong suốt rõ ràng, cậu đỏ mặt ngại ngùng nhìn ông. Hai người tiếp tục trò chuyện một lúc lâu rồi Harry mới rời đi. Harry vẫn bình thản đi đến lớp học tiếp theo, trong đầu lại đang suy nghĩ: A ~ Nếu cậu không nhớ lầm thì trong tách trà là được Mê Hoặc, Merlin đã từng dạy cậu loại được này, nó sẽ làm cậu tin tưởng và trung thành với người đã đưa được cho cậu, và người này là Dumbledore nha ~

(Mei: Tui không có hắc Dumbledore, thiệt đó.)

Lớp học bay, ai cũng háo hức, Harry cũng vậy. Cậu muốn biết thử cảm giác khi bay là thế nào, và trò chơi Quidditch kia nghe có vẻ thú vị. Như dự đoán, lớp bay học cùng Slytherin, lúc này năm người bọn cậu đang tiếp tục nói về vụ cướp ngân hàng. Hermione đã đoán có lẽ có ai đó muốn lấy thứ trong hầm 731 đó và Dumbledore thì đem nó cất vào chỗ an toàn.

Đoán gần đúng Hermione, Harry nghĩ thầm, nhưng Dumbledore không có cất nó an toàn mà lấy nó làm mồi dụ Voldemort. Sau khi đã thống nhất suy đoán, Ron bắt đầu nói về các “thảm họa phòng học” gần đây. Bắt đầu từ lần nổ vạc hàng loạt trong tiết độc dược kia thì các tiết khác đôi lúc sẽ xuất hiện một chút “vấn đề nhỏ”.

Cụ thể như sau, lớp độc đực sẽ bị nổ vạc nhưng năm năm và năm bảy thì chưa từng bị. Có lẽ do biết những năm này có hai cuộc thi quan trọng nên ai kia đã quyết định bỏ qua.

Lớp biến hình gần như vượt tầm kiểm soát, có một lần cô McGonagall dạy học sinh biến con chuột thành miếng phô mát. Kết quả, đa số chuột đều biến thành... ông ẹ! Chỉ nghĩ thôi cũng biết lớp học sẽ loạn tới mức nào. Cô McGonagall nói muốn làm được việc này pháp lực phải rất tốt, ít nhất phải là năm ba.

Lớp bùa chú cũng cực thảm, không cần biết hôm đấy thầy Flitwick dạy bùa nào. Nhưng mà sẽ luôn có vài học sinh đột nhiên cười như điên, khóc không ngừng hay múa bale...vv... thậm chí múa thoát y cũng có. (Mei: =))))))

Và còn nhiều thứ khác, nhưng thảm nhất vẫn là tiết độc đực. Vì Snape luôn nhân cơ hội nổ vạc hàng loạt này mà trừ điểm của ba nhà khác. Bây giờ hồng ngọc của Gryffindor, Ravenclaw và Hufflepuff đã gần thấy đáy rồi, may mà có các môn còn lại cứu vớt. Harry nghĩ có lẽ là Barbara đi? Đây là trò yêu thích của cô nhóc. Mặc dù sau đó người chịu khổ là toàn thể học sinh Hogwarts, trong đó có cậu.

Lúc này cô Hooch đến và bắt đầu hướng dẫn mọi người. Harry nhìn cây chổi, cậu vươn tay nói: “Lên!” Không hề hét to như những người khác, giọng cậu rất bình thản nhưng cây chổi vẫn ngoan ngoãn nhảy lên. Cậu đã từng hỏi Merlin về ma lực của mình và ngài nói rằng ma lực của cậu đã ổn định, nó sẽ không hạ nữa mà sẽ tăng lên theo độ tuổi, chỉ là tăng ít hơn người khác thôi.

Cậu phát hiện một điều rất kỳ lạ, ma lực và thần lực của cậu vậy mà tỉ lệ nghịch với nhau. Ma lực càng thấp thần lực sẽ càng cao, thật khó lý giải, tại sao lại như vậy nhỉ? Harry suy tư... thật nhức đầu, chuyện này giao cho Voldemort xử lý vậy.

(Mei: Tại sao lại là V boss mà không phải Merlin?)

Lớp học diễn ra bình thường, chỉ là Neville ngã xuống chổi, Draco lấy quả cầu Gọi Nhớ của Neville, hai bên bắt đầu cãi nhau. Hermione trừng mắt nhìn Harry, cậu phồng má, đáng ghét sao lại nhìn cậu chứ. Dù vậy cậu vẫn đi đến: “Draco, quả cầu đó có gì vui chút, có muốn bay vài vòng không?”

Hermione nghe vậy lập tức nói: “Cô Hooch nói không được cười chổi đến khi cô quay lại!” Ron cười hi hi nói: “Thôi nào cậu như vậy đâu có giống Gryffindor.” Hermione lập tức trừng mắt nhìn lại. Harry cười nhìn Draco rồi nhún chân bay lên, Draco ném quả cầu cho Parvita rồi cười chổi bay lên cùng với Harry.

Mới bay được vài vòng, Barbara bỗng xuất hiện gần đó hô lên: “Baba, giáo sư sắp đến.” Harry gật đầu rồi nhìn Draco: “Xuống thôi, giáo sư sắp đến.” Barbara nhìn hai người bay xuống, a, đó hình như là ba đỡ đầu đi? Hai người vừa buông cây chổi lại chỗ cũ thì cô Hooch đã trở lại và tiếp tục dạy học. Harry nghĩ, bay quả nhiên rất thú vị.

Khi tan lớp, Draco đầy thâm ý nhìn Harry. Khi này cậu có nhìn thấy trên nóc hiện ra một cô gái, cô ta gọi Harry là baba. Cô ta là ai? Có thân phận gì? Và Harry nữa, cậu ta có bí mật gì? Dù rất thắc mắc nhưng cậu sẽ không hỏi, Slytherin tôn trọng không gian riêng tư của bạn bè.

Một buổi sáng nào đó, Khi nhóm bốn người Harry đang ở trong thư viện thì Hermione đi đến. Cô nói: “Mấy cậu nghe tin gì chưa, tối qua có một nhóm học sinh Gryffindor đi dạo đêm vô tình bị thầy Snape bắt gặp. Họ vội vã chạy trốn vào một căn phòng ở tầng 3, ở đó họ gặp một con chó ba đầu đang nằm trên cái cửa sập.” Sau đó lại suy đoán dưới cánh cửa là gì..blabla.. Harry ngáp, mọi chuyện có vẻ như ngày càng nhàm chán rồi.

Mọi việc tạm gác lại, vì sao ư? Halloween đến rồi. Harry nhìn mấy con ma đang vui mừng, nghĩ cuối cùng cũng hết nhàm chán rồi. Halloween, Quỷ khổng lồ,... Hình như cậu mới thấy Ron và Hermione cãi nhau thì phải. Được rồi, cứ tiếp tục cãi nhau đi.

Đêm Halloween, Đại sảnh trang trí đầy ma mị, đồ ăn cũng đầy quái dị. Harry nhìn cái thứ gì đó trước mặt nghĩ, thứ này thực sự ăn được? Cậu cầm một cái ngón tay trước mặt soi xét, ngửi một chút... thơm, liếm một chút... a, ngọt. Harry hai mắt tỏa sáng bỏ cái ngón tay vào miệng trước ánh mắt kinh hoàng của mọi người. Đây là... bánh ngọt? Harry múc một muỗng nước canh đỏ, trong cái muỗng nổi lên một con mắt, a, đây là si rô và con mắt kia thật ra là một viên kẹo.

Nếu không tính đến hình dáng thì mấy món ăn này khá ngon đấy chứ. Cậu vừa híp mắt thưởng thức món ăn vừa nhìn quanh, tốt lắm, không thấy Hermione, chắc là trốn vào nhà vệ sinh khóc thầm rồi, Quirrell thì có lẽ đã đi thả mấy con Quỷ khổng lồ.

Quả nhiên, giữa bữa tiệc, Quirrell chạy vào hô to: “Quỷ khổng lồ... thoát...tôi nghĩ ngài nên biết..” nói xong liền ngã xuống, trước khi ngã còn nhìn Harry bằng ánh mắt cầu tán dương. Harry liền bí mật tặng hẳn một nụ cười.

Cả Đại sảnh chìm trong tiếng la hét. Dumbledore phân phó các huynh trưởng đưa học sinh về ký túc xá xong liền rời đi. Harry kéo Ron chạy tới nhà vệ sinh, đồng thời kêu Barbara - đang nhân cơ hội mọi người hoảng loạn bỏ mấy “ngón tay” “mắt” và “máu” vào túi không gian - thôi miên Draco và Blaise đến nhà vệ sinh nữ. Khi hai người chạy đến nhà vệ sinh nữ thì thấy Draco và Blaise đang mơ màng đi phía sau, một lúc sau họ tỉnh lại rồi bốn mắt nhìn nhau. Bỗng cả bọn ngửi thấy một mùi hôi thối, bốn người nhìn lên, một con Quỷ khổng lồ.

Harry lập tức nói Draco đi tìm Hermione, cậu và Ron, Blaise sẽ dẫn nó ra chỗ khác. Draco hơi chần chừ một chút rồi gật đầu chạy đi. Ron lúc này chạy lại hô to với con quỷ: “Ê! Đồ xấu xí! Đồ ngu xuẩn! Ở đây!” rồi chạy qua hướng khác. Quỷ khổng lồ lập tức đuổi theo Ron, quả nhiên IQ của nó có vấn đề, Harry cảm thán. Khi nó sắp đuổi kịp Ron thì Blaise đánh thần chú Đóng Băng vào chân nó.

Con Quỷ khổng lồ chân bị đóng băng, hơi nhúc nhích xoay người vung gậy về phía Blaise, Ron lập tức chạy tới kéo Blaise tránh ra, cả hai té xuống sàn cách đó không xa. Harry khom người đặt tay xuống đất, Boa lập tức bò ra. Chốc lát, nó liền biến thành một con trăn lớn ngang ngửa với con Quỷ khổng lồ kia và lao đến tấn công. Ron và Blaise há hốc nhìn con trăn rồi lại nhìn Harry. Cậu cười nói: “Sẽ giới thiệu sau.” Lúc này Draco đã dắt tay Hermione chạy ra, hai người khi nhìn con trăn cũng hết sức ngạc nhiên. Harry thấy mọi người đã đến đủ, cân nhắc một chút rồi nói [Đánh ngất nó.]

Lúc này thì cả bốn người đều trở mắt nhìn cậu. Harry nhún vai: “Tôi có thể dạy nếu các cậu muốn học.” Bốn người lập tức gật đầu liên tục. Boa cuốn lấy con Quỷ khổng lồ, một lúc sau do bị quần chặt mà ngạt thở ngất đi, Boa liền thả nó ra bò về phía cậu rồi thu nhỏ lại. Harry giơ nó lên trước mặt bốn người Draco nói: “Đây là Boa, một con trăn khổng lồ Brazil.” Boa hơi gật đầu.

Ron lập tức nói: “Woa, nó hiểu cậu nói gì kìa.” Harry cười: “Boa, đây là bạn của tao. Draco, Hermione, Blaise, Ron. Nhớ kỹ chưa?” Boa gật đầu rồi bò dọc theo tay cậu chui vào áo choàng, Harry mỉm cười nói: “Nó từng là một con trăn bình thường, tôi cho nó ăn các loại dược vật của giới pháp thuật nên nó đã biến thành sinh vật ma pháp.” Draco như nhớ ra gì đó: “Người kia cũng có một con rắn giống vậy.” “Vậy sao ~” Harry cười nhìn Draco.

Lúc này có tiếng bước chân truyền đến, Harry nói nhanh: “Được rồi, hiện tại chúng ta nên thống nhất ý kiến một chút.” Năm người đứng thành vòng tròn bàn bạc, sau khi đã thống nhất ý kiến với nhau liền quay người nhìn về phía tiếng bước chân.

- _____

Chuyện là tháng sau tui phải đi thực tập đến tết mới xong, sau đó lại đi tiếp nên có lẽ tới tháng 8 năm sau tui mới hết bận.

Vì vậy ~ trong thời gian này tui sẽ cố gắng up nhiều chương nhất có thể cho đến khi tui đi ^^

Sau đó? Nếu có thời gian tui sẽ làm tiếp ~ Các nàng yên tâm nha tui không drop đâu ^^

Ps: Các nàng muốn 1 ngày 1 chương hay 2 ngày 1 chương nè ~???

13. Chương 13: Giáng Sinh

Sau đêm Halloween, năm người đã trở nên thân thiết hơn. Ngoài ra, Gryffindor được cộng thêm 50 điểm khi giải cứu bạn học, 20 điểm khi không quan tâm đến an nguy bản thân. Mới đầu lão ông mặt tím bỏ qua Draco và Blaise nhưng vì Hermione và Ron lên tiếng. Vậy nên, ông đành nuốt cay mà cộng cho Slytherin 20 điểm.

Hiện tại Barbara khá vui vẻ với việc đi quây các lớp học mỗi ngày, và giáo sư Snape thì luôn nhân cơ hội trừ thật nhiều điểm ba nhà còn lại. Có thể nói, trừ năm năm và năm bảy các năm còn lại thực thâm.

Morriga thì ở trong thư viện Ravenclaw đọc sách về Nghệ thuật Hắc ám. Cô nhóc cực kỳ trầm mê trong nó nhưng lại không bị nó điều khiển. Điều này nói lên Morriga có tinh thần và ma lực rất mạnh.

Trận Quidditch diễn ra tốt đẹp, không có trái Bludger nào có ý muốn tiếp xúc thân mật với Harry đang ngồi trên khán đài. Lý do rất đơn giản, Quirrell không dám phò phép Harry vì vị nào đó đang ở phía sau

đầu anh ta. Mà dù anh ta có phù phép thì Harry vẫn sẽ tránh được thôi.

Hermione nói là nhìn thấy Hagrid trong thư viện với mấy cuốn sách hướng dẫn ấp trứng, nuôi rồng,... vậy nên cả bọn lại đi đến chòi của Hagrid lần nữa. Và dĩ nhiên, với sự giúp đỡ của Draco, Harry và sự ngầm đồng ý của Snape nên con rồng đã được Draco thu nuôi thành công.

Ngoài ra Hermione đã tìm ra Nicolas Flamel trong đồng sách ở thư viện, cùng với Hòn đá Phù Thủy. Và bây giờ mọi người đang bàn luận xem ai là người muốn trộm nó.

“Tớ nghĩ là thầy Snape. Đêm Halloween tớ thấy dáng đi của thầy Snape khá kỳ lạ, có vẻ là do thầy đã đi đến tầng 3 rồi bị con chó ba đầu Fluffy cắn bị thương ở chân.” Hermione vừa nói xong Draco và Blaise phản đối ngay lập tức.

“Có lẽ là Quirrell, ông ta luôn rất kỳ dị.” Blaise nói suy đoán của mình, Draco gật đầu, Hermione suy nghĩ tính khả thi của chuyện này rồi lắc đầu: “Không thể nào, các cậu cũng biết khả năng của thầy ấy thông qua các tiết học rồi. Ngay cả Quỷ khổng lồ cũng có thể dọa thầy ấy ngất xỉu thì thầy ấy tuyệt không dám đối đầu với Fluffy.”

Harry ngáp một cái, quá thông minh cũng không phải chuyện tốt. Hermione có lẽ chưa từng nghe câu “biết mặt không biết lòng”. Và vấn đề này mất cả buổi chiều vẫn không có kết quả.

Giáng sinh sắp đến. Harry nhận được chiếc áo tàng hình, cậu nghĩ chắc Dumbledore biết cậu sẽ nghỉ lễ Giáng sinh tại nhà nên tặng quà sớm, thật ngạc nhiên khi ông không có bất kỳ nghi ngờ gì với việc này. Chắc Dumbledore nghĩ Harry sẽ đến nhà một trong bốn người bạn của cậu trong lễ giáng sinh.

Harry nhìn áo tàng hình cân nhắc một chút liền quyết định đi dạo đêm, dĩ nhiên có cả bốn người Draco. Lúc này họ đang đi trong một hành lang cũ kỹ, Harry chợt nhìn thấy một tia sáng, cậu nói: “Trong kia hình như có gì đó.” Rồi cả bọn đi vào.

Trong phòng học trống là một cái gương, tia sáng mà Harry thấy có lẽ do ánh sáng chiếu vào mặt gương đi. Chính là trong phòng tối như vậy... ánh sáng từ đâu ra? Harry hơi nheo mắt. Phía trên tấm gương có một dòng chữ: ERISED STRA EHRU OYT UBE CAFRU OYT ON WOHSI.

Hermione nhìn một chút rồi nói: “Tôi không soi mặt mà soi ước muốn trong tim?” Harry nhìn một chút nói: “Đến soi thử xem các cậu thấy gì?”

Ron đi lên nhìn rồi reo lên: “Tớ thấy mình trở thành Thần Sáng, thật ngẫu. Chẳng lẽ chiếc gương này cho chúng ta thấy tương lai?” Hermione trừng cậu: “Không. Nó cho chúng ta thấy điều mà chúng ta muốn thấy nhất.” Blaise cũng đến nhìn, sau đó cậu ta bồng đỏ mặt, liếc sang nhìn Ron thật nhanh. Draco cũng đi lên và y chang Blaise, chỉ khác là cậu ta nhìn Hermione.

Harry cười thầm, Hermione đi lên nhìn rồi nói: “Tớ thấy mình được đọc tất cả sách trên thế giới.” Nói xong cô quay sang nhìn Harry: “Harry cậu cũng đến nhìn đi.” Harry gật đầu đi đến.

Trong gương hiện lên một khung cảnh tràn đầy âm áp. Cậu và một người đàn ông đang ngồi trên bãi cỏ, được rồi đó là Voldemort, hấn đẹp trai thật đấy. Sau đó là Barbara và Morrigan đang đùa giỡn với nhau, Bà mẹ thì đang ngồi cách đó không xa cười nhìn bọn họ. A? Du Mi và... thầy Snape? Được rồi, giờ cậu mới biết thì ra cậu muốn Du Mi và thầy Snape đến với nhau.

Ron thấy cậu nhìn vào gương mỉm cười thì hỏi: “Harry cậu nhìn thấy gì?” Harry cười nói: “Tớ nhìn thấy điều mà tớ muốn thấy nhất.” Ron bĩu môi, cậu nói vậy với không nói có gì khác nhau đâu. Sau khi soi xong một lượt cả bọn thấy nhàm chán liền khoác áo tàng hình rời đi mà không hề hay biết, trong góc phòng có một người đã chứng kiến từ đầu tới cuối... Thật sự là không hay biết sao? Harry liếc mắt qua phòng học lần cuối rồi bước đi.

Giáng sinh. Biệt thự Potter.

Lily vui mừng ôm chầm lấy cậu bé trước mặt, cô nhìn cậu một lúc. Mái tóc rối xù như mới ngủ dậy cùng với đôi mắt ngọc bích to tròn làm cho cậu trở nên đáng yêu cực. Cậu mỉm cười ngọt ngào, hai lúm đồng tiền liền hiện ra, cậu mở miệng gọi, giọng nói cậu trong suốt đáng yêu như tiếng chuông: “Mẹ.”

Lily khóc vuốt hai má cậu: “Cục cưng, con thật gầy. Con thật sự 11 tuổi sao? Có phải Puny bỏ đói con không? Hay là hành hạ con? Hay là...” “Mẹ à, con không sao.” Mắt thấy Lily càng nói càng kích động, Harry đành lên tiếng “Mẹ cảm thấy cơ thể thế nào? Có gì bất thường không?” Lily lắc đầu. Cô và Harry tâm sự một lúc rồi đi vào phòng khách.

“Harry.” James ôm lấy Harry xem xét cậu, Harry đành phải nói: “Ba à, khi này mẹ đã kiểm tra rồi, con không sao.” James gật đầu, rồi cười nói: “Harry, nói ba nghe xem ở trường có gì vui không?” Harry hơi bĩu môi nói: “Ở trường chán lắm ba ơi, chả có gì vui.” James đang tính nói gì đó thì có tiếng nói vọng vào.

“Người nên cảm thấy may mắn vì cậu Potter đây không có cơ hội làm cho ngôi trường trở nên ”vui vẻ” hơn.” Snape và Du Mi từ bên ngoài đi vào. Lily thấy anh liền cười nói: “Sev.” James thì nhảy dựng lên: “Snivellus, mày làm gì ở đây?” Snape hừ lạnh: “Người nghĩ là ta rất vui vẻ khi đến đây sao? Nếu không phải nghĩ cho đồng lương quý hiếm ở hầm thì ta còn lâu mới muốn đến nơi này của người.” James còn tính nói gì đó nhưng thấy Lily đang trừng lại đây đành im lặng.

“Haha nơi này thật đông vui nha ~” Barbara đi vào, “Ông ngoại, bà ngoại. Con mang bất ngờ đến cho hai người nè ~” James và Lily vừa thấy cô liền mỉm cười. Họ rất thích cô bé này, đặc biệt là James. Anh cảm thấy cô bé quả thật là một Gryffindor đầy tài năng. Anh cười nói: “Barbara, con có quà gì cho bọn ta sao?”

Barbara gật đầu, cô quay đầu vẫy tay. Lúc này, một cô bé khác bước vào, cô giống Barbara như đúc – trừ mái tóc và màu mắt. Barbara cười nói: “Hehe giới thiệu cho hai người, đây là em gái sinh đôi của con, Morrigan.” Lily nhìn cô bé vừa đến. Gương mặt giống hệt Barbara nhưng mái tóc lại đen thẳng mềm mại,

nhìn qua có chút u ám. Đây thật sự là em gái của Barbara? Khí chất thật khác biệt. James cũng thấy vậy, cô bé này làm anh nhớ đến tên Snivellus kia.

Barbara cười nói: “Em ấy là Slytherin nha ~” Lily và James giật mình, Slytherin? Đúng nha, khí chất rất giống Slytherin. Lily cười dịu dàng nhìn cô: “Chào con Morrigan.” Morrigan ngẩng đầu, ngượng ngùng cười: “...Bà ngoại.” Barbara bên cạnh cười nói: “Morrigan rất thích bà ngoại nha ~ nên lúc nào cũng đi theo bà làm cho ông ngoại luôn bực mình.” Morrigan trợn to mắt trừng cô, Barbara cười khoác vai cô.

Lily nhìn hai cô bé hồ động, nghĩ, Slytherin thì sao chứ nhìn xem Morrigan đáng yêu đến nhường nào. Cô quay sang nói với Snape: “Sev, cậu sẽ ở lại ăn tiệc Giáng sinh với chúng tớ chứ?” Snape hơi chùng chừ, anh nhìn sang Du Mi. Lily thấy vậy hơi ngạc nhiên nhưng vẫn mỉm cười nhìn sang: “Du Mi, cô thì sao?” Du Mi đang định từ chối thì Harry lên tiếng: “Ồ lại đi.” Nghe vậy, cô đành gật đầu. Và dĩ nhiên, Snape cũng đồng ý, anh còn chưa có giằng hòa với Du Mi đâu. Hôm nay là cơ hội tốt.

Tiệc giáng sinh khá vui. Chính là sau khi bữa tiệc kết thúc thì Snape không biết đã kéo Du Mi đi đâu mất. Harry nhún vai đi ngủ. Sáng sớm Harry xuống lầu thấy dưới cây thông có xếp mấy hộp quà liền đi đến xem.

Mẹ Lily và ba James tặng Harry bộ sách bảy cuốn *Những câu thần chú thông dụng*. Ron tặng cậu bánh quy và một cái áo lông đan tay. Hermione thì tặng một bộ sách vẽ tranh và một bộ bút lông với màu nước. Draco thì tặng cậu một cái huy hiệu cài áo tinh xảo và một cái áo choàng màu đen, trên cổ áo và tay áo thêu những nhánh hoa tường vi màu đỏ. Blaise thì tặng cậu... tình dục? Harry nhìn quanh, thở phào, may mà không ai nhìn thấy.

Phúc Linh Tê? Được rồi đây là thầy Snape tặng. Barbara và Morrigan tặng cậu một con gấu bông thật bự, Harry hắc tuyến nhìn con gấu, mặc dù nhìn cậu rất dễ thương và thích ăn đồ ngọt nhưng cậu tuyệt đối không thích gấu bông, cậu cảm thấy mấy con bông xù tròn tròn kia còn đáng yêu hơn (Mei: Có gì khác nhau?). Và một tập giấy vẽ tranh của Du Mi. A? Harry chợt thấy một phong thư màu xanh bạc khá đơn giản. Cậu mở ra:

Gửi Harry,

Cảm ơn em vì cuốn sách, ta rất thích nó. Ta không biết nên tặng em thứ gì nên đành viết lá thư này. Ta chỉ muốn nói: Harry, giáng sinh vui vẻ.

Voldemort

Harry nhìn bức thư mỉm cười, cậu lấy cuốn *Khởi nguyên của Nghệ Thuật Hắc Ám* từ trong hành lý, mở ra giữa cuốn sách để lá thư vào rồi để trở lại hành lý.

14. Chương 14: Kết Thúc Năm Nhất

Kỳ thi cuối kỳ sắp đến, Hermione lập tức lôi kéo Ron và Harry đến thư viện ôn tập. Dĩ nhiên Draco và Blaise sẽ đi theo. Harry nhìn đồng sách vở trước mặt, trong lòng gào khóc, Hermione à ~ cậu thật sự không cần học bài đâu vì cậu đã có mấy gian lận thi cử siêu cấp - Boa rồi. Đúng vậy, “tiểu xà” Boa đã được thăng cấp từ thú cưng thành mấy gian lận thi cử siêu cấp khi nó thể hiện ra khả năng trí nhớ đã xem là sẽ không quên của nó. Và, trong trường này ngoài Harry ra chả còn ai nghe hiểu nó đang nói gì, Voldemort không tính, dù Harry có gian lận trắng trợn hơn hẳn cũng không nói gì. (Mei: Thê nô! Luyện đồng! Biến thái! Voldemort: Avada...)

Harry thở dài cầm lấy một cuốn sách rồi giả vờ như đang đọc nó, thực ra, người đang đọc nó là Boa vừa ló đầu ra từ áo choàng của Harry. Boa nhìn một chút [Harry, cuốn này tôi đọc rồi.] Cậu nghe vậy lập tức bỏ xuống lấy cuốn khác, và Boa vẫn đã đọc rồi. Hermione đang ôn tập bên cạnh thấy cậu cứ một phút lại lấy một cuốn khác hỏi: “Harry cậu đang tìm sách môn gì?” Harry lắc đầu: “Không có, chỉ là tớ phát hiện đồng sách này tớ đã đọc xong hết rồi.” Hermione nghi ngờ nhìn cậu rồi gật đầu. Bên kia, Blaise đang dạy học cho Ron, Harry hơi liếc sang, ái chà như vậy trong trường sắp có cặp đôi Slytherin và Gryffindor thứ hai rồi.

Ngày thi cuối cùng đã xong, Harry thở phào nằm dài trên bàn cảm thán, quả nhiên mệt thế vẫn hợp với cậu hơn. Sau đó năm người Harry lại bắt đầu bàn luận về ai muốn lấy Hòn đá Phù Thủy và sẽ lấy khi nào. Nhìn ba người đang tranh cãi kịch liệt, Harry thở dài làm như vô tình nói: “Có khi nào người đã cho bác Hagrid con rồng kia đang cố moi tin tức nào đó từ bác ấy không?” Harry vừa dứt lời ba người kia liền dừng nói, Hermione đột nhiên đập bàn đứng dậy nói: “Đến lều của bác Hagrid.” Rồi chạy đi. Bốn người còn lại nhìn nhau một chút rồi đuổi theo.

Như mong đợi, bác Hagrid quả nhiên đã nói chuyện con Fluffy thích nghe nhạc cho người bí ẩn kia. Bốn người Hermione sắc mặt đều ngưng trọng, “Chúng ta phải nói chuyện này cho hiệu trưởng biết.” Ron nói, ba người Hermione gật đầu. Harry nghĩ, hiện tại chắc Dumbledore đã bị Bộ Pháp Thuật gọi đi rồi. “Thầy Dumbledore vừa mới rời đi cách đây mười phút. Ông nhận được cú khẩn của Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật nên đã bay đến Luân Đôn rồi.” Cô McGonagall nói, Ron lập tức nói về Hòn đá Phù Thủy và người muốn cướp nó..vv.. cô McGonagall nghe vậy liền cảnh báo không được lấn sâu vào chuyện này rồi rời đi.

Harry nói: “Hiện tại thầy Dumbledore không có ở trường, nếu nói thời cơ tốt nhất để lấy Hòn đá Phù Thủy thì chính là lúc này.” Bốn người gật đầu. “Như vậy, tối mai tớ sẽ đi lấy Hòn đá.” Hermione lập tức nói: “Không được, quá nguy hiểm. Bọn tớ sẽ đi với cậu.”

Harry giả vờ khuyên cô một chút rồi đồng ý, cậu đưa Áo Tàng Hình cho Draco: “Đây, tối mai hai người sử dụng thứ này để lên tầng ba.” Draco từ chối: “Không, như vậy các cậu làm sao đi được.” “Không sao, tớ có cách.” Harry cười nói, Draco thấy vậy đành nhận lấy.

Tối hôm sau, Draco và Blaise nhờ Áo Tàng Hình thành công lên đi từ hầm. Ba người Harry cũng thành công lên đi vì Morrigan đang cầm chân cô McGonagall tại văn phòng và Barbara thì đang quậy cho giám thị Filch nổi khùng ở tầng một.

Năm người đi đến chỗ Fluffy, thấy nó đã tỉnh dậy Harry lập tức ngâm nga. Fluffy từ từ nhắm mắt lại, ngủ

say. Cả bọn thở phào rồi đi đến cửa sập, Hermione nhíu mày: “Tối quá.” Harry vẫn đang ngâm nga dùng đũa phép vung nhẹ một dòng chữ hiện ra trên không trung “Cứ nhảy đi.” Draco và Blaise giật mình, phép thuật không tiếng động, hai người quay sang nhìn nhau rồi cùng nhảy xuống. Ron và Hermione còn tính nói gì đó thấy vậy cũng đành nhảy xuống theo. Cuối cùng là Harry.

Năm người cùng vượt qua Tấm lưới Sa tăng, tìm chiếc chìa khóa mở cửa và vượt qua bàn cờ. Nhưng Ron bị thương nên Blaise ở lại, Harry, Hermione và Draco đi tiếp. Ba người đi qua con Quỷ khổng lồ đã bị ai đó đánh te tua bất tỉnh, cuối cùng đến căn phòng độc dược. Draco đưa bình độc dược cho Harry: “Cậu đi tiếp đi, bọn tớ chờ cậu.” Harry nhận lấy uống xuống, gật đầu với hai người rồi bước qua ngọn lửa.

Harry bước vào một căn phòng, trước mặt cậu chính là Quirrell, cạnh đó có một cái gương - Tấm gương Áo Ảnh. Harry mỉm cười đi đến: “Đừng nói là anh không biết cách lấy Hòn đá nha ~” Quirrell run rẩy quỳ xuống cầm lấy góc áo choàng của cậu hôn lên: “Tiểu chủ nhân.” Harry thích thú nhìn anh, cảm giác được người thần phục này rất tốt. Quirrell hôn xong liền đứng lên quay người lại tháo khăn trùm đầu ra. Voldemort nhìn nhóc con mặt đầy ranh ma đang đứng trước mặt: “Em biết cách lấy Hòn đá.”

Harry nhìn gương mặt kia, gật đầu, nói: “Biết. Nhưng tại sao tôi phải nói cho anh biết nhỉ?” Cậu hơi nhướn mày cười nhìn hắn, Voldemort cười khà khà nhìn cậu: “Mèo con, em muốn ta làm gì nào?” Ha! Ai là mèo con chứ, Harry bi phẫn nghĩ. Cậu nâng cằm hạ lệnh: “Xong chuyện này anh lập tức thu lại một mảnh hồn. Để xem... thu lại cái cúp trong Gringotts đi.” Cái cúp đó khá phiền phức thôi thì để hắn tự lấy đi.

Voldemort nhìn Harry như con mèo đang nâng cằm kiêu ngạo, giọng nói tràn đầy sủng nịnh và bắt đắ dĩ: “Được rồi.” Harry gật đầu đi đến trước gương, trong gương hiện lên hình ảnh cậu bỏ Hòn đá vào túi. Harry lấy Hòn đá ra đưa cho Voldemort nói: “Đây. Chỉ là một thứ đồ bỏ, anh cần gì phải mất công như vậy. Sau này tôi làm một cái hoàn chỉnh đưa anh.” Voldemort nghiền cứu Hòn đá một chút rồi trả lại cậu, mắt đầy tự hào: Vợ ta là giỏi nhất!

Sau đó? Harry ôm lấy Quirrell nói nhỏ vào tai hắn: “Đừng quên quyển nhật ký.” Quirrell lập tức bị “thiên cháy”. Lúc này Snape và Dumbledore cũng đến, cậu vờ như bị thương nặng đưa Hòn đá cho Dumbledore rồi ngã xuống. Cuối cùng cũng xong, đi ngủ thôi ~ Harry tỉnh lại trong bệnh thất và Dumbledore đang bị bà Pomfrey trách mắng. Cậu cười thầm trong lòng nhưng ngoài mặt thì vờ hốt hoảng, Dumbledore đến an ủi cậu một chút rồi cả hai bắt đầu cuộc đối thoại trong nguyên tác.

Bởi vì Barbara đã quậy lớp độc dược suốt một năm học nên Slytherin là cao điểm nhất: 472 điểm. Ba nhà còn lại thì... thậm chí không nở nhìn, đó là còn các môn khác thêm điểm vào đấy. Dù vậy Dumbledore vẫn cộng điểm cho Gryffindor, Ron và Hermione lại một lần nữa nhận thấy sự bất công của Dumbledore khi cố ý bỏ qua Draco và Blaise vậy nên hai người lại lên tiếng. Dumbledore lại cộng cho Gryffindor 100 điểm vì thắng Quidditch, thế là hai nhà Slytherin và Gryffindor bằng điểm nhau - 482 điểm.

Harry nghĩ, thật bất công, Neville chỉ nói vài câu rồi bị bắn một thần chú (Mei: Đoạn này trong truyện gốc có nha nên tui không viết đâu, lười lắm ~) liền cho Gryffindor 10 điểm trong khi Draco và Blaise đi theo bọn cậu mạo hiểm mà điểm hai người cộng lại cũng chỉ bằng với điểm cộng cho Neville.

Lần đầu tiên trong lịch sử cả hai nhà đều nhận được cúp và Đại sảnh là hai màu vàng xanh biếc giao thoa nhau cùng với những tiếng vỗ tay thật lớn từ hai nhà. Thật ra hai màu này để chung với nhau khá hòa hợp

đấy chứ, cậu nghĩ vậy. Năm nay đã xong, giờ thì... đến phiên gia đình Dursley nha ~ Harry híp mắt cười.

15. Chương 15: Gia Đình Ảo Ảnh

Mùa hè.

Một đêm tháng 7 nào đó, căn nhà số 4 đường Privet Drive đang bốc cháy hùng hực, bên trong là gia đình Dursley đang gào thét đập cửa. Cả căn nhà đang cháy đỏ rực nhưng cánh cửa chính lại không một chút hao tổn nào, các căn nhà xung quanh cũng không hề bị hao tổn chút nào, cả khu phố tối đen như mực và càng lạ là không một ai chú ý đến chuyện này.

Mà dưới khung cảnh như địa ngục đó, một giọng hát trong trẻo vang lên, giọng hát này thuần khiết trong sáng như tiếng suối chảy, làm lòng người trở nên thoải mái.

Burn it all down Burn it all to the ground

Let the flames burn Let no body be found

Who"s to say I won"t be born again?

Into a world where nothing remains

Trapped, in the hand of those he loathes

10 years ago they gave him a home

You belong to me now

You will do everything I say

Blissfully unaware of

The cause of the inferno

Burn it all down Burn it all to the ground

Let the flames burn Let no body be found

Who's to say I won't be born again?

Into a world where nothing remains

He hold tight to what's left of his heart

A single picture he's had from the start

She tore it apart threw it into the flames

"Stop living in a dream!" She says

So suddenly His mind flooded with memories

Everything that he's known is a lie

Burn it all down Burn it all to the ground

Let the flames burn Let no body be found

Who's to say I won't be born again?

Into a world where nothing remains

Now aware of the truth of his past

All that's left is to turn it all to ash

So in the night as she slept in her bed

He stood there drowning what's left of his debt

Striking the match with a flick of his wrist

Letting the fire destroy what exists

Burn it all down Burn it all to the ground

Let the flames burn Let no body be found

Who"s to say I won"t be born again?

Into a world where nothing remains

Burn it all down Burn it all to the ground

Let the flames burn Let no body be found

Who"s to say I won"t be born again?

Into a world where nothing remains

I got my revenge Burned it all to the ground

Let the flames burn And no bodies were found

Who"s to say I not alive and well

Here in this world My personal hell

- _____

Sáng hôm sau.

Mặt trời mùa hè chói chang soi rọi vào căn nhà số 4 đường Privet Drive. Như mọi ngày, người đàn ông mập mạp trong nhà ra lấy thư, người đàn bà gầy nhom đang nói chuyện vui vẻ với hàng xóm và tên nhóc mập mạp thì đang chạy giỡn với bạn bè nó. Không một dấu vết nào cho thấy nơi này vừa bị thiêu rụi vào tối qua, cả những phép thuật phòng ngự mà Dumbledore dựng lên cũng không.

Lúc này, trong căn nhà, Harry đang ngồi trên sofa khắc gỗ. Trên tay cậu là một khối gỗ lớn màu trắng, đây chính là gỗ thủy tùng. Morrigan đã lấy nó từ Rừng Cấm. Bỗng cửa nhà chợt mở, một dáng người mập mạp bước vào - ông Dursley. Khác với lúc trước, hiện tại ông bước đến trước mặt Harry, cúi người hành lễ

với cậu rồi đi vào phòng.

Hiện tại cả nhà Dursley đều là con rối của cậu. Đúng vậy, con rối theo đúng nghĩa đen đấy. Năm ngoái cậu đã làm ba con búp bê rơm bằng sợi vỏ cây được tước nhỏ cùng với máu của họ. Thân thể của chúng là búp bê rơm và nhờ ba giọt máu đó sẽ không ai phát hiện ra chúng là giả, dù có là Dumbledore đi nữa, cậu có thể điều chỉnh dung mạo chúng mọi lúc nên không sợ tình huống cả nhà này “trẻ mãi không già”. Giờ thì, sắp đến sinh nhật cậu rồi nhỉ? Harry nhú mày nghĩ đến Dobby, phiền chết được.

Bài hát trong chương này là A Harrowing Affair - Lizz Robinett

16. Chương 16: Không Đê! ^^

Các nàng có ai thích Dobby không? Tui thì không ^^

Sinh nhật Harry, tối hôm đó cả nhà Dursley phải chào đón một vị khách quan trọng. Và dĩ nhiên Harry không hề có hứng thú nên cậu có thể chắc chắn là cậu sẽ làm đúng những gì mà Harry trong nguyên tác đáng lý phải làm “ở trong phòng ngủ, không làm ồn, giả đồ như không có mặt” Còn về phần Dobby, hãy nhìn vào đôi mắt to tròn thơ ngây của Harry và xem cậu có quan tâm không? Chính vì thế, hiện tại việc mà Harry muốn làm nhất chính là... Đi ngủ.

BỤP!

Một vật gì đó rơi xuống giường, Harry trở mình một chút, cậu mới chả quan tâm là cái gì vừa xuất hiện. Nhưng mà dù cậu không quan tâm thì “cái gì đó” lại khá quan tâm. Chính vì vậy, nó nói: “Harry Potter. Dobby đã mong được gặp ngài từ lâu rồi... thật là một vinh hạnh...” Harry giương mắt nhìn nó, thật xấu, cậu nhú mày. Dobby mở miệng tính nói gì đó thì phát hiện ra bản thân không thể nói chuyện, nó hoảng sợ mở to đôi mắt bự trên đầu nhìn Harry. Cậu trừng mắt nhìn nó rồi gục đầu xuống ngủ tiếp. Dobby lo lắng đứng đó nhìn cậu.

Harry phát hiện cậu không ngủ được vì tên xâm nhập bất hợp pháp nào đó cứ nhìn cậu chằm chằm. Cậu ngồi dậy mở to mắt cười nhìn Dobby: “Có việc?” Dobby hơi cúi đầu vuột lỗ tai, có thể thấy hai tai nó đã ửng hồng, nó ấp úng nói: “Harry Potter... Tôi là Dobby, là, là một gia tinh.” Nó ngẩng đầu thấy cậu đang cười nhìn nó liền cúi đầu xuống “Harry Potter... Tôi... tôi đến để cảnh báo ngài, đừng quay về Hogwarts nữa. Có một âm mưu, một âm mưu kinh khủng...” Harry ngồi nghe một hồi liền nói: “Ừ không về nữa.” Dobby đang nói lập tức ngừng lại, trợn mắt nhìn cậu: “Harry Potter, ngài... ngài thật sự không đến Hogwarts nữa?”

Harry mệt mỏi trợn mắt nhìn: “Không phải mày nói tao không được đến sao, bây giờ lại hỏi là thế nào?”

Dobby nghe vậy lập tức đập đầu vào tường: “Dobby xấu, Dobby hư, Dobby...” Harry hét nói: “Tao đã nói sẽ không đi nữa, bây giờ mày đi được chưa? Hay là mày muốn Cứu Thế Chủ vì ngủ không đủ giấc nên ngủ gật khi đánh nhau với Voldemort rồi bị hấn giết chết?”

Dobby nghe thấy tên Voldemort liền run rẩy, nó nhìn cậu nói: “Harry Potter sẽ đánh bại... hấn... Ngài sẽ không bị hấn giết chết...” Harry trừng mắt nhìn: “Nếu mày không muốn tao bị hấn giết chết thì đi đi. Bây giờ tao muốn đi ngủ.” Dobby chùng chừ một lát nói: “Harry Potter tuyệt đối không được quay về Hogwarts...” rồi biến mất. Harry nằm xuống ngủ. Bởi vậy mới nói, trong bộ truyện này cậu mặc dù không ghét ai cả, nhưng lại không ưa nổi tính cách này của lũ gia tinh. Trừ Mimi ra, nó khá đáng yêu.

Thư của Hogwarts đến khá đúng giờ, về phần Dobby tại sao không chặn lại thư của Hogwarts thì Harry chỉ có thể nói, chặn được mới lạ. Cậu mở ra nhìn:

Học sinh năm thứ hai cần có:

Sách Thần Chú Căn Bản, lớp 2, của Miranda Goshawk

Giải Lao Với Nữ Thần Báo Tử của Gilderoy Lockhart

Lang Thang Với Ma Xó của Gilderoy Lockhart

Nghĩ Lễ Với Phù Thủy của Gilderoy Lockhart

Ngao Du Với Quỷ Khổng Lồ của Gilderoy Lockhart

Hành Trình Với Ma Cà Rồng của Gilderoy Lockhart

Lang Thang Với Người Sói của Gilderoy Lockhart

Một Năm Với Người Tuyết Quạ Quọ của Gilderoy Lockhart

Harry rủ bốn người Hermione cùng đi Hẻm Xéo mua đồ. Nhân tiện nhìn luôn trận đánh nhau của Lucius Malfoy và Arthur Weasley. Ngày hôm đó, như mong đợi, Lucius đã gây sự đánh nhau rồi nhanh chóng bỏ cuốn nhật ký vào trong đồng sách cũ của Ginny. Harry nhìn một chút thấy không còn gì vui liền nói với bọn Hermione là cậu có việc riêng rồi đi mất.

Harry đi đến một nơi hẻo lánh, lấy một chiếc nhẫn hình rắn ra thân hình cậu lóe lên rồi biến mất. Cậu nhìn khung cảnh xung quanh, hừm, đây là nhà cũ Gaunt? Đúng là cũ thật. Vừa nghĩ cậu vừa bước vào,

cậu đi đến một căn phòng ở đó có một chiếc nhẫn. Harry nghiên cứu nhìn chiếc nhẫn, lạ thật, không phải trong sách nói chiếc nhẫn này có một lời nguyền sao? Nhưng cậu lại không có cảm giác gì. Harry thử cầm chiếc nhẫn lên nhúu mày nhìn, ngoại trừ nó tỏa ra hơi nóng ấm áp thì không có lời nguyền nào xuất hiện, cả lời dụ dỗ cũng không có. Lạ thật đó.

Mảnh hồn trong nhẫn Gaunt: Thật là một cậu bé dễ thương, ta không thể làm cậu bị thương được. A cậu cầm ta lên, tay cậu thật trắng, thật mềm, thật muốn ngậm những ngón tay mảnh khảnh kia vào miệng. Mắt cậu thật đẹp, màu ngọc bích, cậu đang nhúu mày cứ như con mèo nhỏ đang tỏ vẻ không vui, thật đáng yêu. Cậu đang nhìn ta, đúng vậy, nhìn ta đi, cứ tiếp tục nhìn ta, chỉ nhìn mình ta. Ồ môi cậu có màu hồng, thật muốn hôn lên nó. A! Sao cậu lại bỏ ta vào hộp?! Mèo con, mèo con nhỏ, đừng mà. Ta vẫn chưa nhìn đủ mà...!!! (Mei:... V đại, hình tượng của ngài -_-)

Harry bỏ chiếc nhẫn vào một chiếc hộp nhỏ màu tím rồi ra khỏi căn nhà. Lúc sắp đi cậu bỗng cảm giác được gì đó liền nhìn qua. A! Nagini? Tại sao nó lại ở đây? Không phải lúc này nó nên ở cô nhi viện sao? Hôm nay có nhiều chuyện lạ thật đó, mới đầu là nhẫn Gaunt, giờ là Nagini.

Một con rắn lớn đang cuộn tròn nằm đó. Harry bước lại cười nhìn nó [Xin chào, ta thấy mày khá quen, mày là Nagini phải không?] Con rắn mới đầu còn không để ý chợt ngẩng đầu [Cậu là Xà ngữ? Sao cậu biết ta là Nagini?] Harry cười vươn tay vuốt đầu nó [Ta từng nghe Tom nói về mày. Tại sao mày lại ở đây?]

[A? Tôi vẫn luôn ở đây mà... Khoan đã! Đây là đâu? Tại sao tôi lại ở đây? Tôi nhớ mình đang ở cô nhi viện chờ Tom về mà.] Nagini lập tức đứng cả người dậy nhìn quanh, ừm, thật lớn. Harry cười nói [Được rồi Nagini, mày có muốn gặp Tom không?] Nagini không chút do dự gật đầu, Harry kêu nó thu nhỏ thân thể lại, Nagini liền làm theo đến khi nhỏ bằng cánh tay liền dừng lại.

Harry cúi người vươn tay, Nagini lập tức bò lên cuốn quanh cổ tay cậu giả làm một chiếc vòng bình thường. Harry cười nói [Có lẽ sẽ hơi lâu chút, mày thấy sao?] Nagini lắc đầu tỏ vẻ không sao cả. Harry gật đầu rồi dùng khóa cảng – chiếc nhẫn hình rắn.

Cậu đi đến tiệm sách tụ họp với đám người Hermione, ở đó đang có một buổi ký tặng sách của Gilderoy Lockhart, Hermione và Ron đang xếp hàng, còn Draco và Blaise thì đen mặt đứng nhìn. Đó không phải tên khổng tước bao cỏ ở năm hai sao? Harry nhìn người đang được hàng ngàn người đàn bà bao vây. Cậu bỗng mỉm cười, sau đó...

AAAAAAA!!!

Gilderoy Lockhart đang ngồi ký tặng bỗng hét lên ôm lấy mặt mình chạy vào tiệm sách. Mọi người bàng hoàng không biết chuyện gì đã xảy ra, lúc này mấy người phụ nữ đứng gần nhất nói: “Khi này mặt Gilderoy đột nhiên nổi rất nhiều mụn đỏ, không biết anh có sao không.” “Tại sao bỗng đứng lại bị như vậy?” Harry nín cười nheo mắt lại.

Ha ~ với cái mặt đầy mụn của tên bao cỏ đó thì khi đến Hogwarts có lẽ hẳn ngay cả đầu cũng không dám ngóc lên. Hừm, cậu nên làm sao để né mấy bài học không ra gì của hắn đây... Thật ra thì một chút nguyên rửa nho nhỏ cũng rất tốt. Harry cười, cậu nói với hai người Hermione: “Tụi mình mua sách trước đi, tớ nghĩ là ngài Gilderoy Lockhart sẽ cần một thời gian nữa mới có thể ký sách tiếp.” Hermione tiếc nuốt gât

đầu, Ron thì thở phào.

Buổi mua sắm kết thúc nhưng Gilderoy Lockhart vẫn không thấy đâu. Dĩ nhiên sẽ không thấy rồi, Harry nghĩ, thật ra tên bao cỏ kia vẫn khá hữu dụng, nhất là trong việc làm cho Hogwarts bớt nhàm chán. Năm nay không biết có thú vị hơn năm ngoái không nhỉ, cậu nheo mắt cười, nếu cậu nhớ không lầm thì... Merlin từng nói linh hồn của bốn nhà sáng lập vẫn còn ở trong Hogwarts.

Như vậy, cậu có thể nói Basilisk đưa cậu đi gặp Salazar Slytherin. Harry vừa nghĩ vừa bước vào nhà, lúc này ba người Dursley đã dọn cơm xong chỉ còn chờ cậu nữa thôi. Harry nhìn một bàn đầy thức ăn, nghĩ, ngày trước mấy món này tuyệt đại đa số sẽ vào bụng Dudley, cậu ngồi xuống bàn ăn và bắt đầu hưởng dụng cuộc sống hoàng tộc của mình.

17. Chương 17: Không Biết Nên Đặt Tiêu Đề Gì! ^^

Ngày 1 tháng 9, Harry đến nhà ga Ngã Tư Vua, cực kỳ thoải mái đi xuyên qua tấm ngăn cách mà Dobby dựng lên. Có vẻ như Dobby kia sẽ vẫn theo kịch bản dù cậu có nói gì đi nữa, Harry đi vào toa xe cuối cùng đợi thầy cô trong Hogwarts đến xử lý cái tấm chắn kia.

Không lâu sau, tấm chắn rốt cuộc đã được hóa giải mọi người tràn vào đầy cả sân ga. Hermione, Draco và Blaise mở cửa đi vào. Hermione nhìn quanh toa xe hỏi: “Ron vẫn chưa đến?” Harry gật đầu, có lẽ cậu ta thấy sân ga bị chặn nên quyết định lái xe bay đến trường đi.

Blaise hơi lo lắng, Draco thì nhướng mày ngồi xuống cười khinh miệt: “Cậu ta sẽ có cách đến trường thôi, Gryffindor mà, họ luôn có những suy nghĩ độc đáo.” “Vậy sao?” Gryffindor – Hermione nhướng mày nhìn cậu. Trán Draco chảy vài giọt mồ hôi: “Dĩ nhiên, cậu là ngoại lệ.” Hermione gật đầu ngồi xuống. Harry nín cười nhìn hai người, xung quanh họ có thật nhiều bong bóng màu hồng nha ~ Quá trình tàu chạy không có gì bất ngờ xảy ra, may mà Dobby không có phá đường ray hay gì đó tương tự.

Sau khi bốn người Harry ngồi xe Vong mã đến Hogwarts, quả nhiên nghe được tin anh em nhà Weasley lái xe bay đâm vào cây Liễu Roi. Thấy Ron đang ngồi ở bàn Gryffindor, tay và mặt có vài vết trầy xước, đồng dạng cũng bị trầy xước chính là cặp sinh đôi.

Blaise lập tức đi đến cạnh Ron sắc mặt hiện lên vẻ lo lắng, Hermione cũng đi đến nhưng cô không nói gì chỉ hừ một cái rồi ngồi xuống. Harry và Draco đến sau cô thấy vậy hơi mỉm cười, cậu ngồi vào vị trí của mình Draco đến kéo Blaise còn đang lưu luyến quay về bàn Slytherin.

Ron ngồi gục đầu xuống không dám nhìn Hermione, Harry thấy vậy liền kệ họ, dù sao thì cũng phải cho Ron một bài học để cậu ta sau này không làm những trò như vậy nữa. Mà nói đến việc này, biết vậy cậu đã đến nhà Weasley chơi rồi có khi sẽ được ngồi xe bay chơi đùa với cây Liễu Roi kia. Ai ~ thiệt đáng tiếc a ~

Các tiết học đầu tiên xem như thuận lợi, chỉ là xem như, vì cây đũa phép của Ron bị gãy mất rồi nên cậu ta phải dùng băng keo dính nó lại, kết quả đặc biệt thảm. Harry không nỡ nhìn, cậu cảm thấy những gì được mô tả trong truyện thật sự chưa thể diễn tả được cái tình cảnh thảm thiết lúc này của Ron.

Tiết Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám, được rồi, Harry nhìn bầy yêu nhí đang quậy tung phòng học và Lockhart thì đã ngất xỉu. Hermione vừa than thở việc bị lừa gạt vừa phóng bùa Đóng Băng vào mấy con yêu nhí gần nhất, Draco thì có vẻ như vừa mới... thở phào nhẹ nhõm? Được rồi, khi biết việc Hermione ái mộ Lockhart đã làm tâm trạng Draco rất tệ cho tới lúc này. Thật chán a ~ khi nào Tử xà mới xuất hiện vậy? Harry thở dài vung đũa, hơn năm con yêu nhí lập tức bị đóng băng cứng ngắt.

Tối hôm đó Harry quyết định, cậu sẽ đi gặp Basilisk, không có lý do gì đặc biệt chỉ là hiện tại cậu rất nhàm chán, thật đó. Harry đi đến nhà vệ sinh nữ, chỉ là giữa đường bị Snape bắt gặp: “Potter. Thật bất ngờ, ta bắt đầu nghi ngờ đầu người không có khái niệm về thời gian hay người biết hiện tại là thời điểm cấm đạo đem nhưng vẫn đi? Gryffindor trừ 20 điểm, bây giờ ngay lập tức quay về ký túc xá hoặc là ta sẽ rất vui lòng trừ Gryffindor thêm 20 điểm nữa.”

Snape nhíu mày nhìn đứa nhóc đang mở to mắt vô tội nhìn anh, anh chỉ là đi xử lý chút việc riêng nhưng không ngờ lại bắt gặp “vợ” của Chúa tể Hắc Ám gần nhà vệ sinh nữ. Harry mở to mắt cười đáng yêu với Snape: “Thưa thầy, em hiện tại đang đi làm một việc cực kỳ quan trọng, thầy bỏ qua cho em được không?” “Chuyện quan trọng?” Snape nhướng mày hơi nâng giọng, có vẻ không quá tin tưởng.

Harry cười càng tươi hơn, cậu bước đến gần anh nói: “...Lấy nguyên liệu làm cơ thể cho Du Mi.” Mắt Snape co lại, cậu nói tiếp “Thầy không cần lo lắng cho em, Barbara và Morrigan đã đến trước em rồi. Chào thầy.” Nói xong Harry gạt đầu với Snape rồi đi vào nhà vệ sinh.

Snape đứng đó cho đến khi tiếng bước chân của Harry biến mất mới rời đi, không phải anh không lo cho sự an nguy của thằng nhóc này, Lily đã nhờ anh chăm sóc nó nhưng trực giác nói cho anh biết, không có thứ gì hay ai ở Hogwarts có thể làm hại nhóc con này.

Đi xuống Phòng chứa, quả nhiên thấy Barbara và Morrigan đã ở đó rồi. Barbara đáng yêu nhảy đến trước mặt Harry: “Baba, ngài sẽ làm mọi chuyện sao? Tụi con chỉ đứng xem thôi?” Harry gạt đầu rồi đi đến trước bức tượng Slytherin, được rồi thẩm mỹ của vị này cũng thật... bảo sao Voldemort lại có cái thẩm mỹ tệ hại kia. (Mei: Tiểu H à việc Voldy mặt rắn đầu phải lỗi của Salazar đầu a ~)

Barbara lui sang một bên đứng cạnh Morrigan. Cậu nhìn một chút rồi nói [Basilisk, vật nuôi của phù thủy vĩ đại Salazar Slytherin. Ta có việc cần gặp người.] Harry nói xong đợi một lúc thì nghe thấy có tiếng ma sát dưới sàn nhà. Bức tượng dịch chuyển mở ra một đường hầm, một con rắn lớn với đôi mắt màu vàng trườn lên đối diện với cậu [Người nói chuyện với ta? Người là đời sau của Sara?]

Harry nhìn nó, cậu mới không sợ cái ánh mắt kia, nói [Đúng vậy chính ta gọi người lên, nhưng ta không phải đời sau của Salazar Slytherin.] Basilisk nhìn cậu một chút nói [Ta mặc kệ người có phải đời sau của Sara hay không, người có thể đưa ta ra khỏi đây không?] Harry hơi ngạc nhiên, con Tử Xà này với con trong truyện tại sao lại khác xa nhau vậy? Sao cậu lại cảm thấy con Basilisk này...hoạt bát hơn trong

truyện nhi. Cậu mở to mắt chớp chớp nhìn nó nói [Ta có thể đưa người ra, nhưng ta có việc cần người giúp. Người sẽ giúp ta chứ?] Mắt cậu lại chớp chớp, trong đôi mắt ngọc bích ánh lên hơi nước trong vữa đáng yêu lại vừa đáng thương.

Basilisk đỏ mặt (Mei: Người có mặt hả OAO? Basilisk:...ssss... Mei: Không hiểu --) nó sống hơn ngàn năm nay lần đầu tiên nhìn thấy người đáng yêu như vậy. Cậu như một tinh linh ánh sáng tràn đầy thuần khiết, trên thế gian này không có bất kỳ thứ gì thuần khiết hơn cậu.

Basilisk gật đầu [Ta sẽ giúp người, người cần gì?] Harry cười nói [Không nhiều, ta chỉ cần da, máu và nọc độc của người.] Basilisk gật đầu, nó nhìn vào đôi mắt ngọc bích kia, nghĩ, ánh mắt thật trong suốt thật đẹp thật... KHOAN!!!!

[Người có thể nhìn thẳng vào mắt ta? Tại sao người có thể...???] Barbara và Morrigan đứng bên ngoài vây xem đầu đầy hắc tuyến, bây giờ mới nhận ra không phải hơi muộn rồi sao? Không phải nói Basilisk rất tàn nhẫn hung mãnh sao? Tại sao hai cô cảm thấy con rắn này... chỉ số thông minh không bình thường?

Harry bật cười, tiếng cười thanh thoát như tiếng chuông. Basilisk ngẩn người, a ~ thiết dễ nghe. Harry nghĩ, Basilisk này đùa thật vui tại sao nó với Basilisk trong nguyên tác lại khác xa nhau như vậy? Cậu cố nín cười nói [Chuyện này không thể nói cho người biết được, như vậy, người có thể cho ta chứ?] Basilisk lập tức nói [Có thể có thể. À phải rồi, người có muốn đi gặp Sara bọn họ không? Sara chắc sẽ rất vui khi gặp người.]

Harry giật mình, Salazar? Cậu lập tức gật đầu. Basilisk ra hiệu cậu ngồi lên người nó rồi trườn xuống cánh cổng ngầm kia. Nó đưa Harry đến một căn phòng, trong phòng không có đồ đạc gì chỉ có ba bức tranh được treo trên tường, giữa phòng là một cái bục đá không biết dùng làm gì. Người đàn ông tóc đen mắt đen trong bức tranh to nhất ở giữa nhìn Basilisk hỏi [Đã về rồi. Mọi chuyện thế nào?] Basilisk thả Harry xuống rồi lắc đuôi trườn tới [Sara Sara ta đem về một người rất thú vị rất đẹp, người mau nhìn.]

Harry nhìn hai người trong tranh, một người tóc đen mắt đen một người tóc vàng mắt xanh. Đây là Slytherin và Gryffindor? Lúc này Salazar quay đầu sang nhìn cậu, theo bản năng Harry liền tặng anh một nụ cười tươi đầy đáng yêu. Salazar ánh mắt lập tức sáng lấp lánh, chính là giọng nói của anh vẫn lạnh lùng như cũ [Xin chào, ta là Salazar Slytherin, đây là Godric Gryffindor, bên trái là Rowena Ravenclaw và kia là Helga Hufflepuff.]

Harry cười khom người nói [Xin chào, con là Harry Potter, nhà Gryffindor.] Godric bên cạnh cười nói: “Nhà của ta sao? Con là người của gia tộc Potter như vậy con chắc chắn sẽ là một Gyffindor tài năng. Sao con không giới thiệu hai bạn nhỏ đang đứng xem đằng kia cho chúng ta.”

Harry không hề ngạc nhiên khi Sư tổ nghe hiểu xà ngữ, dù sao đây cũng chỉ là một loại ngôn ngữ mà thôi. Cậu mỉm cười quay ra sau lưng vẫy tay, Barbara và Morrigan giải trừ ẩn thân đi đến. Morrigan cuối đầu [Xin chào, rất hân hạnh khi được gặp các ngài, con là Morrigan Riddle.] Barbara cũng khom người nhưng tùy ý hơn một chút [Xin chào ~ con là Barbara Riddle.]

Salazar nhìn hai cô [Hai nhóc không thuộc thời đại này đúng không?] Barbara lập tức ngẩng đầu cười [Đúng vậy, sao ngài biết?] Godric cười nói: “Là do dao động năng lượng, việc xuyên thời không sẽ làm

năng lượng trong cơ thể hai đứa bị biến đổi, dù chỉ một chút nhưng nó vẫn sẽ không giống với năng lượng của người ở thời đại này. Vậy hai đứa là người thời đại nào?”

Barbara nói: “Tụi con đến từ năm 2011, năm nay 13 tuổi. Ý, ngài Gryffindor nghe hiểu Xà ngữ sao?” Nói xong mới chợt nhớ, khi nãy cô toàn nói bằng Xà ngữ. Godric cười [Xà ngữ cũng chỉ là một loại ngôn ngữ mà thôi, có thể học được.] Salazar nhìn hai người trò chuyện rồi quay sang Harry nói [Harry, con có muốn làm người thừa kế Hogwarts không?] Harry hơi tò mò hỏi [Người thừa kế? Nhưng mà tại sao ngài lại chọn con?] Salazar cười [Vì ta cảm thấy con thích hợp, ý con thế nào?] Harry nghĩ một chút rồi gật đầu.

Salazar nhìn cậu nói: “Ta, Salazar Slytherin, chọn Harry Potter làm người thừa kế nhà Slytherin.” Lúc này Godric đang trò chuyện cùng Barbara bỗng quay sang nói: “Ta, Godric Gryffindor, chọn Harry Potter làm người thừa kế nhà Gryffindor.” Harry hơi ngạc nhiên nhìn Godric.

Sau đó trước mặt Harry hiện lên hai vòng sáng, một vòng màu vàng bên trong là một con sư tử một vòng màu xanh biếc bên trong là một con rắn. Hai vòng ma thuật xoay quanh Harry rồi từ từ tiến vào cơ thể cậu, cậu cảm giác được Thần lực của cậu lâu nay không tiến đang tăng lên, rất nhanh và còn đang ngày càng nhanh hơn.

Harry cảm thấy cơ thể trở nên nặng nề rồi ngã xuống, xương cốt toàn thân như bị đập nát rồi liền lại, máu toàn thân sôi trào, da thịt như bị thiêu đốt bong ra sau đó lành lại, mọi thứ cứ tuần hoàn như vậy. Harry cắn chặt môi không rên một tiếng dù sắc mặt trắng bệch đã thể hiện lên cậu đang đau đến mức nào. Barbara và Morriga lo lắng nhìn cậu, nhưng quanh cậu xuất hiện một vòng bảo hộ làm hai người không thể đến gần.

Godric và Salazar hơi kinh ngạc, Rowena ngạc nhiên nói: “Đây là Thần Tạo, cải tạo thân thể để tiếp nhận nguồn sức mạnh lớn hơn. Nghe nói khi xưa Merlin cũng từng trải qua chuyện này. Không ngờ bây giờ một đứa nhỏ chỉ mới... 11 tuổi lại trải qua, không chỉ vậy nhóc còn có thể chống chọi lại mà không ngất đi.” Helga tò mò: “Nói vậy, đứa nhỏ này sẽ trở thành Thần giống như Merlin sao?”

Rowena gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Trên thế giới này có rất nhiều Thần, Merlin chỉ là một trong số đó. Và chắc rằng đứa bé này cũng vậy, còn việc sau này cậu ta sẽ trở thành vị Thần như thế nào thì đó là do tự cậu ta quyết định.” Salazar và Godric đau lòng nhìn Harry đang cắn chặt môi chống chọi lại đau đớn kia. Không nghĩ tới cậu chỉ tiếp nhận hai nhà thôi cũng có thể xuất hiện Thần Tạo. Mà trực giác nói cho họ biết, đứa bé này sẽ trở thành một vị Thần rất mạnh, cũng rất đáng sợ, nhóc có thể bảo vệ Hogwarts an toàn.

Hi ~ Chương này ý tưởng tuân trào mãnh liệt, chính là tuân một hồi cái tui không biết phải kết thúc ra sao luôn T^T

Còn về tiểu Har sẽ trở thành vị Thần thế nào... Các nàng đoán xem ^^

18. Chương 18: Tử Xà Du Mi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong tòa cung điện màu đen uy nghiêm và tráng lệ, một thiếu niên khoảng 14, 15 tuổi gương mặt tròn trĩnh trắng mịn, ánh mắt màu tím trong trẻo lạnh lùng, môi nhỏ hồng xinh xắn. Cậu mặc một chiếc áo choàng đen quỳ cúi đầu trước một pho tượng: “Ma Thần vĩ đại, bọn sứ đồ dối trá của thần Quang Minh đang phá cửa điện thờ, có lẽ chúng sắp vào đến rồi. Con chỉ là muốn nói lời cuối cùng này với người, sau này dù không còn ai tin ngưỡng nhưng con mong người sẽ sống thật tốt... Dahltý...”

Sau đó, cánh cửa ngoài điện thờ bật mở, hàng chục người mặc áo choàng trắng tay cầm quyền trượng bước vào. Người đàn ông đi đầu ánh mắt khinh miệt nhìn thiếu niên, nhưng gương mặt thì hiện lên vẻ thất vọng, giọng nói đầy ám áp: “Ta đã cho người cơ hội để hối cải Sivers, người đã có thể trở thành một sứ đồ xuất sắc và vĩ đại. Chỉ tiếc, người quá cố chấp.”

Người đàn ông lắc đầu muối tiết vươn tay giữ quyền trượng lên cao, uy nghiêm nói: “Nhân danh thần Quang Minh hôm nay ta sẽ tiêu diệt người, sứ đồ Ma Thần.” Dứt lời từ quyền trượng hàng chục luồng ánh sáng trắng bay đến đâm vào người thiếu niên. Người đàn ông nhỏ giọng xin lỗi, gương mặt đầy buồn bã nhưng trong đôi mắt lại hiện lại vẻ khoái trá và sung sướng.

Thiếu niên học máu ngã xuống, cậu mở to đôi mắt mèo linh động trong suốt của mình mỉm cười nhìn lên tượng thần, hai bên khóe miệng hiện lên hai lúm đồng tiền nhỏ xinh đáng yêu rồi cậu nhắm mắt lại... Sau đó, cả điện thờ bỗng nổ tung khói đen mù mịt. Khi làn khói đen dày đặc tan đi điện thờ uy nghiêm kia đã biến thành một đồng đống nát, trên đất là thi thể các sứ đồ Quang Minh. Chỉ có bức tượng thần kia là không có một chút hao tổn nào, vẫn sừng sững uy nghiêm đứng đó.

(Mei: Hi ~ Đoạn này không liên quan gì đến truyện hết ^^ Và xin trân trọng giới thiệu cho các nàng bé thụ ở dự án tiếp theo của tui ~~~ Dự án này thì... xong truyện này rồi tính đi hen ^^)

Harry chợt mở mắt. Khi này cậu nằm mơ, nhưng cậu lại không nhớ mình đã mơ thấy gì. Chính là hiện tại cậu thấy ngực mình hơi nhói đau, cậu rất muốn gặp Voldemort ngay lúc này. Cảm giác này cậu đã từng trải qua vào kiếp trước, khi đó cậu nhặt được một con mèo rừng Na Uy (1) biến dị rất xinh đẹp. Nó luôn đi theo cậu làm nũng cho đến một ngày bị một dị năng giả giết chết, mặc dù đã trả thù cho nó nhưng cậu vẫn rất buồn vậy nên tối hôm đó cậu đã òa khóc thật lâu trước mộ của mẹ và tưởng tượng đến việc mẹ đang ngồi bên cạnh xoa đầu an ủi cậu. Harry nhắm mắt lại, bây giờ cậu cũng muốn được an ủi... Voldemort... Voldy.

Mà lúc này tại một nơi nào đó (Mei: Tui cũng chẳng biết là ở đâu.) Một người đàn ông khoảng 30 đang nằm đó, làn da nhợt nhạt cũng không che đi được vẻ điển trai của hắn. Hắn - Voldemort - đột nhiên mở mắt ra vươn tay chạm nhẹ lên ngực, hắn cảm giác được mèo con của hắn đang đau lòng, cậu đang gọi hắn, cầu xin hắn đến ôm cậu vào lòng.

Hắn muốn đến bên cậu, ôm lấy cậu, vuốt ve cậu, hôn cậu... nhưng chưa được. Voldemort nắm chặt tay, hiện tại hắn chưa thể đi được, hắn còn trong giai đoạn suy yếu sau khi hợp lại với mảnh hồn trong chiếc cúp Hufflepuff, lão ông mặt kia sẽ không bỏ qua cơ hội này diệt trừ hắn. Chỉ vài ngày nữa thôi, Voldemort nhắm mắt lại nghĩ, vài ngày nữa thôi ta sẽ đến với em, mèo con của ta, Harry của ta...

Trong Đại sảnh Harry ngồi bên dãy bàn Gryffindor, trước mặt cậu là một cái bánh phô mai (2) phủ đầy mứt. Harry ngáp một cái rồi cắn một ngụm bánh, Hermione đi tới thấy viền mắt cậu hơi đen, bộ dáng mệt mỏi làm “tình thương của mẹ” trong cô sôi trào, cô ngồi xuống cạnh Harry nhẹ nhàng hỏi: “Harry cậu sao vậy? Tối qua ngủ không ngon?” Harry gật đầu.

Sau khi từ mệt thất trở về gần như tối nào cậu cũng nằm mơ nhưng cậu lại không thể nhớ được đã mơ thấy gì, sau khi thức dậy chỉ còn lại cảm giác buồn bã và trống rỗng. Hermione thấy bộ dáng vừa đáng yêu vừa đáng thương này của Harry làm cô vô thức nhẹ giọng hơn: “Có cần đến bệnh thất xem thử không?” Harry lắc đầu.

Lúc này một con cú mèo bay vào đậu trước mặt Harry, cậu nhìn con cú rồi nhìn xuống dưới chân nó, đây là? Harry vươn tay gỡ bức thư ra nhìn một chút, a, gửi cho cậu? Harry tò mò mở thư:

Kính gửi ngài Potter,

Vì ngài đã trở thành Người thừa kế của Slytherin và Gryffindor, trong Gringotts còn một số khế đất và tài sản cần được tiến hành bàn giao gấp. Mong ngài sáng thứ sáu lúc chín giờ đến Gringotts để hoàn thành các thủ tục.

Mong ngài đến

Phòng công chứng Gringotts

Chín giờ sáng thứ sáu? Hôm nay là đầu tuần... chuyện này để sau đi, bây giờ phải làm cơ thể cho Du Mi đã. Harry nói với Hermione: “Tớ hơi mệt, cậu xin nghỉ giúp tớ được không?” Hermione gật đầu: “Cậu muốn về ký túc xá ngủ thêm chút nữa không?” Harry gật đầu đứng dậy rời đi.

Mật Thất.

Harry bước vào mật thất vung tay lập tức một bộ bàn ghế xuất hiện. Cậu ngồi xuống ghế đặt lên bàn một con rắn gỗ màu trắng với một cái cánh lớn sau lưng, một tấm da rắn lớn, một bình thủy tinh chứa chất lỏng màu đỏ và một bình chứa chất lỏng màu xanh lục - hai bình này là máu và nọc của Basilisk.

Harry lấy một cây tăm chấm vào bình máu rồi chấm lên tròng mắt của con rắn gỗ, sau đó máu từ chiếc bình chảy ra ngoài chui vào cái miệng hơi mở ra của con rắn - cậu làm rỗng bên trong bức tượng. Xong xuôi Harry lấy tấm da quấn quanh con rắn rồi dính chúng lại, bỏ đi phần dư thừa. Thế là một con rắn y như thật đã hoàn thành. Cuối cùng, Harry lấy tấm giấy nhỏ vẽ hình Du Mi đặt lên trên thân rắn. Tấm giấy lóe sáng trắng rồi từ từ tan biến chui vào.

Sau khi vàng sáng biến mất, con rắn gỗ đã được thay thế bằng một con tử xà thật sự. Tử Xà dài hơn năm mét với một đôi mắt xanh thẳm trong suốt, sâu trong con ngươi ánh lên một tia sáng đỏ. Con rắn cuối đầu nhìn thân thể mình rồi lóe sáng, Du Mi hiện ra. Cô ngắm nhìn tay mình, hơi véo làn da mịn màng, móng tay cô dài ra rạch một đường nhỏ lên cánh tay làm một tia máu đỏ thẫm chảy ra.

Du Mi mỉm cười vui sướng, Harry nhìn cô đang hưng phấn với thân thể thực của mình, lòng nghĩ, Snape mà biết cô phung phí máu tử xà như vậy chắc sẽ giận lắm đi. Dù sao thì tử xà từ trên xuống dưới đều là nguyên liệu độc dược quý hiếm, càng đừng nói đến thân thể này đã được cậu dốc lòng tạo ra, độ quý hiếm của nó còn cao hơn gấp mấy lần Basilsik đó.

Snape nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, nhìn đôi mắt trong suốt tràn đầy sức sống của cô, mặt anh vẫn vô cảm nhưng trong mắt là một mảnh dịu dàng yêu thương. Anh vươn tay khẽ chạm vào gò má trắng mịn của cô, Du Mi áp tay mình lên tay anh mỉm cười.

Harry ngồi trên sofa nhìn hai người trước mặt và mớ bong bóng hường phấn xung quanh, bỗng có loại cảm giác “con gái đã lớn” là thế nào đây ~ Harry lắc đầu vút ý nghĩ này đi rồi nhìn Snape nói: “Thầy à, sáng thứ sáu này em có việc bận, có thể cho em nghỉ tiết độc dược không?” Snape quay sang nhìn cậu, Harry thấy trong mắt anh lóe lên tia không kiên nhẫn liền mở to mắt vô tội nhìn anh. Anh trầm giọng nói: “Có thể, nhưng người phải nộp bài tập dài gấp đôi những người khác, Potter.”

A! Harry trợn mắt: “Tại sao chứ?” Snape cười lạnh: “Ta không nghĩ đầu óc người thông minh hơn lũ tiểu quỷ Hogwarts, người nghĩ rằng một buổi học có bao nhiêu kiến thức? Vậy nên, bài tập gấp đôi thừa cậu Potter, hay là người muốn gấp ba?” Harry nhìn... trần nhà, sao cậu có cảm giác Snape đây là đang tức giận vì cậu cứ ngồi ở đây hóng chuyện của hai người họ nhỉ?

Du Mi nhìn hai người hồ động nín cười ôm cánh tay Snape, nhìn Harry nói: “Được rồi, cậu chủ cảm ơn cậu vì thân thể này.” Harry cười nhìn cô: “Không cần cảm ơn. Tôi nghĩ mình nên đi đây. Tạm biệt.” Harry đứng lên vẫy tay rồi đi khỏi hầm, cậu mà còn ở đó nữa thì chắc sẽ bị ánh mắt của Snape làm đông lạnh mất. Mặc

dù cậu không sợ, nhưng mà... cậu không muốn bài tập đọc được của cậu dài thêm gấp mấy lần nữa đâu. Sẽ mệt chết đó ~ Harry thở dài.

(1) Mèo rừng Na Uy <3 <3 <3 Tui cũng muốn một con a ~

(2) Bánh phô mai ~~~~

19. Chương 19: Kế Thừa

Sáng thứ sáu, Harry, Snape và Du Mi đi đến Hẻm Xéo. Vì sao Snape lại đi theo? Vì Du Mi đi theo. Vì sao Du Mi lại đi theo? Vì Du Mi lo lắng cho Harry. Vậy nên, hiện tại chính là ba người cùng đi đến Hẻm Xéo. Du Mi nhìn Snape: “Sev anh cứ như vậy nghỉ hai tiết Độc Dược sẽ không sao chứ?” Snape cười nhìn cô: “Không sao đâu, anh nói với Dumbledore là ”Người kia” cho gọi anh.”

Du Mi lo lắng hỏi: “Dumbledore sẽ không nghi ngờ chứ?” Snape hơi chùng chừ lắc đầu, lão hồ ly kia... chắc không đâu. Nhắc đến người nào đó, Harry nhìn cái người một thân áo choàng đen trùm kín mít đang đứng phía trước, cậu nói: “Dumbledore sẽ không nghi ngờ đâu.” Snape và Du Mi khó hiểu nhìn cậu, Harry hơi ngẩng đầu nhìn về một phía, Snape nhìn theo... Được rồi, tại sao “Người kia” lại có mặt ở đây?

Harry đi đến trước mặt hắn nâng cằm nói: “Tại sao anh lại đến đây?” Voldemort cười vươn tay vuốt ve hai má cậu, dịu dàng nói: “Ta là đời sau của Salazar Slytherin...” Đã hiểu, Harry gật đầu, hắn cũng nhận được thư thông báo về quyền kế thừa “Đi thôi.” Harry nói rồi đi đến Gringotts, Voldemort nhướng mày đi theo, Snape hơi khom người nói My Lord rồi cứng ngắc đi sau lưng Voldemort, Du Mi nín cười đi cạnh anh. Harry nhìn Snape cảm thán, Voldemort đáng sợ vậy sao? Cậu thấy hắn khá bình thường mà.

Bốn người đến Gringotts. Harry bước tới quầy lễ tân nói: “Xin chào, chúc một ngày tốt lành. Tôi là Harry Potter, hôm nay đến đây làm thủ tục bàn giao tài sản.” Xong cậu đưa thư mời ra. Yêu tinh già trên quầy cẩn thận đọc xong lá thư rồi gật đầu nói: “Ngài Potter, một ngày tốt lành. Hiện tại mời đi theo tôi.”

Nói xong xoay người xuống ghế đi vào trong. Yêu tinh già đưa bốn người đến một gian phòng, nó quay người nói: “Người không phận sự vui lòng ngồi chờ bên ngoài.” rồi đẩy cửa vào. Du Mi và Snape thấy vậy liền đi đến băng ghế gần đó ngồi xuống. Harry và Voldemort đi theo yêu tinh già vào phòng. Bên trong có hai yêu tinh đang ngồi chờ sẵn. Yêu tinh già lui về sau đi ra ngoài rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Yêu tinh nhìn lớn tuổi hơn cúi đầu cung kính nói: “Xin chào ngài Potter, tôi là Billy. Tôi là người phụ trách tài sản của Gryffindor.” Yêu tinh trẻ tuổi cúi đầu cung kính: “Xin chào ngài Potter, ngài...” Nó run người, Harry nhìn nó nói: “Cứ gọi hần là V.” Voldemort bên cạnh gật đầu. Yêu tinh trẻ tuổi hơi thở ra cung kính nói tiếp: “Ngài Potter, ngài V. Tôi là Mara, người phụ trách tài sản của Slytherin.”

Billy lấy ra một quả cầu thủy tinh nói: “Để đề phòng có người giả dạng, mời ngài làm một kiểm tra nhỏ.” Theo hướng dẫn Harry nhỏ một giọt máu vào quả cầu, một con sư tử màu vàng xuất hiện. Bên Slytherin cũng vậy và một con rắn xanh bạc xuất hiện.

Mara lấy ra một tờ giấy đưa đến bên Voldemort: “Thưa ngài V, mời ngài kiểm tra huyết thống Slytherin.” Voldemort nhỏ một giọt máu lên tờ giấy, giọt máu đó xoay tròn rồi tạo thành hình một con rắn màu đỏ.

Sau khi đã kiểm tra xong Billy đưa cho Harry tờ giấy kê khai tài sản của Gryffindor. Mara đưa một tờ giấy cho Voldemort: “Thưa ngài V, nếu ngài chấp nhận quyền thừa kế của ngài Potter. Mời ký tên vào đây.” Voldemort ngay cả nhìn cũng không thèm cứ như vậy ký tên lên. Mara xác nhận lại giấy tờ một lần cuối rồi đưa tờ giấy kê khai tài sản của Slytherin cho Harry.

Harry cầm hai tờ giấy nhìn một chút, đây là tài sản trong Gringotts và một vài biệt thự của Gryffindor và Slytherin. A, thung lũng Godric cũng đã thuộc về cậu, rất tốt nha ~ Slytherin có một tòa biệt thự ở...Ý? Tại sao Slytherin lại chạy đến Ý? Hay là vào 1000 năm trước lúc Salazar bỏ đi, là đi sang Ý du lịch sao. Trong khi Harry và Voldemort đang nghiên cứu hai tờ giấy tài sản thì cửa phòng chợt mở, hai yêu tinh lớn tuổi bước vào.

Một yêu tinh cúi đầu nói: “Xin chào ngài Potter, tôi là Maria, là người phụ trách tài sản của gia tộc Potter. Hiện tại ngài là người thừa kế chính thống của gia tộc Potter, nên tôi đã đem tờ kê khai gia sản đến đây cho ngài xem.” Nói xong Maria cung kính đưa tờ giấy cho Harry.

Có lẽ ba mẹ đã đem quyền thừa kế cho cậu, Harry nhận lấy mở ra xem, là giấy trắng, Maria lên tiếng nhắc nhở cậu nhỏ một giọt máu lên. Harry làm theo. Trên trang giấy giọt máu từ từ tản ra xung quanh và dòng chữ đỏ hiện ra:

Gia tộc Potter

Tên: Harry James Potter (*thừa kế huyết thống*)

Hâm:

- 528 (67, 986, 800 Galleons và vật phẩm)

- 694 (98, 650, 857 Galleons và vật phẩm)

- 542 (24, 980 Galleons)

Ồ? Không ngờ cậu lại giàu như vậy. Harry nghĩ vậy. Lúc này yêu tinh còn lại cúi đầu nói: “Xin chào ngài Potter, tôi là Chiari, người phụ trách của gia tộc Andreassen bên Anh Quốc. Đây là bản kê khai tài sản của gia tộc.” Chiari đưa tờ giấy cho Harry, cậu không nhận lấy mà hỏi: “Gia tộc Andreassen? Sao tôi chưa từng nghe nói về gia tộc này?” Chiari đáp: “Gia tộc Andreassen là một gia tộc phù thủy lâu đời ở Ý, 30 năm trước họ đã từng đến Anh Quốc du lịch và mở vài hầm tại đây. Tôi cũng không biết chuyện này là sao nhưng mà tên của ngài xuất hiện trong danh sách những người thừa kế chính thống và đây là phần của ngài.” Nói xong Chiari lại đưa tờ giấy ra, lần này Harry nhận lấy và cũng nhỏ một giọt máu lên:

Gia tộc Andreassen

Tên: Harry James Potter (thừa kế huyết thống)

Hầm:

- 357 (574, 758, 390 Galleons)

- 358 (76, 859, 400 Galleons)

Harry quay qua nhìn Voldemort, hắn đang suy tư nhìn chăm chăm tờ giấy nói: “Có lẽ trong gia tộc Potter từng có ai đó kết hôn với người của gia tộc Andreassen.” Cậu nhún vai, chuyện nào tới thì tới, thật ra cậu cũng không quá quan tâm chuyện này. Tự đứng lại có thêm tiền ai mà không vui chứ.

Harry quay qua nói với Billy: “Hiện tại tôi muốn đem toàn bộ phần tài sản của Slytherin và Gryffindor có trong Gringotts cho vào một hầm mới, và người đứng tên là Barbara Riddle. Phần tài sản của Andreassen cũng cho vào một hầm mới, đứng tên là Morrigan Riddle. Và tài sản nhà Potter... hầm 528 và 542 cho vào một hầm mới và tôi là người đứng tên. Còn hầm 694 thì giữ nguyên không đổi.”

Billy ghi chép lại rồi nói: “Như vậy, theo thứ tự sẽ là hầm 850, 851 và 852.” Harry gật đầu. Tài sản của Slytherin và Gryffindor trong Gringotts thật ra không nhiều, Salazar và Godric đã nói cho cậu biết số tài sản thật sự của họ ở đâu nên số tài sản này cứ cho Barbara đi. Còn về gia tộc Andreassen bên kia... cứ cho Morrigan đi.

Hoàn thành mọi thủ tục, khi ba người Harry đang chuẩn bị quay lại Hogwarts thì Voldemort chợt nói: “Ta sẽ điều tra chuyện này, yên tâm.” Rồi biến mất. Harry nhìn chăm chăm nơi khi nãy Voldemort đứng, tỏ vẻ, cậu không quan tâm chuyện này, thật sự. Sau khi quay về Hogwarts, Snape và Du Mi lập tức rời đi, Harry vừa đi tới tháp Gryffindor vừa nghĩ, khi nào sẽ tới ngày tử nhật của Nick suýt mất đầu đây? Sắp có trò vui để xem rồi ~ Thiệt mong chờ a ~

Hi ~ Nói về gia tộc Andreassen một chút, tui phải rất cực khổ mới tìm được một cái họ ưng ý đó ~ Và... đây là gia tộc của Lily nha ~

Ps: Hiện tại là 0: 25 AM ^^

20. Chương 20: Hóa Đá

Harry đầu đầy hắc tuyến nhìn người đàn ông trước mặt. Nên nói sao nhỉ, trong nguyên tác đã nói Voldemort trước kia là một người điển trai và đúng như vậy, hắn thật sự rất điển trai. Harry nhìn Voldemort đang ngồi uống trà đối diện, hỏi: “Tại sao anh lại tới đây?”

Voldemort vừa uống trà vừa tưởng tượng mèo con Harry của hắn đang trần truồng nằm trong tách trà, mắt híp lại. Nghe Harry hỏi hắn liền đề xuống tà tâm của bản thân ngẩng đầu nhìn cậu cười nói: “Ta nhớ em, mèo con của ta.” Harry lại hắc tuyến, ai là mèo con của hắn chứ. Voldemort nói tiếp: “Không phải em đã hủy lệnh cấm không cho ta vào Hogwarts mà lão ong mật kia đặt ra sao? Em hủy nó... không phải là để ta có thể vào Hogwarts gặp em sao?” Hắn nói, giọng hắn trầm thấp tràn đầy từ tính.

Harry nhướn mày nói: “Anh không sợ Dumbledore phát hiện ra sao?” Voldemort đứng dậy đi đến ngồi xuống cạnh cậu, một tay ôm ngang hông cậu một tay nâng cằm cậu lên. Hắn nhìn thẳng vào đôi mắt ngọc bích xinh đẹp kia, trong mắt tràn đầy dục vọng độc chiếm, nói: “Hắn sẽ không phát hiện ra nếu em không cho phép, Harry.” Vừa nói tay kia vừa từ từ mò xuống dưới.

Harry vung tay đập lên cái tay không an phận kia, cười nói: “Tôi không ngờ anh lại có sở thích luyện đồng dầy, biến thái.” Voldemort mặt đầy dâm tà nhìn cậu hơi hé môi tính nói gì đó thì đột ngột liếc mắt ra cửa rồi quay lại nhìn Harry nói: “Ta hiện tại rất muốn làm vài chuyện biến thái với em, Harry. Nhưng xét đến độ tuổi hiện tại của em và hoàn cảnh không thích hợp. Ta đành phải dốc hết kiên nhẫn từ trước đến nay chờ em thành niên vậy.” Nói xong hắn khom người hôn lên môi cậu rồi biến mất.

Ron mở cửa bước vào, thấy Harry liền chạy đến: “Harry, khi nãy bác Nick mời chúng ta đi dự tiệc tử nhật của bác ấy. Cậu có muốn đi không?” Harry đang trợn mắt vì hành động bất ngờ của Voldemort nghe vậy thì nhắm mắt lại điều chỉnh tâm trạng, khi đã bình tĩnh lại cậu mở mắt ra nhìn Ron gật đầu nói: “Đi chứ, đúng rồi nhớ rủ Hermione, Draco và Blaise nữa.” Ron gật đầu rồi chạy đi. Bắt đầu rồi, Harry neho mắt uống một ngụm trà... hình như khi nãy Voldemort uống tách trà này... kệ vậy.

Nếu phải nói cảm tưởng thật lòng thì, nơi này không những lạnh mà đồ ăn còn đặc biệt ghê rợn. Harry nghĩ vậy. Barbara đảm bảo sẽ cực thích bữa tiệc này, Morrigan... chắc là sẽ nghiên cứu thứ gì đã tạo nên những “món ăn đặc sắc” như này, nếu chúng thật sự ăn được.

Lúc này Harry và bốn người Hermione, Draco, Ron và Blaise đang dự tiệc tử nhật của Nick. Bởi vì bữa tiệc này rất... “thú vị” vì vậy Harry nói với Nick đã sắp đến giờ cấm túc nên cả bọn phải quay về đồng thời tỏ vẻ không nề. Nick không còn cách nào đành đồng ý và lưu luyến nhìn năm người rời đi.

Trên đường về Harry nghe thấy tiếng của Basilisk [Mèo... Ta ghét mèo... Tại sao vừa ra cửa lại đụng phải mèo? Quả nhiên tử vi nói đúng, mình không nên ra ngoài vào hôm nay...] Bắt đầu rồi ~ Harry hí mắt cảm thán... Basilisk ở nơi này rất hoạt bát a.

Harry nghe được hiển nhiên bốn người còn lại cũng nghe được. Vì bọn Hermione đã biết Harry là xà khẩu nên cậu quyết định dạy xà ngữ cho họ, nếu chuyện cậu là xà khẩu ngoài ý muốn bị lộ thì có bốn người Hermione đánh lạc hướng rồi.

Lúc này Hermione đột nhiên nói: “Các cậu có nghe thấy không?” Draco và Blaise gật đầu. Ron thì hơi mờ mịt: “Tớ nghe thấy có người nói gì đó về mèo, ghét mèo... linh tinh.” Harry ngẩng đầu nhìn lên tường: “Ý cậu là con mèo kia?” Bọn Hermione ngẩng đầu nhìn lập tức hít một hơi.

Trên tường là con mèo Bà Noris của giám thị Filch đang bị treo lủng lẳng không biết sống chết cùng với một hàng chữ đỏ tươi, nghi vấn được viết bằng máu. Draco nhìn dòng chữ: “Phòng chứa bí mật đã mở ra. Kẻ thù của Người thừa kế hãy coi chừng.” Ron hỏi: “Phòng chứa bí mật? Người thừa kế? Người thừa kế gì?” Hermione nói thầm: “Khi này có ai đó nói về ghét mèo... Bà Noris sống chết không rõ... Dòng chữ này...” Draco nhú mày: “Nếu tớ đoán không lầm, thì giọng nói khi này... là của một con rắn...”

Chợt một tiếng hét thất thanh vang lên: “Không! Bà Noris! Chuyện gì đã xảy ra với người!” Filch không biết từ đâu chạy tới gào thét rồi quay qua hung hăng chỉ vào năm người Harry: “Bọn mày! Bọn mày giết mèo của tao! Tao phải giết mày! Tao...” Vừa nói Filch vừa xông lên, Ron lấp bắp: “Kh...Không phải! Tụi con không có!”

Lúc này các học sinh khác bắt đầu tụ tập lại bàn tán, Dumbledore, Snape và McGonagall đi đến. Snape và McGonagall ngăn Filch đang nổi điên bên kia, Dumbledore vung đũa phép kiểm tra cho Bà Noris rồi quay sang nói với Filch: “Anh Filch. Bà Noris không sao, chỉ là bị hóa đá mà thôi.” Filch còn muốn nói gì đó nhưng bị Snape trừng nên đành im lặng.

Dumbledore quay sang nói với năm người Harry: “Ta e là không thể không mời các con đến phòng Hiệu Trưởng một chuyện.” Lúc này Lockhart chợt nói chen vào: “Thầy Dumbledore, văn phòng của tôi ở ngay gần đây. Thầy có thể dùng nó.” Dumbledore gật đầu cảm ơn anh rồi bước đi, năm người Harry và Filch đi theo phía sau.

Sau một hồi hỏi đáp mà vẫn không có đáp án, Dumbledore đành phải cho năm người Harry quay về ký túc xá. Vừa ra khỏi văn phòng của Lockhart, Hermione liền nói: “Chuyện này thật kỳ lạ, dòng chữ trên tường đó có nghĩa gì chứ?” Draco luôn im lặng đột nhiên nói: “Tớ nhớ ba tớ từng nói trong Hogwarts có một con quái vật.” Ron lập tức nhảy dựng lên: “Cái gì?! Quái vật?” Draco gật đầu: “Nếu tớ nhớ không lầm thì... nó là vật nuôi của Salazar Slytherin.”

Hermione đang suy tư nghe vậy đột nhiên quay sang nhìn Harry: “Harry, tớ nhớ lúc tớ gặp cậu trên tàu ở năm nhất thì... cậu đang vẽ vật nuôi của Slytherin.” Draco, Blaise và Ron giật mình nhìn Harry. Draco

hỏi: “Cậu biết con quái vật trong phòng chứa là gì?” Harry cười gật đầu: “Tớ từng nhìn thấy nó trong một cuốn sách.” Hermione đang tính nói gì đó thì Harry ngăn lại: “Được rồi, hiện tại đã muộn. Có gì ngày mai tụi mình lại bàn tiếp, được chứ?” Hermione tiếc nuối gật đầu rồi cả nhóm quay về ký túc xá của mình.

Hi ~~~ Hồng có gì đâu, các nàng không cần để ý tới tui ^^ Đọc truyện vui vẻ nha ~

21. Chương 21: Dự Định

Một tuần tiếp theo vẫn không có gì xảy ra, các học sinh chỉ xem việc Bà Noris bị hóa đá là một trò đùa dai. Hermione thì đồng quân luôn trong thư viện cả tuần nay nhưng vẫn không tìm thấy gì hữu ích.

Harry, Draco và Ron đi dự tuyển cầu thủ Quidditch và trúng tuyển. Harry cảm thấy cậu rất thích bay lượn, việc này thật sự rất tuyệt. Trong sự mong đợi của bốn nhà, trận đấu Quidditch của Slytherin và Gryffindor bắt đầu. Harry ngẩng đầu nhìn trời, cầu Merlin cho Dobby chết tiệt kia đừng có làm trái Bludger đuổi theo cậu. Mặc dù đối với cậu mà nói, trái Bludger kia có đâm vào đầu cũng chẳng ăn thua gì. Nhưng dù vậy cậu cũng không có hứng thú đi tìm ngược.

Trận đấu diễn ra khá phấn khích, nhìn học sinh bốn nhà gào thét là biết. Ngay cả Slytherin cũng vút luôn cái gọi là “phong cách quý tộc” mà la hét y chang học sinh Gryffindor. Harry đang cười chỏi lơ lửng trên cao nhìn xuống trận đấu, Slytherin đang vượt tỷ số, dù sao thì chỏi của họ toàn bộ đều là loại mới nhất. Draco chết tiệt!

Lúc này trái Gold Snitch bay tới lướt lơ trước mặt Harry, cậu vừa liếc mắt nó liền bay vọt đi. Nếu là tầm thủ thông thường thì sẽ đuổi theo ngay và luôn. Nhưng thật không may, Harry không phải tầm thủ bình thường. Cậu chỉ liếc nhìn nó một cái rồi quay đầu nhìn xuống trận đấu phía dưới, hàm ý là: Mà muốn chạy cứ chạy, tao không quan tâm ~

Trái Gold Snitch cảm thấy bị sỉ nhục, chưa có tầm thủ nào lại bỏ qua nó. Hay là do nó quá nhanh nên cậu ta không thấy nó? Cảm thấy có lý nên nó quyết định lần nữa dụ dỗ Harry. Cậu liếc nó, lần này trái Gold Snitch lượn lơ chừng 1s đảm bảo Harry thấy nó rồi mới bay vọt đi. Harry vẫn đứng yên không nhúc nhích. Trái Gold Snitch tỏ vẻ: Nó giận thật rồi. Chẳng lẽ sức quyết rũ của nó đã giảm xuống? Nó – Trái Gold Snitch – Đã quyết rũ dụ dỗ được hàng trăm tầm thủ phải đuổi theo vậy mà lại chịu thua trước tên nhóc này? Nó không cam tâm.

Vậy nên nó lại bay đến và lần này nó lượn còn lâu hơn trước, thấy Harry vẫn không để ý, nó ù rừ dừng lại thì bất chợt có người nắm lấy nó. A? Thì ra sức quyết rũ của nó đã trở lại rồi? Vậy thì...!!!

Harry nhìn trái Gold Snitch trong tay tỏ vẻ, cậu chưa từng thấy trái Gold Snitch nào xuẩn như vậy – trong trường hợp nó biết suy nghĩ. Draco – Người chứng kiến từ đầu tới cuối – đầu đầy hắc tuyến, thì ra còn có cách bắt Gold Snitch như vậy? Hay là trái banh này không được bình thường cho lắm? (Mei: Tiểu Long nè sao cậu không nhân cơ hội bắt nó mà lại đứng đó suy nghĩ vu vơ a!)

Lúc này chợt có tiếng hét lên: “Harry coi chừng!” Harry có cảm giác liền nghiêng người xoay 360 độ rồi bay đi, sau cậu là hai trái Bludger đang đuổi theo. Dobby chết tiệt! Harry gian nan tránh né mấy trái Bludger. Cậu bay tới chỗ cô Hooch trọng tài giờ trái Gold Snitch lên. Cô Hooch lập tức hô: “Harry Potter đã bắt được Gold Snitch...” Lúc này trái Bludger bay đến tông mạnh vào cánh tay cậu.

Cậu đáp xuống đất nhìn tay mình, Thần Tạo có khác, tay cậu thì bình an còn trái Bludger kia vì va đập quá mạnh nên đã nát bét rồi. Cậu trừng mắt nhìn trái Bludger còn lại cũng đang bay nhanh lại đây, trái Bludger đó lập tức nổ tung biến thành mảnh vụn. Harry cân nhắc nhìn xung quanh, tốt lắm tên bao cỏ không có ở đây rồi ngã xuống, Draco vừa bay xuống lập tức chạy tới: “Harry!”

Harry là bị đau tỉnh, nhìn trần nhà trắng tinh phía trên... đây là bệnh thất? Harry muốn ngồi dậy thì bà Pomfrey đi đến: “Harry, con tỉnh rồi. Mau nằm nghỉ ngơi đi, hiện tại tay con đang mọc lại xương nên không được cử động nhiều nếu không xương sẽ mọc lệch.” Harry nghe vậy nhìn xuống tay cậu, cảm giác đau buốt lại ngứa ngứa này... CMN Lockhart!!! Tốt nhất đừng để ta nhìn thấy người. Nếu không ta sẽ kêu Voldemort xử lý người!!! Harry hung hăng nghĩ.

Tối hôm đó Dobby xuất hiện: “Harry Potter. Cậu đã nói sẽ không đến Hogwarts nữa. Nhưng cậu lại đến, cậu...” Đang nói thì Dobby phát hiện nó không thể phát ra tiếng, không những vậy cả người thì như đang trong hầm băng, lạnh lẽo a.

Có ai đó xách nó lên. Barbara mắt lạnh nhìn sinh vật trước mặt rồi ném nó ra khỏi bệnh thất. Khi cô quay qua nhìn vào cánh tay Harry thì ánh mắt trở nên lo lắng và dịu dàng: “Baba, còn đau không?” Harry nhú mồm nhìn cô: “Nó luôn đau từ nãy đến giờ.”

Barbara vò đầu tóc rối xù của mình, cô nói: “Baba, xin lỗi. Con không cần kịp trái Bludger kia. Cả tên Lockhart kia nữa, con chỉ đến chậm một chút thôi mà ổng đã...” Barbara khi nhắc đến Lockhart, đôi mắt nghịch ngợm trong suốt thường ngày bị thay thế bằng sát khí và băng lãnh. Harry cười xoa đầu cô: “Không sao, không cần lo lắng, hiện tại tôi muốn nghỉ ngơi.” Barbara gật đầu rời đi.

Nửa đêm có tiếng người vọng vào bệnh thất, Harry mơ màng mở mắt thấy bà Pomfrey hấp tấp đi qua đi lại, ngoài ra còn có Dumbledore, McGonagall và Snape. Harry hơi mờ mịt hỏi: “...Thầy Dumbledore.. chuyện gì vậy ạ?..” Dumbledore thấy Harry bị ổn tỉnh, hơi do dự nói: “...Là trò Colin Creevey... Được rồi Harry không có gì đâu, con nên nghỉ ngơi đi.” Harry đáp một tiếng rồi nhắm mắt lại, ngủ.

“Đêm qua tên nhóc Creevey năm nhất bị hóa đá khi đi thăm cậu.” Hermione nói với Harry – đã mọc xương – đang ngồi trên giường. Harry gật đầu, nhìn Hermione hỏi: “Cậu có tìm được gì trong thư viện không?” Hermione gật đầu: “Tớ nghĩ con quái vật trong phòng chứa là tử xà Basilisk, tớ đã tìm được nó trong khu sách cấm...”

Draco hơi kinh ngạc: “Muốn mượn sách từ khu cấm cần có chữ ký của giáo sư, tớ nghĩ cô McGonagall sẽ

không ký cho cậu.” Hermione nhướn mày: “Có một người chỉ cần cậu đưa giấy ra thì ổng sẽ lập tức ký tên vào mà không thèm nhìn xem đó là cái gì. Đoán xem ~” Blaise nói giọng khinh thường: “Lockhart.” Hermione gật đầu rồi bắt đầu nói về những gì cô tìm được.

Ba người Draco ngồi nghe, một lúc sau Draco nói: “Chúng ta đã biết trong phòng chứa là thứ gì, hiện tại việc cần làm là tìm ra người thừa kế Slytherin mà dòng thông điệp kia nhắc tới. Bên Slytherin cũng đang suy đoán xem ai là người thừa kế.”

Blaise gật đầu: “Bọn họ nói Draco rất có khả năng là người thừa kế.” Harry bật cười: “Họ sẽ chắc chắn luôn khi biết cậu là xà khẩu đó, Draco.” Draco nhướn mày: “Đến lúc đó bốn người các cậu cũng không thoát được đâu.” Harry cười: “Như vậy năm ”người thừa kế Slytherin” cùng xuất hiện, trong đó có hai Gryffindor và một Cứu Thế Chủ... chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt của mọi người là đã thấy vui rồi.” Draco, Blaise và Ron bật cười.

Hermione đang ngồi suy tư nói: “Thật ra thì chuyện này không tồi.” A? Cả bọn ngơ ngác nhìn cô, “Chuyện năm ”người thừa kế Slytherin” cùng xuất hiện ấy. Đến lúc đó, chắc chắn người thừa kế thật sự sẽ ra mặt kiểm chứng. Đúng không?” Bốn người gật đầu. Hermione cực kỳ có khí thế tuyên bố: “Tốt. Kế hoạch là như vậy. Bây giờ chúng ta cần là thời cơ.” Bốn người Harry ngơ ngác nhìn nhau, họ chỉ đùa một chút thôi, không ngờ Hermione lại thật sự dùng nó. Cả nhóm bắt đầu bày ra kế hoạch tỉ mỉ. Harry cảm thán, không ngờ dạy xà ngữ cho họ lại có một trò vui bất ngờ nha ~

Lockhart mở một câu lạc bộ đấu tay đôi. Sau khi đánh văng Lockhart, Snape quay xuống nhìn đám tiểu quỷ đang run rẩy phía dưới. Anh híp mắt lại rồi nói: “Malfoy, bước lên đây. Cho mọi người thấy như thế nào là đấu tay đôi thực sự. Và đối thủ của trò... Harry Potter vĩ đại!”

Draco và Harry bước lên, hai người cúi chào, bước ra xa rồi quay mặt nhìn nhau. A ~ lễ nghi hoàn hảo – Lockhart sẽ nói vậy nếu ổng còn tỉnh. Hai người nhìn nhau một chút rồi quơ đũa cùng lúc đọc thần chú: “Serpenspritis!” Hai con rắn đồng thời xuất hiện.

Lockhart – không biết tỉnh dậy lúc nào – chạy tới nói: “Để tôi, chuyện này nhỏ thôi, tôi xử lý được.” Anh phóng thần chú và hai con rắn lớn dần lên. Harry nhún vai, coi như đây là lần đầu tiên tên bao cỏ này được việc. Hai con rắn bắt đầu trườn dài xuống chỗ đám học sinh, còn đám học sinh thì như mấy con cừu thấy sói lập tức la hét chạy loạn. Snape đang tính làm gì đó thì Draco chạy lại [Dừng lại!] Con rắn lập tức nằm xuống. Bên kia, Ron cũng vừa hô lên và con rắn bên kia cũng được chế phục.

....

....

....

Ron ngạc nhiên nhìn quanh: “Sao?” Blaise đi tới cạnh Ron nói [Họ đang kinh ngạc ấy mà. Cách xa ra.] Cậu nói với con rắn, nó lập tức nhồm dậy bò đến góc tường. Hermione cũng chạy sang chỗ Draco. Harry thì sao? Cậu đang nhìn mấy gương mặt há hốc mồm phía dưới cười thầm. Run rẩy đi loài người ~ Rồi nói với hai con rắn [Đến đây!] Hai con rắn nghe lời bò lại. Cậu vỗ vỗ đầu tụi nó, hai con rắn lập tức biến mất.

....

....

....

Hiện trường bùng nổ. “AAAA!!!!” “Năm xà khẩu?!!!” “Không thể nào! Có tới năm người kẻ vị?” Bốn phía đều là tiếng bàn tán, và tiếng la hét. Snape đen mặt nhìn năm đứa nhóc chủ mưu ung dung thỏa mãn rời đi. Chết tiệt Potter!

Hi ~ Các nàng còn nhớ dự án tiếp theo mà tui đã nói không? Tui chỉ muốn hỏi, các nàng muốn làm truyện tận thế hay khoái xuyên nè ~

Nếu các nàng muốn tui làm khoái xuyên, vậy giúp tui 1 chuyện nha ~Tui cực kỳ tệ hại trong việc đặt tên nhân vật a QAQ tên tiếng Trung càng tệ hơn QAQ mà khoái xuyên thì cần khá nhiều tên cho nhân vật phụ trong các thế giới...

Nên, các nàng hãy giúp tui nghĩ vài tên đi QAQ Biết đâu thấy hay tui lấy đặt luôn cho tên công thụ chính trong các thế giới thì sao ~^0^~

Ps: Còn nếu các nàng muốn tui làm truyện mật thế thì... thôi vẫn góp tên đi, biết đâu sau này tui làm một bộ khoái xuyên thì s ha =))))

22. Chương 22: Tom Riddle

“Cậu biết tin gì chưa? Nghe nói có đến năm người thừa kế lận đó!” Một học sinh nào đó đang bàn tán.

“Như vậy ai là người mở phòng chứa bí mật? Ai thả ra con quái vật kia?”

“Chắc chắn là Malfoy! Hắn là Slytherin!”

“Có thể là Zabini.”...

Chỉ trong một đêm mà cả trường đều biết chuyện này. Mà năm nhân vật chính, thì lại đang ngồi trong Phòng Cần Thiết bàn tính kế hoạch.

“Tốt lắm, hiện tại thì tụi mình phải nghĩ coi người thừa kế thật sự kia sẽ tiếp cận ai đầu tiên.” Đây là Hermione đang nâng cằm nheo mắt nói.

“Có lẽ hắn sẽ tiếp cận Harry. Dù sao cậu ta cũng là Kẻ Được Chọn.” Đây là Blaise đang ngồi suy tư.

“Malfoy! Chắc chắn là Malfoy! Dù sao cậu ta cũng là... cái kia... Death Eater tiếp theo.” Đây là Ron. Mới đầu khá to tiếng, nhưng dưới ánh mắt của nữ vương Hermione thì giảm dần rồi im bật.

Harry cắn một miếng bánh ngọt nhìn bốn người đang thảo luận hăng hái kia, nói: “Hắn tìm đến ai thật ra không quan trọng. Quan trọng là... hắn là ai.” Bốn người đang nói nghe vậy liền im lặng. Đúng vậy, người thừa kế là ai mới là vấn đề cần quan tâm.

Draco suy tư: “Có lẽ chúng ta nên tìm ra phòng chứa bí mật trước, rồi theo dõi chỗ đó. Người thừa kế kia chắc chắn sẽ xuất hiện.” Ba người còn lại gật đầu. Harry đang uống nước trái cây nghe vậy liền ngẩng đầu lên: “Tớ biết.”

A? “Cậu biết?!” Ron lập tức bật dậy la lên. Hermione trừng mắt nhìn cậu ta liền im lặng ngồi xuống, cô nhìn Harry: “Cậu biết phòng chứa bí mật ở đâu?” Draco và Blaise cũng nhìn cậu. Harry gật đầu: “Ừ, tớ biết nó ở đâu.” Ron lập tức nói: “Sao cậu không nói cho tụi tớ biết?” Harry cực kỳ vô tội tròn mắt: “Có ai hỏi tớ đâu.”

Ron há hốc, Hermione day trán, Draco và Blaise đầu hắc tuyến. Draco cảm thán, cậu có cảm giác mình vừa bị tên Đầu Sọc chết tiệt này chơi một vỏ khá đau. Blaise hỏi: “Nó ở đâu?”

Harry cười nhìn nhóm bốn người Hermione: “Thật muốn biết?” Gật đầu, “...Ở nhà vệ sinh nữ ~” Ron lập tức trợn mắt hô lên: “Cậu đến nhà vệ sinh nữ làm gì?!” Harry hắc tuyến, trọng tâm không nằm ở đó a! Hermione cúi đầu suy tư một chút rồi ngẩng đầu lên: “Myrtle!” “Ai?” Ron hỏi. Hermione nói: “Myrtle, con ma khóc nhè Myrtle chết vào ngày mật thất mở ra vào 50 năm trước. Tớ vô tình đọc được tin tức trong thư viện.”

Sau khi đã tìm được nơi giấu mật thất, nhóm Harry bắt đầu phân công nhau theo dõi nhà vệ sinh nữ. Tối hôm đó Nick cùng với một học sinh Hufflepuff bị hóa đá. Còn lời bàn tán về bọn họ, họ mới không quan tâm. Draco, Blaise và Hermione là không có thời gian quan tâm, Ron dù có quan tâm cũng chả làm được gì. Harry? Cậu là hoàn toàn không để ý đến chuyện này.

Lúc này họ đang họp nhóm trong thư viện, Ron nói: “Đạo gần đây Ginny không được khỏe. Mà các cậu biết không, sau tối hôm đó lâu lâu ánh mắt Ginny nhìn tớ... cực kỳ rợn người.” Hermione gật đầu: “Tớ cũng cảm thấy. Đó là ánh mắt dò xét.” Draco nói: “Nhà Weasley không hề có huyết thống Slytherin, nếu

có thì họ đã không nghèo như vậy.” “Malfoy cậu nói ai nghèo hả?” Ron rống lên. Hermione cầm cuốn từ điển trong tay thuận tiện đập vào đầu Ron, Ron lập tức ôm đầu im lặng ngồi xuống. Draco rùng mình, Blaise đến cạnh xoa đầu cho Ron.

Hermione nói: “Ginny không thể là người thừa kế được.” Bốn người gật đầu, “Nhưng mà ánh mắt của cô bé đúng là rất quái dị.” Harry nhìn ba người đang suy tư nói: “Có lẽ Ginny không phải người thừa kế.” Hermione, Draco, Blaise và Ron đồng loạt nhìn cậu, “Người thừa kế là một người khác, nhưng nếu hẳn có một pháp thuật nào đó có thể điều khiển được Ginny thì sao?” Hermione cúi đầu suy tư, một lúc sau cô ngẩng đầu: “Tụi mình theo dõi chỗ nhà vệ sinh kia thêm vài ngày nữa, nếu người thừa kế kia vẫn chưa xuất hiện thì chúng ta phải đổi kế hoạch khác.” Bốn người Harry gật đầu đồng ý.

Phòng Cần Thiết.

Harry, Draco, Blaise và Hermione đang làm bài tập, lúc này Ron bước vào. Cậu để một quyển vở màu đen ướt nhẹp lên bàn: “Nè mấy cậu, hôm nay tớ tìm thấy cái này.”

Dựa theo kế hoạch ban đầu, nếu ba ngày tiếp theo vẫn không có gì phát sinh thì họ sẽ nghĩ kế khác. Chính là không ngờ hôm nay khi Ron tới trông chừng nhà vệ sinh kia lại nghe Myrtle đang chửi rửa về việc có ai đó ném một vật thể không xác định vào người cô. Cậu đến hỏi một chút, sau khi bị mắng xối xả vào mặt thì tìm được quyển nhật ký này.

Draco cau mày nhìn quyển nhật ký, Hermione đi tới mở ra vài trang: “Giấy trắng, không có gì cả.” Cô đóng quyển nhật ký lại nhìn xung quanh bìa nó “Tom Marvolo Riddle?” Hermione thấy một cái tên dưới góc trên bìa nhật ký. “Đó là ai? Chưa từng nghe qua.” Draco cau mày nói. Không ai trả lời, Hermione nghiêng cứu quyển nhật ký một chút rồi lấy cây viết lông ngỗng của mình lên, “Cậu làm gì?” Draco giật mình cản lại, Hermione nhún vai nói: “Tớ chỉ muốn thử một chút thôi, không sao đâu. Không phải vẫn còn các cậu ở đây nhìn tớ sao?” Nói xong cô liền viết lên.

”Tôi nghe nói mật thất bí ẩn đã được mở ra, đã có vài học sinh bị hóa đá. Tôi thật tò mò không biết sinh vật nào mới có thể làm được chuyện này, tôi đã tìm rất lâu trong thư viện nhưng vẫn chưa thấy một manh mối nào. Có lẽ nó nằm ở khu sách cấm.

Harry Potter.”

Harry hắc tuyến: “Hermione sao cậu lại ghi tên tớ vào?” Hermione ngẩng đầu nhìn cậu: “Bởi vì cậu là Kẻ Được Chọn. Nếu thứ này thật có liên quan đến người thừa kế thì nó sẽ có hứng thú với cậu.” Năm người nhìn chăm chú vào dòng chữ. Ron kinh hô. Dòng chữ biến mất, thay bằng một dòng chữ khác.

“Xin chào Harry Potter. Ta là Tom Riddle. Cậu đang tìm con quái vật trong mật thất Slytherin? Manh mối của nó quả thật nằm ở khu sách cấm trong thư viện, cậu có thể đến đó tìm thử.”

“Nó trả lời!?” Ron la lên, Hermione đập một cái vào vai Ron, cậu lập tức ngậm miệng. Cô nhìn dòng chữ, nét chữ rất đẹp, rất hữu lực. “Là một quý tộc.” Draco nói, “Đây là chữ viết của một Slytherin.” Blaise gật đầu. Hermione lại viết tiếp.

“Tại sao cậu lại ở trong quyển nhật ký của tôi, Riddle? Cậu là ai?”

“Quyển nhật ký này trước kia là của tôi. Tôi chỉ là một linh hồn bị nhốt trong đây. Tôi rất cô đơn, cậu có thể nói chuyện với tôi bất kỳ lúc nào cậu muốn Harry. Tôi có thể giúp cậu học tốt hơn.”

Draco nhướn mày: “Hermione, hỏi hần những điều mà cậu vẫn chưa hiểu trên lớp thử xem.” Hermione gật đầu. Sau khi hỏi qua tất cả các môn, Hermione phải công nhận người tên Tom Riddle này quả thật là rất uyên bác. Tom Riddle đề nghị muốn cho cô xem một thứ, cô đề nghị dẫn theo bạn bè, hần chùng chừ một chút rồi đồng ý.

“Hagrid là người mở mật thất 50 năm trước?” Ron kinh ngạc, Hermione lắc đầu: “Không thể. Nhìn thế nào bác Hagrid cũng không giống người thừa kế Slytherin.” Draco và Blaise gật đầu. Harry cười: “Tôi nghĩ tôi biết hần là ai rồi.” Cả nhóm lập tức nhìn cậu, “Đi, chúng ta đến mật thất.” Harry nói xong liền đứng lên đi ra ngoài, Ron lập tức đuổi theo: “Hần là ai? Harry, làm sao cậu biết được?” Harry cười: “Lát cậu sẽ biết.” Bốn người Hermione gật đầu đi theo cậu.

23. Chương 23: Kết Thúc Năm Hai

Năm người Harry nhìn chăm chú vào người thanh niên trước mặt. Đó là một người rất đẹp trai, khoảng 16 tuổi, có màu xám trắng như mấy linh hồn trong Hogwarts. Chính là, linh hồn hần đang ngày càng rõ ràng hơn. Tom Riddle cúi chào theo phong cách quý tộc: “Xin chào, ta là Tom Riddle.”

Harry nhìn Tom Riddle trước mặt, nói: “Bọn tôi biết anh là ai.” Tom nhướn mày nhìn cậu, mấy người Hermione cũng ngạc nhiên nhìn Harry. Bọn họ biết người thanh niên này? Có sao? Harry trước ánh mắt nghi hoặc của bốn người bạn thân quăng cho họ một quả bom: “Anh là Voldemort.”

Bốn người Hermione lập tức cứng đờ. Tom Riddle ngậy ngẩn một chút rồi bật cười: “Đúng vậy ta là Voldemort. Nhưng làm sao cậu biết được?” Harry nhún vai vẫy đũa phép. Trên không trung xuất hiện dòng chữ *”Tom Marvolo Riddle“*, các chữ cái bắt đầu tách ra rồi xếp lại biến thành dòng chữ *”I Am Lord Voldemort”*

Tom Riddle chậm chậm vỗ tay hai cái: “Rất thông minh.” Bốn người Hermione vẫn còn cứng đờ người. Harry nhìn quanh một chút, tốt lắm Moriga đang ở đây, trên tay là một bịch bánh... Cô tới xem kịch đi. Còn Barbara? Nếu cậu nhớ không lầm thì hiện tại năm tư Slytherin và Gryffindor đang có tiết Độc Độc.

Harry quay đầu nhìn Tom Riddle: “Tốt lắm, sao chúng ta không làm một giao dịch nhỏ nhỉ?” Tom nhướn mày nhìn cậu. Harry lấy từ trong áo choàng ra một thứ - nhẫn Gaunt. “Anh biết đây là gì chứ?” Tom Riddle nhíu mày nhìn chiếc nhẫn, thứ đó cũng là một Hồn Khí giống hần, có lẽ được tạo ra sau hần, chỉ là xung quanh nó có một lời nguyền rất đáng sợ. Tại sao cậu nhóc này dám cầm nó như vậy, lỡ dính phải lời

nguyên thì sao?... Mà khoan, tại sao hẳn phải lo lắng thằng nhóc này có dính lời nguyên hay không?

“Bây giờ tôi đưa nó cho anh, còn anh trả toàn bộ sự sống đã lấy lại cho Ginny. Thế nào?” Harry thấy hẳn nhú mày nhìn chằm chằm chiếc nhẫn, đôi mắt ngọc bích lóe qua một tia sáng cực nhanh rồi biến mất, cười nói, “Chiếc nhẫn này có sức mạnh lớn hơn Ginny nhiều đó nha ~” Tom Riddle lập tức hoàn hồn mắt sáng rực nhìn chiếc nhẫn. Chỉ cần hấp thu nó thì hẳn sẽ có thực thể, còn về cô nhóc Ginny kia... hẳn chỉ cần nói là đã trả lại là được, dù sao cậu ta cũng không biết. Nghĩ xong, Tom Riddle gật đầu.

Harry đưa chiếc nhẫn cho hẳn. Cậu mới không sợ hẳn sẽ không giữ lời. Tom Riddle để chiếc nhẫn lên quyển nhật ký rồi chui vào. Harry im lặng nhìn, sau khi Tom Riddle biến mất bốn người nào đó lập tức tràn đầy sức sống.

Hermione nhú mày nhìn Harry: “Harry, làm sao cậu biết hẳn sẽ giữ lời?” Ron gật đầu phụ họa. Harry cười nói: “Yên tâm, tớ có cách làm hẳn giữ lời.” Năm người tiếp tục nhìn vào hai thứ dưới đất kia.

Lúc này từ chiếc nhẫn một luồng khói đen bay ra biến thành một người đàn ông khoảng 30 tuổi. Người đàn ông vừa xuất hiện đã dùng ánh mắt sáng rực nhìn Harry. Harry nhìn ánh mắt kia, cậu nói: “Voldemort mau thực hiện lời hứa đi, trả sự sống lại cho Ginny.” Hai mắt Harry mở to óng ánh hơi nước.

Voldemort – mảnh hồn trong nhẫn Gaunt khi đã ăn xong mảnh hồn 16 tuổi – không nói hai lời lập tức trả lại. Hẳn là người giữ lời, đặc biệt là với bé mèo con Harry Potter đáng yêu kia, vì sao hẳn gọi cậu là mèo con? Vì hẳn cảm thấy gọi như vậy rất hợp. Làm xong hẳn quay sang nhìn cậu bằng ánh mắt dịu dàng: “Harry.” Harry cười nhìn hẳn: “Tốt lắm anh mau quay lại Hồn Khí đi.” Voldemort không đồng ý liền bị Harry trừng mắt nhìn. Được rồi ngay cả khi trừng mắt cũng thật quyết rũ, mắt thấy mèo con sắp nổi giận Voldemort đành quyển luyến nhìn cậu thật sâu rồi chui lại vào nhẫn Gaunt.

Harry nhặt chiếc nhẫn và quyển nhật ký lên, tốt lắm, mảnh hồn trong quyển nhật ký đã bị mảnh hồn trong nhẫn Gaunt hấp thu. Phải nói không hổ là mảnh hồn của tên kia, ánh mắt kia như muốn ăn cậu vậy. Khi này cậu đã thôi miên Voldemort 16 tuổi làm cho sự kiêu ngạo của hẳn tăng lên, hậu quả là hẳn không chút nghĩ ngợi liền đồng ý. Harry bỏ nhẫn Gaunt vào hộp rồi đốt quyển nhật ký, cậu nhìn năm người xem kịch vui này giờ: “Ron cậu mau đi xem Ginny thế nào rồi.”

Mặc dù không biết chuyện này và Ginny liên quan gì nhau nhưng Ron vẫn đi xem. Kết quả khi này Ginny đột nhiên ngắt xiu, nguyên nhân là sự sống bị xói mòn. Khi thấy Ginny tỉnh lại và bà Pomfrey nói rằng Ginny đã không sao Ron liền thở phào.

- _____

Năm học kết thúc. Vì Dumbledore không hay biết gì về quyển nhật ký nên Gryffindor chỉ được cộng thêm điểm vì thắng trận Quidditch. Và nhờ ơn Barbara mà năm nay điểm của ba nhà, trừ Slytherin, đã thấy đầy. Cho nên, Slytherin lấy được cúp nhà năm nay, Dumbledore vẫn mỉm cười nhưng trong mắt ông hiện lên vẻ buồn bực.

Tại sân ga, Harry nói với bốn người Hermione: “Hè này các cậu rảnh không? Tớ đưa các cậu đến một nơi.”

Bốn người lập tức gật đầu. Harry vẫy tay tạm biệt rồi đi đến nhà ga Ngã Tư Vua, vừa bước ra lập tức bị ôm lấy. Harry không vẫy ra chỉ yên lặng để hân ôm, cậu lấy nhẫn Gaunt trong túi ra đưa cho Voldemort: “Cho.” Voldemort nhướn mày cầm lấy chiếc nhẫn.

Lúc này trong ống tay áo Harry một con rắn bò ra [Tom, Tom.] Voldemort nhìn xuống [Nagini?] hân đưa tay đón lấy Nagini vì quá hưng phấn mà sắp rơi khỏi tay áo Harry. Nagini dùng đầu cọ cọ vào tay hân [Tom, tôi rất nhớ cậu.] Voldemort hơi mỉm cười [Ta cũng nhớ mày, Nagini.] Nagini cọ tay hân một hồi quay sang nhìn Harry [Cảm ơn cậu Harry.] rồi chui vào tay áo Voldemort.

Voldemort nhìn Harry trong lòng, hôn lên tóc cậu nói: “Hè này có muốn đi du lịch không? Nếu ta không nhớ lầm thì Slytherin có một tòa biệt thự bên Ý.” Harry nghĩ một chút gật đầu: “Được, nhân tiện chúng ta tìm hiểu chút về gia tộc Andreassen kia luôn.” Voldemort hôn lên vành tai cậu: “Nghe em. Hẹn gặp lại, mèo con nhỏ của ta.” rồi đi mất.

Harry vuốt lỗ tai hơi đỏ của mình, Voldemort từ bao giờ bắt đầu thích ôm hôn cậu như vậy? Lúc trước hân chỉ là dùng ánh mắt “nhìn” cậu thôi. Harry mím môi, cậu nhìn thân thể mình một chút, cơ thể cậu dù đã được bồi bổ nhưng vẫn như mới 10 tuổi, Voldemort mà xuống tay được thì hân chính là biến thái đích thực a ~

(Mei: Vâng V đại chỉ dùng ánh mắt “nhìn” tiểu H thôi các nàng ạ, chỉ “nhìn” thôi đó ~)

Chuyện là bắt đầu từ tuần sau tui đi thực tập rồi, đi 2 tháng, tới ngày 2/2 mới xong nên khi nào rảnh thì tui sẽ up chương mới, mà cũng có thể từ nay tới tết sẽ không có chương nào ~^0^~

Ps: Yên tâm tui không drop đâu, iu các nàng *ôm ôm* *hun hun*

24. Chương 24: Biệt Thự Potter

Hé ~ lô ~ Tui đã trở lại... Và tui xin trân trọng thông báo người thắng trò chơi lần trước...

....

....

....

Đó chính là tênh iu @phnganh_ao ~^O^~ Chúc mừng nha ~ iu nàng:3

Ps: Hix không có ai hứng thú với game của tui hết T^T

Hẻm Xéo.

Hôm nay Harry hẹn Draco, Hermione, Blaise và Ron đến Hẻm Xéo để đưa họ đến biệt thự Potter. Nhà Ron trúng số nên cả nhà Weasley quyết định đi Ai Cập du lịch, Ron vì đã hẹn với Harry nên quyết định không đi. Vì vậy, hiện tại mặt Ron đang cực kỳ u ám, Blaise thì an ủi bên cạnh.

Harry cười nhìn hai người rồi lấy ra một chiếc nhẫn màu vàng nói: “Tốt lắm, các cậu mau chạm vào chiếc nhẫn này.” Cả bọn tò mò nhìn chiếc nhẫn rồi chạm tay vào, chiếc nhẫn phát ra một luồng sáng trắng bao phủ lấy năm người. Trước mắt lóe lên cả bọn đã xuất hiện trong một khu vườn xinh đẹp và trang trọng.

“Woah!” Ron nhìn tòa biệt thự màu trắng xinh đẹp trước mặt, cùng với vườn cây xanh ươm. Lúc này một gia tinh xuất hiện, nó cúi đầu cung kính với năm người: “Chào mừng cậu chủ đã về. Ông chủ bà chủ đang chờ các ngài tại phòng khác.”

Harry cười gật đầu rồi bước đi, vừa đi vừa vẫy tay với bốn người Hermione: “Đi thôi.” Cả bọn đi tới một căn phòng. Căn phòng chủ yếu là màu trắng, cùng với một bộ bàn ghế gỗ, màn cửa xanh biếc. Trong phòng có hai người đang ngồi.

Lily thấy nhóm người Harry đi đến liền đứng dậy ôm cậu vào lòng: “Harry, mừng con về nhà.” Harry cũng ôm lấy cô: “Mẹ.” James đi đến cười với bốn người đang ngỡ ngàng: “Chào mừng đến biệt thự Potter.”

Ron ngu người: “...Không phải nói ba mẹ cậu chết rồi sao?” Draco nhướn mày: “Không phải biệt thự Potter đã khóa lại rồi sao?” Harry cười nói: “Ba mẹ tớ không chết, họ chỉ là cần tĩnh dưỡng một thời gian. Biệt thự Potter đúng là đã khóa lại, hiện tại lò sưởi ở biệt thự chỉ thông với nhà và hầm của thầy Snape.”

Ron lập tức nhảy dựng: “Lão dơi già?! Tại sao nhà cậu lại thông với lão dơi già?” James nghe vậy ai oán nhìn Lily, Lily cười nói: “Sev là bạn thân của cô. Được rồi các con mau vào ngồi đi, đừng đứng đó mãi.” Bốn người dạ một tiếng rồi ngồi vào ghế.

Lúc này Draco đứng lên làm một lễ nghi quý tộc: “Xin chào cô chú Potter, con là Draco Malfoy, rất hân hạnh khi được gặp các ngài.” Blaise cũng đứng lên: “Con là Blaise Zabini, rất hân hạnh được gặp các ngài.” Ron và Hermione cũng đứng lên chào. Lily và James mỉm cười với bốn người.

Nói chuyện một hồi Lily nói có việc cần làm rồi kéo James đi mất. Lúc này Hermione nhìn qua Harry: “Harry, chuyện này là sao?” Harry uống một ngụm trà cười nói: “Tớ chỉ là muốn giới thiệu người nhà của tớ cho các cậu thôi. Các cậu sẽ giữ bí mật chuyện này chứ?” Bốn người gật đầu, “Chúng ta sẽ ở đây một tuần vì tuần sau tớ có việc bận, các cậu thấy sao?” Tuần sau cậu phải về lại căn nhà kia để gặp Sirius.

Bốn người Hermione không hề dị nghị gật đầu. Harry bắt đầu đưa bốn người đi tham quan biệt thự Potter. Ron hưng phấn reo lên: “Nhà cậu thật đẹp Harry.” Ba người Hermione gật đầu tán thành. Lúc này, Draco trông thấy một bóng người: “Đó là ai vậy?”

Harry nhìn sang rồi cười vẫy tay. Barbara đang chơi đùa với mấy con bạch kỳ lân thấy vậy liền đi tới, theo sau cô là một con bạch kỳ lân non. Cô mỉm cười với nhóm Hermione: “Xin chào, con là Barbara Riddle. Đây là Miki.” Barbara quay sang vuốt ve chòm lông trên đầu Miki – bạch kỳ lân kế bên.

Sau một màn nói chuyện nhỏ, mấy người Hermione ngạc nhiên khi biết Barbara đến từ tương lai. Ron nói: “Nói như vậy cậu là con của Harry?” Barbara cười gật đầu. Ron hưng phấn, bỗng cậu đỏ mặt: “Vậy... tôi và... Cũng có con chứ?” Vừa nói cậu vừa liếc mắt nhìn Blaise.

Barbara gật đầu: “Có nha, Rosally Zabini. Và cả Scorpio Malfoy.” Cô cười nhìn sang hai người Hermione và Draco. Hermione lập tức đỏ mặt, Draco thì mặt trắng tinh, nếu bỏ qua lỗ tai đỏ hồng của cậu.

Lily cực kỳ vui vẻ dẫn Hermione vào thư viện của biệt thự Potter. Dĩ nhiên, đây chỉ là một trong các thư viện mà thôi. Có một số thư viện cần phải có huyết thống gia tộc mới vào được. Lily lâu lâu sẽ đem vài cuốn sách trong các thư viện ngằm ra cho Hermione đọc, có vẻ như một tuần này Hermione sẽ ngằm mình trong đồng sách đó.

James thì dẫn bốn người Harry, Draco, Ron và Blaise ra vườn chơi Quidditch 2vs2, anh làm trọng tài. Đôi lúc quá gây cấn James cũng sẽ vào tham gia, lúc này Draco sẽ chạy vào thư viện với Hermione và Lily sẽ làm trọng tài.

Cả nhóm đã ở biệt thự Potter được vài ngày, lúc này Harry đang ngồi uống trà nhìn Ron và Blaise cười chối bay chơi trò rượt đuổi trên không, Hermione và Draco chắc là đang tiếp tục sự nghiệp nghiên cứu thư viện gia tộc Potter. Còn James và Lily thì không biết đã đi đâu mất từ sáng sớm. Harry uống ngụm trà, vài ngày nữa là sinh nhật cậu. Lúc đó chắc là Sirius cũng đã vượt ngục rồi.

Cậu liếc nhìn tờ báo trên bàn, con chuột Pettigrew đang nằm trên vai của Percy Weasley. Cậu phải làm sao để giải oan cho Sirius đây ta... làm cho con chuột này phải hiện thân trước nhiều người... Harry híp mắt cười.

Tối hôm đó Lily và James về đến biệt thự Potter. Từ xa đã có thể nghe thấy tiếng nói đầy tức giận của James: “Đáng chết! Padfoot sẽ không bao giờ phản bội lại chúng ta. Lũ người Bộ Pháp thuật kia nhốt oan cậu ấy suốt 12 năm, bây giờ khó khăn lắm cậu ấy mới trốn thoát vậy mà chúng còn dám truy nã cậu ấy...!”

Lily bên cạnh nhúu mày nhìn anh: “James được rồi. Anh đừng quên Sirius là vượt ngục. Chỉ có chúng ta tin cậu ấy bị oan cũng không giúp ích được gì đâu.” James buồn bực gãi gãi đầu tóc rối xù của mình: “Anh biết chứ Lily, nhưng mà...” Lily trấn an: “Được rồi James, hiện tại không ai biết cậu ấy trốn ở đâu. Nên chúng ta phải tìm được cậu ấy trước các Thần Sáng.” James gật đầu.

Bước vào phòng khách hai người vẫn vui vẻ như thể không có màn nói chuyện vừa rồi, Harry cũng chỉ nhìn một cái rồi lại cúi đầu đọc sách. Lily nói: “Harry à, con nhắm mắt lại đi. Ba mẹ có cái này cho con.” Cô cười dịu dàng nhìn cậu.

Harry ngoan ngoãn nhắm mắt lại, khi mở ra trước mặt cậu là một cái bánh kem. Trên bánh kem là biểu tượng nhà Gryffindor và hai cây nến số một và số hai. Lúc này tiếng nói đồng thanh vang lên: “Happy Birthday, Harry!” Harry nhìn ba mẹ, Hermione, Draco, Ron, Blaise và Barbara. Moriga, Snape và Du Mi không biết đến từ lúc nào.

Harry nhìn mọi người trong phòng mắt chợt ươn ướt, cậu mỉm cười nhìn mọi người. Lily đi đến ôm cậu vào lòng: “Vì con sắp về nên chúng ta quyết định sẽ tổ chức sinh nhật sớm cho con. Sinh nhật vui vẻ, cục cưng à.” James cũng đi lại ôm hai người vào lòng.

Cậu chưa bao giờ thấy hạnh phúc như bây giờ. Ở mặt thế trước kia sau khi mẹ qua đời thì không còn ai mừng sinh nhật cho cậu nữa, cậu gần như đã quên mất còn có ngày này. Ở kiếp này, cậu cũng chỉ được tổ chức sinh nhật vào năm một tuổi. Harry nằm trong lòng Lily lặng lẽ khóc.

Lily thấy trước ngực ẩm ướt liền nâng mặt Harry hôn lên trán cậu: “Con yêu, không khóc. Hôm nay là ngày vui mà.” Mặc dù nói vậy nhưng cô cũng muốn khóc. Lily điều chỉnh lại tâm trạng bản thân, cười nói: “Được rồi con yêu, đến ước rồi thổi nến đi.”

Harry lau nước mắt nhìn vào hai cây nến đang cháy, nhắm mắt lại một lúc rồi mở mắt ra thổi nến. Tiếng vỗ tay vang lên khắp phòng, Harry cười hạnh phúc nhìn mọi người, khi nhìn đến Snape... giáo sư à ngài cười một cái không được sao? Không cần dùng gương mặt không cảm xúc nhìn cậu đâu. Còn có, ngài vỗ tay nhiệt tình chút được không? Ngài vỗ chậm chậm như vậy... Harry đầu rơi xuống ba sợi hắc tuyến, Snape là muốn chúc mừng sinh nhật cậu thật sao? Thật sao?!

Bữa tiệc kết thúc, Harry nhìn mấy hộp quà trước mắt trong lòng tràn đầy ấm áp. Nhưng trong lòng cậu vẫn thấy thiếu một cái gì đó... Harry nhìn hộp quà màu xanh ngọc của Draco, Voldemort cũng có mặt ở đây thì tốt biết mấy.

25. Chương 25: Đi Hẹn Hò?!

Đây là dòng tâm sự của tui, mấy nàng có thể bỏ qua:

AAAAAA tại sao bocchan của tui lại bị rape chứ T^T T^T T^T!!! Ciel thật trở lại rồi, không biết bocchan với Ciel thật sẽ là bạn hay thù đây...

Tui vẫn ức chế chuyện bocchan bị rape T0T May mà có Sebas - chan nên được an ủi phần nào ToT

- _____

Chương 25: ĐI HẸN HỒ?!

Ngày 31 tháng 7

Hôm nay là ngày bà cô Marge gì đó đến nhà Dursley chơi. Harry tỏ vẻ, cậu sẽ rất vui khi thổi bà cô già này thành trái bong bóng, không những vậy còn tô thêm vài màu lên người bà ta. Haha!

Tối hôm đó cô Marge đúng hẹn xuất hiện. Vừa ăn bà ta vừa mắng chửi đủ thứ về James và Lily. Gia đình Dursley làm như không nghe thấy bình tĩnh ăn tối. Harry giương mắt nhìn bà cô béo đang nói không ngừng kia.

Bất chợt Marge ngừng nói, cơ thể bắt đầu phồng lên như trái bóng và bay lên. Không những vậy da bắt đầu trở nên nhiều màu sắc cứ một phút lại biến thành một màu. Vợ chồng Dursley lập tức “hối hã” chạy lại kéo áo bà về phía cửa nhà, Dudley càng trực tiếp hơn, vỗ tay cười lớn.

Harry nhìn thời gian, ừm đi thôi. Cậu thu nhỏ hành lý bỏ vào túi rồi chạy ra khỏi phạm vi phép thuật mà Dumbledore tạo nên. Đi được một lúc Harry nghe được tiếng bước chân rất nhỏ, cậu quay người lại. Một con chó đen lớn đang núp sau bụi cây.

Harry híp mắt cười đi đến công viên gần đó, tìm một cái ghế đá rồi ngồi xuống lấy bánh kem đã chuẩn bị trước ra. Harry ngẩn đầu, con chó đen kia đang núp sau cái thùng rác, cậu vẫy tay: “Đến đây, chó ngoan.” Con chó đen hơi chùng chừ một chút rồi bước đến. Harry vươn tay vuốt mớ lông dơ bẩn cứng ngắt của nó: “Mày ăn chung với tao nhé, hôm nay là sinh nhật tao đó.” Cậu nói, khóe môi hơi mỉm cười nhưng đôi mắt mèo màu lục bích lại lóe lên tia buồn tủi cô đơn, hai lúm đồng tiền nhỏ hiện lên làm cậu trở nên vừa đáng yêu vừa đáng thương. Harry mở to mắt, dùng ánh nhìn tràn đầy chờ mong và ước muốn nhìn chăm chăm con chó lớn kia.

Chó đen nhìn cậu, trong mắt tràn đầy do dự sau đổi thành yêu thương và kiên định. Sau khi một người một chó xử lý hết cái bánh kem Harry liền cho nó một thân chú Tẩy Rửa. Ừm, nhìn đẹp hơn rồi, chỉ là còn quá gầy. Xong xuôi Harry đi đến đường cái bắt một chiếc taxi ra sân bay.

Khi đến sân bay Harry thấy một người đàn ông điển trai đang ngồi đọc báo. Hắn như cảm giác được ngẩng đầu nhìn cậu cười, trong mắt đầy nhu tình: “Harry.” Harry đi đến cạnh hắn, Voldemort lập tức ôm lấy eo cậu không chút kiên dè hôn lên đôi môi hồng xinh xắn của cậu.

Con chó đen lớn lập tức nhảy dựng lên chạy tới gầm gừ cố chen vào tách hai người ra. Harry mặt đỏ ửng đẩy Voldemort ra rồi vỗ vỗ đầu con chó đen. Voldemort không thỏa mãn nhéo eo cậu, Harry trừng mắt nhìn hắn, Voldemort khê cười nắm tay cậu bước đến cổng sân bay.

Ý, biệt thự Slytherin.

Sirius đã có thêm chút thịt đang ngồi phơi nắng. Harry từ xa đi đến, nhìn Sirius tâm trí trên mây hỏi: “Chú đang nghĩ gì vậy?” Sirius hơi giật mình nhìn cậu: “Harry, ha người kia...” Harry nhún vai ngồi xuống, gia tinh đem một tách trà xanh ra để lên bàn cùng kính cúi đầu rồi biến mất. Harry vừa bỏ đường vào tách trà vừa nói: “Voldemort có việc phải đi.” Sirius hơi run lên, ngập ngừng: “Vây...” Harry uống một ngụm trà: “Grindelwald cũng rời đi có việc rồi.” Sirius thở phào.

Anh như nhớ ra gì đó: “Thư nhập học Hogwarts đã đến chưa?” Harry gật đầu: “Đã đến rồi. Con đưa cho ba mẹ nhờ hai người họ chuẩn bị giùm rồi.” Sirius gật đầu, ánh mắt đầy hoài niệm: “Chuẩn bị sách vở nhập học Hogwarts à. Lâu rồi chú không đến Hẻm Xéo, không biết nó thế nào rồi.” Harry nhún vai: “Voldemort đã lệnh cho ngài Malfoy đi kiểm tra tình hình thế giới Muggle. Chắc là Hẻm Xéo bây giờ sẽ vui lắm đó.” Sirius hơi cứng người khi nghe cậu nhắc đến Voldemort nhưng rất nhanh bình thường lại.

Khi nhìn thấy con chuột chết tiệt kia anh đã quyết định phải trốn đi để báo thù rồi không nhịn được muốn nhìn Harry một chút. Không ngờ lại bắt gặp cậu mặt đầy giận dữ (?) phiền muộn (?) bỏ nhà trốn đi (?) Harry đáng yêu còn dùng ánh mắt cô đơn (?) và chờ mong (?) mời hẳn cùng ăn sinh nhật và đi với cậu. Tại sao một đứa bé đáng yêu như Harry lại phải dùng ánh mắt chờ mong để mời một con chó hoang xa lạ cùng cậu ăn sinh nhật? Hẳn đã bỏ lỡ gì rồi sao? Hẳn nghĩ Dumbledore sẽ chăm sóc cho cậu thật tốt, nhưng mà...

Mới đầu hẳn nghĩ có lẽ cậu sẽ qua nhà của bạn bè nhưng không ngờ cậu vậy mà cùng... người kia... chạy tới Ý... hẹn hò. Không những vậy còn tới ở trong biệt thự Slytherin. Không chỉ vậy, khi đến biệt thự Harry đột nhiên nói: “Chú Sirius, chuyện của con chuột bẩn thỉu kia con sẽ lo. Bây giờ chú phải bồi bổ lại nếu không để ba mẹ thấy họ sẽ lo lắng. Phòng trên tầng 2 chú cứ thoải mái chọn.” Bỏ lại một câu rồi cùng... V... Voldemort đi mất.

Hôm trước, Chúa tể Hắc ám đời thứ nhất Gellert Grindelwald vậy mà lại tới đây, lại còn bàn bạc gì đó với... Voldemort. Chuyện này rốt cuộc là sao? Tại sao Harry đáng yêu của hẳn lại đi chung với Chúa tể Hắc ám hai đời? Không những vậy còn là người yêu của... Sirius bỗng có cảm giác vô lực.

Dù vậy, biết tin James và Lily vẫn còn sống thì anh rất vui. Rồi nghe Harry nói về kế hoạch của Dumbledore làm anh tức giận. Nhưng Harry nói không sao cả, cậu chỉ xem chuyện này như một trò chơi giết thời gian mà thôi.

Được rồi, cần nhắc đến việc giành lại con đỡ đầu từ Chúa tể Hắc ám... không quá khả thi. Như vậy anh chỉ còn cách phải ăn uống thật nhiều nghỉ ngơi thật tốt để còn bảo vệ Harry không bị Voldemort kia ức hiếp. Sirius đang phơi nắng bỗng đứng bật dậy nắm chặt tay hạ quyết tâm như thế đấy. Harry mở mồm nhìn anh, Sirius làm sao thế kia? Khi này còn đang ủ rũ bỗng nhiên bây giờ lại tràn đầy sức sống? Đúng là Gryffindor nha, khả năng thích nghi thật cao.

Gia tộc Andreassen.

Gia chủ hiện tại của gia tộc Andreassen nhìn báo cáo của thuộc hạ. Việc ở Anh Quốc xuất hiện một trong những người thừa kế của gia tộc làm ông rất ngạc nhiên. Nhưng nếu thật sự có người thừa kế như vậy chỉ có thể là...

“Sheila...có phải con không?”

26. Chương 26: Gia Tộc Andreassen

Dưới chân tháp nghiêng Pisa một thiếu niên đang nghiêm túc suy tư nhìn tòa tháp. Cậu mặc áo thun trắng quần kaki, mái tóc đen rối xù, đôi mắt ngọc bích to tròn, đầu cậu hơi nghiêng ánh mắt thì quét từ dưới lên trên từ trái qua phải tìm tòi nghiên cứu nhìn tòa nhà trước mặt.

Gần đó có một nhóm học sinh nữ đang nhìn cậu, một người nói: “Đáng yêu quá đi! Thật muốn tới gần véo vài cái lên gương trắng trắng tròn tròn kia a ~” Một người khác: “Đúng đó đúng đó!” Cô gái cao nhất trừng mắt: “Véo cái gì mà véo. Chỉ có tiểu công mới có thể ”ăn đậu hủ” của tiểu thụ thôi.” Hai nữ sinh le lưỡi với cô rồi nhìn nhau trộm cười.

Lúc này một người đàn ông khoảng gần 30 đi đến cạnh cậu thiếu niên. Hắn mặc đồ thể thao tối màu, nhìn vừa khỏe mạnh lại nhanh nhẹn, gương mặt điển trai ánh mắt đầy sắc bén, khi nhìn đến cậu thiếu niên thì ánh mắt liền biến thành ôn nhu sủng nịnh. Nhóm nữ sinh lập tức đỏ mặt, cô gái cao nhất nghênh mặt nói: “Đó. Chỉ có tiểu công mới có thể ăn đậu hủ với sủng nịnh tiểu thụ như vậy.” Những người khác mắt sáng lấp lánh gật đầu liên tục.

Voldemort thân mật ôm eo Harry, thấy cậu nhìn chăm chú vào tòa nhà trước mặt liền hỏi, giọng đầy sủng nịnh: “Mèo nhỏ, đang nghĩ gì vậy?” Harry ngẩng đầu nhìn hắn: “Nè Voldy, anh nghĩ tại sao tòa tháp này lại nghiêng thành như vậy?” Voldemort không nói mà chỉ nghiêm túc nhìn tòa nhà trước mặt.

Hắn luôn nghĩ rằng Muggle dơ bẩn và tệ hại hơn phù thủy rất nhiều. Chính là mèo nhỏ Harry của hắn lại làm hắn thay đổi quan niệm này. Những phát minh của Muggle rất tiện lợi, có thể tiết kiệm được không ít pháp lực, đặc biệt là vũ khí của chúng. Hắn có thể không hủy diệt Muggle nữa, thật ra bắt chúng làm nô lệ cũng không tồi, hoặc có thể hợp tác với chúng. Hắn đã dặn Lucius Malfoy đến giới Muggle hợp tác với tầng thượng lưu, hắn lúc này đã ý thức được, giới phù thủy cần thay đổi.

Harry đang nghiêm túc nghiên cứu tháp nghiêng Pisa thì cảm giác được có người đang dò xét nhìn mình nhưng cậu không quay lại mà nói: “Voldy.” Voldemort siết eo cậu, cuối đầu hôn lên tai cậu nói: “Chúng không có ác ý, chỉ đơn giản là nhìn mà thôi.” Harry nghiêng đầu giải thoát lỗ tai cậu khỏi miệng Voldemort, mặt hơi đỏ. Voldemort trầm giọng cười.

Bên kia. Một người thanh niên tóc đen mắt lục đang đứng đó.

Achraf Andreassen nhìn thiếu niên đang được người đàn ông bao bọc kia, nhíu mày. Hôm qua hắn mới biết được bên Anh Quốc xuất hiện người thừa kế gia tộc không những vậy còn chạy sang đây du lịch. Nghĩ đến gia chủ vẫn nhớ thương người di mất tính hơn 30 năm trước kia, anh bỗng cảm thấy chức vị gia chủ tương lai của mình có nguy cơ bị cướp mất. Vậy nên, chỉ cần nó biến mất là được. Phải không? Sau một lúc điều tra anh biết người thừa kế kia đang ở tháp Pisa nên đã chạy tới đây.

Chỉ là... Hai tên đang bị vây trong thế giới riêng kia thật sự... Chúng coi mọi người xung quanh là không khí à? Chúng không thấy có nhiều người hoặc là chán ghét nhủu mày hoặc là khinh bỉ hoặc là trực tiếp né đi sao? Được rồi đám học sinh kia là trường hợp đặc biệt.

Achraf không cảm thấy thiếu niên kia có tính uy hiếp nhưng người đàn ông bên cạnh thì có. Đang đắm chìm trong suy nghĩ đột nhiên bị vỗ vai, Achraf nhủu mày quay người tính nói gì đó thì lập tức đối diện với ánh mắt ngọc bích trong suốt.

Harry nghiêng đầu nhìn anh: “Giống mẹ ghê.” Achraf hắc tuyền, mặc dù biết cậu ta là nói diện mạo anh giống mẹ cậu nhưng mà... tại sao anh vẫn thấy khó chịu nhỉ? Anh hắng giọng, nghênh mặt kiêu ngạo nói: “Ta là Achraf Andreassen, gia chủ tương lai của gia tộc Andreassen.” Harry cười ngây thơ nhìn anh: “Tôi là Harry Potter.”

Achraf nhủu mày. Chết tiệt cậu đáng yêu như vậy làm cái gì! Phạm quy rồi! Harry không nghe thấy tiếng kêu gào của anh, nghiêng đầu mở to mắt tò mò hỏi: “Anh tại sao cứ nhìn chăm chăm tui tui? Sao anh lại giống mẹ tui đến vậy?”

Achraf hiện tại rất muốn cào tường, anh cố giữ vẻ mặt kiêu ngạo của mình nói: “... Cậu muốn đến gia tộc Andreassen một chuyến không? Đến đó sẽ có người cho cậu mọi đáp án.” Harry nghĩ một chút rồi gật đầu: “Được. Anh ấy đi cùng được không?” Cậu nắm tay Voldemort hỏi. Achraf nhủu mày gật đầu.

Biệt thự Andreassen.

Harry và Voldemort ngồi uống trà. Đối diện là một người đàn ông tóc đen mắt lục và một người phụ nữ tóc đỏ mắt đen. Người phụ nữ nhìn Harry rưng rưng nước mắt. Người đàn ông cũng nhìn cậu nói: “30 năm trước tôi và vợ có từng đến Anh Quốc du lịch. Chỉ là có chút chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Kết quả chúng tôi đã lạc mất cô con gái nhỏ của mình.”

Harry nghiêng đầu nhìn ông. Ông nói tiếp: “Chúng tôi đã huy động mọi lực lượng nhưng vẫn không tìm được con bé, không còn cách nào đành phải quay về. Chính là không ngờ 30 năm sau tôi được báo rằng bên Anh Quốc xuất hiện người thừa kế huyết thống, tôi đã điều tra và phát hiện ra cậu.” Ông nhìn vào mắt Harry “Có thể cho ta biết đôi chút về ba mẹ cậu không?”

Harry nhìn ông cười nói: “Có thể. Nên nói sao nhỉ, ba James là người thừa kế của gia tộc Potter nhưng ba lại rất... năng động và nghịch ngợm, một chút hình tượng của gia chủ cũng không có. Mẹ Lily sinh ra trong giới Muggle, ít nhất đó là những gì tôi biết, mẹ rất xinh đẹp và thông minh. Hai người gặp nhau trong Hogwarts, sau đó...” Giọng nói của Harry rất trong trẻo, như một dòng suối nhỏ chảy qua tràn đầy mềm mại. Người phụ nữ chăm chú lắng nghe, lâu lâu còn mỉm cười

Theo một cách nào đó, bốn người trò chuyện khá hòa hợp. Gia chủ Andreassen chợt nói: “Harry, có thể... cho ta gặp mẹ con không?” Harry quay sang nhìn ông, cười nói: “Dạ có thể, nhưng hiện tại không được.” Ông gật đầu: “Không sao, ta chờ được. Còn có... con có thể gọi chúng ta một tiếng ông ngoại bà ngoại

không?” Harry ngẩng người một chút, quay đầu nhìn Voldemort bên cạnh, thấy hắn gật đầu cậu nhìn sang vợ chồng gia chủ Andreassen cười ngọt ngào: “Ông ngoại ~ Bà ngoại ~” Gia chủ phu nhân cười dịu dàng nhìn cậu, gia chủ Andreassen gật đầu cười to, ánh mắt lại lạnh lùng nhìn Voldemort đang ngồi cạnh Harry. Nói đúng hơn là nhìn tay Voldemort đang vuốt ve tay Harry.

Tối, biệt thự Slytherin.

Sirius vừa thấy Harry và Voldemort về lập tức chạy tới: “Harry con về rồi. Sáng nay có người đưa thư cho con này.” Harry nhìn sang, trên tay Sirius là bốn lá thư, cậu cười cảm ơn anh rồi cầm lấy mở ra xem.

Bốn bức thư này không nói gì nhiều, chỉ là dặn cậu cẩn thận tên điên vừa vượt ngục. Harry ngẩng đầu nhìn “tên điên vượt ngục” nào đó đang găm gờ trừng mắt nhìn Voldemort. Phải nói không hổ là Gryffindor kết hợp với gia tộc Black sao? Gryffindor dũng cảm và gia tộc Black điên cuồng... một kết hợp đáng sợ nha, và rất thú vị nữa ~ Chỉ có thể nói đây là điển hình của việc một người luôn có ý nghĩ điên cuồng và luôn có đủ dũng khí để làm việc đó nha. Harry mặc kệ hai người mở bức thư cuối ra xem.

A, đây là thư của Draco.

Cảm ơn cậu vì món quà sinh nhật. Tớ chưa từng nhìn thấy con rồng nào giống vậy, nó thật tuyệt. Tớ thật không biết làm sao cậu có được nó. Dù sao thì vẫn cảm ơn cậu. Hẹn gặp cậu ở nhà ga.

Ps: Nhớ cẩn thận, Sirius Black đã vượt ngục Azkaban. Hắn có thể sẽ đến giết cậu đấy.

D.M

Harry mỉm cười cất bốn lá thư vào túi. Con rồng kia của Draco cậu phải vất vả lắm mới nghĩ ra được. Đó là một con rồng Sấm, nếu chỉ nhìn vẻ ngoài thì nó chỉ như một con rồng đen bình thường. Nhưng khi nó tấn công thay vì phun lửa như những con rồng khác thì con rồng này sẽ phun ra lôi điện màu tím đen.

Lôi điện này là cậu vô tình thấy trong một cuốn sách nói về Hắc ma pháp trong biệt thự Potter. Có Merlin mới biết vì sao trong một gia tộc bạch ma pháp lâu đời như Potter lại có cả một thư viện ngầm đầy hắc ma pháp. Con rồng này cũng được khắc từ gỗ thủy tùng, bên ngoài bao da rồng và bên trong chứa cả máu rồng lẫn tử xà.

Harry uống một ngụm trà nhìn hai người nào đó vẫn còn đang trừng nhau. Voldemort sau khi hấp thu nhân Gaunt thì lại trẻ hơn lúc trước một chút, da cũng hồng và mịn màng hơn trước kia. Bây giờ nhìn hắn tràn đầy sức sống. Harry nhìn lướt qua mặt hắn rồi nhìn xuống dưới... đỏ mặt liếc sang chỗ khác.

Voldemort đột nhiên bật cười dọa Sirius nhảy dựng lên. Sau đó hắn mặt đầy tà mị nhìn gò má hồng hồng của Harry đứng lên nói: “Ta lên phòng trước.” Rồi bước đi. Sirius hung hăng trừng mắt nhìn hắn, Chúa

tử Hắc Ám quả nhiên không bình thường, tự nhiên bật cười như vậy là đang có âm mưu gì mới sao? Mặt Harry càng đỏ hơn. Tên chết tiệt! Cười đến đẹp trai như vậy là có ý gì hả! Hả!! Hả!!!

Mấy nàng đừng hỏi tui tại sao chỉ viết sơ qua về gia tộc Andreassen, tui lười lắm đó, viết được một chương về gia tộc này là cực hạn rồi đó ~^0^~

Ps: Hãy đón xem chương sau, một Barbara nạnh nùng (?) tàn nhẫn (?) ~^0^~

27. Chương 27: Giám Ngục

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hãy tưởng tượng đây là Barbara khi ếm nhìn Lupin ^^

Chương 27: GIÁM NGỤC

“Ồ Ý thế nào Harry? Có đẹp không?” Ron vừa thấy Harry lập tức chạy lại hỏi. Merlin mới biết cậu muốn đi chuyến du lịch Ai Cập kia như thế nào, nhưng vì đã hẹn với Harry nên đành ở lại. Kết quả, Harry vậy mà trực tiếp chạy tới Ý ẩn nấp tên tù vượt ngục kia. Haizzz ~ Biết vậy cậu đã đi theo rồi.

Harry nhìn Ron đang chán nản, choàng tay qua vai cậu cười nói: “Ý rất đẹp, sau này tớ sẽ mời các cậu qua đó du lịch, chịu không?” Ron lập tức vui vẻ trở lại: “Được. Hè năm sau cậu phải đưa bọn tớ đi du lịch ở Ý đấy.” Harry gật đầu, chợt cậu thấy rợn người, quay lại nhìn.

Phía xa xa Blaise đang mỉm cười nhướn mày, phong thái quý tộc không chê vào đâu được. Chính là... Harry rút tay đang choàng qua vai Ron, lùi sang bên cạnh một chút. Ron khó hiểu nhìn cậu, sao vậy? Harry nhìn Ron đang đầu đầy dấu chấm hỏi, thở dài trong lòng, thấp một nén hương cho Blaise vì trình độ “đầu gỗ” của Ron.

Không lâu sau Hermione và Draco đến. Harry nhìn qua, Lucius đang đen mặt đứng xa xa kia... Cậu nhìn Draco hỏi: “Cậu mời Hermione tới trang viên Malfoy?” Draco tao nhã cười: “Đúng vậy, mới đầu Mione không tính đi nhưng khi tớ nói về thư viện gia tộc thì cậu ấy đã đổi ý.” Harry chớp chớp mắt: “Cậu nói cho Lucius biết?”

Draco nhướn mày: “Phải. Ba tớ cảm thấy cậu ấy là Muggle nên không đồng ý chuyện của bọn tớ. Đặc biệt là khi biết tớ còn chưa bắt được người tới tay.” Harry gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, hèn gì về mặt của Lucius lại đen tới vậy. Nhưng cậu không lo lắng lắm, Hermione sẽ trị được ông ba chồng tương lai này thôi, Draco cũng nghĩ vậy nên cậu ta cũng không quá lo lắng về việc này.

Hermione nói: “Hẻm Xéo lần này thay đổi rất nhiều, trật tự hơn và sạch sẽ hơn. Các cửa hàng cũng phục vụ có nguyên tắc hơn, nó đang bắt đầu dung nhập vào giới Muggle.” Draco gật đầu: “Giới Pháp Thuật cần thay đổi.” Hermione như nhớ ra gì khom người mở vali, cô ôm ra một con mèo màu cam: “Giới thiệu chút, đây là Crookshanks, thú cưng của tớ.” Crookshanks kiêu ngạo ngẩng đầu nhìn nhóm bốn người Harry. Harry mỉm cười vuốt ve đầu nó, con mèo về mặt ghét bỏ, nhưng đầu lại dụi vào tay cậu. Năm người đi đến toa cuối cùng, bên trong có một người đàn ông ăn mặc te tua rách rưới đang ngồi, có vẻ như anh đã ngủ.

Năm người nhìn nhau một chút rồi quyết định đi vào, dù sao đây là toa duy nhất còn trống. Ron tò mò nhìn người đàn ông đang ngủ kia, nhỏ giọng: “Ông là ai vậy?” Hermione liếc mắt một cái rồi thu lại chăm chú nhìn cuốn sách trong tay, nói nhỏ: “Giáo sư R. J. Lupin.” Ron ngạc nhiên: “Sao cậu biết?” Hermione nhướn mày: “Trên vali có ghi.” Ron tò mò nhìn một chút, cậu thấy không có gì vui liền quay sang nói chuyện với Harry. Năm người trò chuyện vui vẻ với nhau, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của người đàn ông kia.

Khi người phụ nữ đẩy xe đồ ăn đến, rốt cuộc Ron cũng chú ý tới Lupin bị lãng quên này giờ, cậu nhỏ giọng hỏi: “Tụi mình có cần kêu thầy ấy dậy không?” Năm người nhìn nhau, Hermione đứng dậy đến gần hỏi: “Thưa thầy...? Thưa thầy?” Không phản ứng, Hermione quay sang nhún vai tỏ vẻ cô đã cố gắng hết sức. Người phụ nữ nói không cần để ý, cứ để thầy ấy ngủ đi.

Ngoài trời bắt đầu đổ mưa, Harry ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ. Nếu gặp giám ngục thì cậu sẽ thấy gì nhỉ, cảnh ba James và mẹ Lily chết? Hay là cảnh người mẹ kiếp trước chết? Harry tỏ vẻ, cậu thực sự không biết ký ức đau khổ nhất của mình là gì, có lẽ là cả hai đi.

Mưa ngày càng lớn, đoàn tàu bỗng dừng chạy chậm lại, đèn lồng treo ngoài hành lang vụt tắt. Bốn người Hermione lập tức đứng lên đọc thần chú Lumos rồi nắm chặt đũa phép, Harry đứng dậy hít mắt nhìn quanh, dù có ánh sáng hay không cũng chẳng có ảnh hưởng gì đến cậu. Lúc này không khí xung quanh chợt lạnh xuống, Harry nhìn ra cửa sổ, vài bóng đen lướt qua.

Cánh cửa toa tàu chợt từ từ mở ra, một cánh tay thò vào, sau đó là một cái... áo choàng thò đầu vào toa? Harry nhìn cái áo choàng kia, cậu tò mò không biết bên dưới lớp áo choàng là cái gì. Thứ đó nhìn quanh toa, Blaise kéo Ron ra sau che chắn, Draco cũng kéo Hermione ra sau, bốn người cực ăn ý đứng trước Harry mặc dù cả bọn mặt đều trắng bệch.

Giám ngục nhìn một hồi chợt quay đầu sang nhìn Harry, cậu cũng ngẩng đầu nhìn nó, trong mắt đầy tò mò. Sau đó, giám ngục chợt cứng đờ, nó luống cuống hai tay. Harry hất tuyền nhìn nó, sao cậu có cảm giác như nó đang cực kỳ... bối rối?

Và đúng vậy, vị giám ngục đáng thương của chúng ta đúng là đang cực kỳ bối rối. Nó hiện tại thực sự không biết nên làm cái gì, tại sao đứa nhóc kia lại có hơi thở đáng sợ như vậy? Trong lòng nó chợt có cảm giác muốn thần phục, nó cảm giác trước mặt không phải một đứa trẻ mà là một vị thần.

Harry nhìn giám ngục kia, nghiêng đầu nghĩ một chút rồi bước đến gần. Hermione lập tức kéo tay cậu, Harry lắc đầu tỏ vẻ không sao rồi lại bước lên. Giám ngục thấy cậu đến gần không tự chủ được lui về sau. Bốn người Hermione lập tức tròn mắt, nó đang sợ? Merlin à ~ giám ngục cực khủng bố kia vậy mà lại đang sợ?

Harry dùng thần lực trực tiếp trò chuyện với con giám ngục kia: “Đến đây, ta muốn thấy ký ức đau khổ nhất của bản thân.” Giám ngục hơi chùng chừ rồi chậm rãi đến gần. Draco và Blaise lập tức vung đũa phép, Harry nhìn sang lắc đầu, Draco và Blaise hơi ngừng lại nhưng vẫn giữ đũa phép như cũ để phòng nhìn giám ngục đang tiến đến gần Harry.

Harry cảm thấy không gian xung quanh chợt lặng đi, không một tiếng động, cứ như cậu là người duy nhất còn tồn tại trên thế giới này vậy. Bỗng cậu thấy gì đó, một người phụ nữ xinh đẹp tóc đen mắt đen. Harry trợn mắt, đó là mẹ cậu ở kiếp trước. Bà giấu cậu trong một sơn động gần đó, đối diện là một người đàn ông có năm phần giống mẹ cậu.

Họ đang nói gì đó, Harry không nghe được cậu chỉ thấy mẹ cậu đang khóc lóc van xin còn người đàn ông kia thì lạnh lùng nhìn bà. Sau đó hấn vung tay những người đứng sau hấn lập tức chạy tới nắm cánh tay bà lôi đi. Bà lắc đầu nói gì đó, thấy không có tác dụng bà liền vùng vẫy, hai người đang lôi bà chợt bất động trong một khoảnh khắc – dị năng hệ tinh thần.

Mẹ cậu lấy từ trong người ra một con dao găm rồi xông tới đâm vào cổ hai người kia rồi xông lên chỗ người đàn ông. Người đàn ông hừ lạnh không nói gì vung tay, một quả cầu lửa bay thẳng đến chỗ mẹ cậu. Bà cúi đầu nhìn cái lỗ trên ngực mình rồi nhìn người đàn ông, cuối cùng ngã xuống không nhắm mắt. Người đàn ông lạnh lùng nhìn tất cả nói gì đó rồi đi mất.

Harry không nghe thấy họ nói gì, nhưng nhìn khẩu âm thì hình như họ đã nói gì đó về “làm thông gia” “trợ giúp quyền lực” và... “chỉ là một đứa con riêng”, Harry cúi đầu mím môi. Cậu biết họ đang nói gì, người kia muốn mẹ quay về để thông gia, nói đúng hơn là bán đi, bán mẹ cho một người nào đó để đổi lấy quyền lực và vật tư. Trước khi đi hấn ta còn khinh miệt mẹ là con riêng.

Harry cúi đầu, trong mắt chợt hiện lên một đóa hoa màu đỏ kỳ lạ, nó không có cành hay lá.

Sau đó khung cảnh lại đổi, Harry nhìn một chút, đó là... một thiếu niên có đôi mắt mèo màu tím cực kỳ đáng yêu, cậu mỉm cười nhìn Harry rồi ngã xuống nằm trong vũng máu, trên môi là một nụ cười với hai lúm đồng tiền đáng yêu. Đóa hoa đỏ kỳ lạ trong đôi mắt lục bích lúc này không còn bất động như trước mà bắt đầu xoay tròn.

...

...

...

“Expecto Patronum.”

Tiếng hét to làm Harry bừng tỉnh, một con sói màu bạc xông ra nhào vào giám ngục trước mặt cậu, giám ngục nhìn cậu một chút rồi bay đi mất. Hermione chạy tới lo lắng hỏi: “Harry. Cậu không sao chứ?” Harry cúi đầu nhắm mắt một chút, khi mở ra đôi mắt ngọc bích đã trở về bình thường, cậu lắc đầu nhìn Hermione.

Lupin đi đến đưa cho Harry một thanh sô cô la nói: “Ăn đi cậu sẽ thấy khỏe hơn.” Harry cầm lấy cười cảm ơn anh. Ron run giọng hỏi: “Đó... Đó là thứ gì vậy?” Lupin chia sô cô la cho năm người xong nói: “Là giám ngục canh giữ Azkaban. Đây ăn đi, ăn xong sẽ thấy khỏe hơn. Bây giờ tôi phải đi phải gấp lái tàu một chút, thứ lỗi...” Nói xong anh liền rời đi.

Hermione đỡ Harry ngồi xuống ghế, Draco Blaise và Ron lo lắng nhìn cậu. Khi thấy mặt Harry rớt cuộc hồng hào trở lại, Hermione hỏi: “Cậu khỏe hơn chưa?” Harry gật đầu. Hermione thấy vậy gật đầu rồi đứng lên đi đến trước mặt cậu, khoanh tay cười lạnh: “Tốt lắm, như vậy. Cậu Potter! Có thể giải thích cho tớ biết vì sao cậu lại đi đến gần tên giám ngục hay không?!”

Harry ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt long lanh nước, đôi mắt ửng đỏ, mũi cũng bắt đầu đỏ. Harry cứ như vậy tội nghiệp nhìn cô, Hermione mặt lạnh nhìn cậu. Năm phút sau, cô hơi mềm lòng nhưng vẫn cứng rắn nói: “Khi thấy tên giám ngục kia đến gần cậu, cậu thì mặt trắng bệch thân thể còn run nhẹ. Bọn tớ rất lo lắng, cũng rất tức giận.” Ba người Draco gật đầu.

Harry đáng thương nhìn bốn người Hermione, một giọt nước long lanh lăn trên hàng mi, nhưng nó không rơi xuống mà treo ở đó. Hermione rớt cuộc buông tha, cô thở dài nhìn cậu: “Không có lần sau! Nếu cậu sau này còn dám làm những chuyện giống vậy một lần nữa...” Hermione nâng giọng, chỉ nói một nửa, âm cuối còn gằn lên. Harry lập tức gật đầu liên tục, cậu mỉm cười ngọt ngào nhìn bốn người Hermione. Hermione ngừng một chút rồi vươn tay nhéo hai má cậu: “Tốt nhất là cậu nên ngoan một chút!” Draco đen mặt chen vào giữa hai người, cậu nắm tay kéo Hermione ra xa, ngẩng cao đầu nhìn Harry nói: “Cậu mà dám làm những việc giống vậy một lần nữa thì đừng tránh bọn tớ.” Harry đáng thương chớp chớp mắt nhìn cậu, Draco hừ một tiếng rồi ngồi xuống ghế.

Lupin sau khi nói chuyện với lái tàu thì rời đi. Khi này anh cảm giác được hơi thở hắc ám nồng đậm trên người Harry, kèm theo đó chính là từng đợt sát khí lạnh thấu xương. Nếu anh không kịp thời ngăn chặn thì không biết hậu quả sẽ như thế nào. Lupin nhíu mày suy tư, tại sao Harry lại trở nên như vậy? Rõ ràng mới đầu còn rất đáng yêu thuần khiết, lẽ nào do giám ngục gọi lên ký ức đau khổ nhất của Harry?

Nhưng thông thường bị như vậy thì đa phần sẽ ngất xỉu, tại sao Harry lúc đó không những không ngất đi mà còn tỏa ra hơi thở hắc ám khủng bố kia, anh thấy được khi Harry tỏa ra sát khí thì tên giám ngục phía trước cũng cứng đờ người, thủ sẵn tư thế chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào, vậy nên khi anh gọi thần hộ mệnh nó mới chuyển nhanh như vậy.

Không được, phải nói chuyện này cho hiệu trưởng Dumbledore biết. Lupin quyết định, chợt anh sững người, toàn thân lạnh toát. Có sát khí! Lupin xoay người lại nhìn quanh, sau lưng anh mồ hôi ướt đầm. Chỉ trong một khoảnh khắc tia sát khí lóe lên, anh có cảm giác như tử thần vừa xuất hiện chớp nhoáng bên cạnh anh. Lupin cảnh giác nhìn quanh, thấy không có gì bất thường, anh liền vừa cảnh giác vừa đi tiếp.

Lúc này ở phía xa một cô bé đi đến, Lupin cảnh giác nhìn cô, thấy trên người cô mặc áo choàng nhà Gryffindor thì anh liền yên tâm. Khi đi ngang qua cô, anh chợt dừng khoảng một giây, trong mắt lóe lên mờ mịt rồi bình thường trở lại. Anh tiếp tục quay về toa tàu như thể không có chuyện gì xảy ra. Phía sau anh, cô bé kia bỗng dừng lại, cô từ từ quay đầu, một con mắt đỏ tươi như ẩn như hiện sau những sợi tóc đen dài, sắc bén vô cảm nhìn chằm chú bóng lưng anh.

Barbara lạnh nhạt nhìn Lupin đang dần khuất bóng phía xa, nếu không phải trong tương lai người này rất quan tâm tới baba thì sẽ không đơn giản là chỉ sửa đổi một đoạn ký ức thôi đâu. Những ai muốn gây bất lợi cho baba đều phải bị diệt trừ. Tất cả!

Đèn lồng trên hành lang đung đưa nhấp nháy, chợt vụt tắt khoảng một giây rồi lại sáng lên, lúc này hành lang vắng lặng không một bóng người như thể trên đoạn đường này chưa từng có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Như các nàng đã thấy, Barbara cực kỳ bao che khuyết điểm =))) Hãy thấp vài nén hương cho con cóc hồng Umbridge nào ^^ (Mặc dù năm sau bà mới lên sàn nhưng thôi thấp trước đi ^^) Và đừng quên thấp luôn cho ngài bộ trưởng =))))

28. Chương 28: Peter Pettigrew

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhóm người Harry vừa bước chân vào sảnh đường lập tức một bóng đen nhỏ dùng tốc độ ánh sáng chạy đến chui vào áo choàng của Ron. Ron giật mình kéo áo choàng ra nhìn, ngạc nhiên hỏi: “Scabbles? Sao mày lại ở đây? Anh Percy đâu? Mày làm sao vậy?” Mắt thấy Scabbles đang run lẩy bẩy trong ngực mình, Ron lo lắng hỏi. Mặc dù cậu không thích nó lắm, nhưng dù sao cũng đã ở cùng nhau hơn mười năm ít nhiều cũng có chút tình cảm.

Blaise vẽ mặt dịu dàng thô bạo túm Scabbles ra khỏi ngực Ron, nó giãy giụa muốn thoát ra nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của Blaise liền ngoan ngoãn để cậu xách. Blaise hài lòng nhìn con chuột trong tay, nhìn Ron nói: “Hình như nó đang sợ gì đó, cậu tốt nhất nên nhốt nó vào một cái lồng để phòng nó chạy mất.” Nói xong Blaise vung đũa phép, một gia tinh xuất hiện trong tay cầm một chiếc lồng mạ vàng cung kính đưa cho Ron, Ron ngỡ ngàng nhận lấy. Blaise mở cửa bỏ Scabbles vào, cười nói: “Tốt lắm, hiện tại chúng ta nên ngồi vào bàn rồi.”

Harry liếc mắt nhìn vào một góc tối rồi lại nhìn bốn người Hermione nói: “Các cậu vào trước đi, tớ sẽ vào sau.” Hermione giương mắt nhìn qua thì thấy Barbara đứng trong góc tối, thấy cô nhìn sang liền vẫy tay cười ngọt ngào với cô. Hermione chuyển mắt nhìn Harry gật đầu rồi bước đi như không thấy gì, ba người Draco gật đầu với Harry rồi đi theo cô.

Harry nhìn quanh thấy không ai chú ý đến mình liền đi đến chỗ Barbara, Barbara ôm lấy cánh tay cậu cười nói: “Baba đi hẹn hò với cha có vui không?” Harry búng trán cô một cái rồi vươn tay, không trả lời câu hỏi của cô: “Hàng đâu?” Barbara bĩu môi nhìn hai lỗ tai đỏ ửng của baba nhà mình, hừ, xem ba giả vờ được bao lâu, cô giả vờ thần bí đặt một cái hộp đen vào tay Harry, nói: “Hàng đây.” Harry mở nắp hộp lấy ra một bình độc được trong suốt, hỏi: “Hiệu quả thế nào?”

Barbara tinh ranh nói: “Cực tốt, con đã thử rồi. Chỉ cần một giọt, Animagus lập tức trở về hình người.” Harry gật đầu bỏ bình độc được vào lại cái hộp, thuận miệng hỏi: “Là ai vậy?” Barbara cười ngọt ngào, chớp chớp đôi mắt hai màu to tròn của mình ngây thơ đáp: “Cô McGonagall.” Harry à một tiếng chào Barbara rồi đi vào sảnh đường. Barbara phồng má, ít nhất cũng phải hỏi tình hình lúc đó chứ, cô trừng mắt nhìn chằm chằm cánh cửa lớn của sảnh đường một lúc rồi đi mất.

Harry đi đến dãy bàn nhà Gryffindor, ngồi xuống cạnh Ron nói nhỏ: “Tớ có thứ này vui lắm nè, muốn thử không?” Ron tò mò hỏi: “Thứ gì vậy?” Harry thần bí lấy cái hộp ra: “Đồ của Barbara, mà cậu biết con bé thế nào rồi đấy. À phải rồi, nó nói đã thử nghiệm với cô McGonagall và thành công rực rỡ.” Ron hai mắt sáng rực, vươn tay cầm lấy cái hộp tò mò ngắm nhìn: “Thứ này dùng thế nào?” Harry mở hộp lấy bình độc được ra nói: “Thật ra tớ cũng không rõ lắm, Barbara chỉ nói thứ này chơi rất vui... Hay là cho Scabbles dùng thử trước?” Ron không chút do dự gật đầu: “Để tớ cho Scabbles uống.” Vừa nói Ron vừa vươn tay muốn lấy cái bình, Harry tránh cánh tay Ron đưa tới, nhét bình độc được vào lại hộp rồi bỏ vào túi áo choàng, lắc đầu nói: “Chưa đến lúc, sau buổi lễ phân loại hãy làm.” Ron thắc mắc: “Tại sao?” Harry thần bí cười: “Nhiều người chứng kiến sẽ thú vị hơn.” Ron nghĩ đến cảnh đó, hào hứng gật đầu, mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn cái hộp trong túi áo choàng của Harry.

Harry nhìn Ron đang hưng phấn, cầu mong lát nữa cậu không bị sốc khi Scabbles biết thành người. Mà dù có sốc thật thì cũng có Blaise an ủi rồi, Harry vô tâm vô phể nghĩ. Không biết ông Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật có thể trì hoãn phiên tòa giải oan cho Sirius được bao lâu đây... mà ông ta tên là gì ấy nhỉ? Harry chóng cảm nghiêng đầu tự hỏi một lúc, phát hiện bản thân không thể nhớ nổi tên của vị bộ trưởng kia đành mặc kệ, dù sao khi ông tới thì Dumbledore cũng sẽ giới thiệu tên ông cho cậu biết thôi.

Sau một lúc chờ đợi, cô McGonagall cuối cùng cũng đã dẫn học sinh mới năm nay vào đại sảnh đường. Harry vốn đang nhàm chán nhìn trần nhà lập tức ngồi thẳng người, Ron đang nói chuyện với cậu bạn ngồi cạnh thấy vậy cũng lập tức yên lặng ngồi thẳng người, mắt nhìn chăm chú vào... túi áo của Harry. Hermione nghi ngờ nhìn hai người, hôm nay tự dưng ngoan như vậy? Có mùi âm mưu! Hai mắt cô lóe sáng, nhớ lại khi

này nhìn thấy Barbara đưa cho Harry thứ gì đó... Có nên cản họ lại không? Nhưng mà cô cũng muốn biết họ muốn làm gì. Kệ vậy. Hermione nghĩ xong liền không quan tâm nữa, chuyên chú xem buổi lễ.

Buổi lễ kết thúc viên mãn. Sau đó Dumbledore phát biểu, nói giám ngục sẽ tuần tra quanh trường nên hãy cẩn thận. Đến tận khi đồ ăn xuất hiện trên bàn cũng không xua đi được sự u ám của học sinh khi biết chúng phải “sống” chung với đám quái vật trên tàu lửa lúc sáng, Ron cũng đang run người chợt nhớ lại bình độc được khi này, cậu ném chuyện giám ngục ra sau đầu, nháy mắt với Harry.

Harry lấy cái hộp ra đưa cho Ron, Ron lập tức giành lấy cái hộp, lấy bình độc được ra, mắt lóe sáng vươn tay định dứt cho Scabbles, Harry cản lại: “Khoan đã, thứ này phải bỏ vào thức ăn mới có tác dụng.” Ron giật mình, cậu thuận tay lấy một đĩa bánh nhỏ, đổ độc được lên rồi nhét vào miệng Scabbles. Xong tất cả, Ron chờ mong nhìn chăm chú vào Scabbles,

....

....

....

Ron quay sang nhìn Harry: “Sao không có gì xảy ra hết vậy?” Harry cực kỳ bình tĩnh ăn bánh ngọt, Ron nóng nảy: “Harry.” Harry giương mắt nhìn Ron, cậu mỉm cười: “Kiên nhẫn, một chút nữa thôi.” Ron nghi hoặc gật đầu. Lúc này dị biến xảy ra.

Scabbles bỗng nhiên kêu to nhảy lên phóng ra xa, có vẻ như chuẩn bị chạy trốn, xung quanh nó dần hiện lên một ánh hào quang. Mọi người trong đại sảnh ngỡ ngác nhìn một màn trước mắt. Từ một con chuột bỗng đứng bốn chân dài ra, cơ thể dài ra. Sau khi kết thúc, một người đàn ông lùn mập xuất hiện trước mặt mọi người. Hắn giật mình sờ soạt thân thể, ngẩn đầu ngỡ ngác nhìn quanh.

McGonagall không phụ lòng tin của Harry, lập tức hét lớn: “Merlin ơi! Đó là Peter Pettigrew! Không phải hắn chết rồi sao?!” Tiếng hét của McGonagall làm Peter hoàn hồn, hắn lập tức xoay người bỏ chạy. Dumbledore đứng lên vung đũa phép, một tia sáng bay ra bắn trúng Peter, hắn lập tức biến thành một khối băng lớn.

Ron ngỡ ngác nhìn tất cả, cậu quay sang nhìn Harry: “Chuyện này...?” Harry cũng ngỡ ngác nhìn Ron: “Tôi cũng không biết...” McGonagall đi đến nhìn Ron và Harry, hỏi: “Chuyện này là sao?” Ron ngỡ ngác kể lại mọi chuyện cho cô nghe, dĩ nhiên là không nhắc đến Barbara. McGonagall nhíu mày: “Cái bánh đó đâu?” Ron đưa đĩa bánh cho cô xem, là bánh cà rốt chiên (1).

Bỗng cô nhớ lại khoảng thời gian thuật Animagus của cô bị mất tác dụng, lúc đó... cô cũng ăn bánh cà rốt chiên. Nói vậy, loại độc được này chỉ có tác dụng khi dùng chung với bánh cà rốt? Cô McGonagall cầm lấy đĩa bánh và bình độc được nói: “Hai thứ này ta sẽ tịnh thu, Gryffindor trừ 10 điểm vì tự ý thử độc được lạ mà không có giáo viên độc được giám sát.” Nói xong cô đi lên bàn giáo viên. Ron và Harry ngỡ ngác nhìn cô, Ron ủ rũ ngồi xuống bàn, Harry ngồi xuống bên cạnh vỗ vai Ron. Cậu liếc mắt nhìn vào góc khuất, Barbara nhìn cậu giương hai ngón tay cười mừng chiến thắng.

Đã xử lý xong tên phản bội. Bây giờ đến phiên ngài bộ trưởng, ông ta mà dám trì hoãn phiên tòa giải oan của Sirius thì.... Còn Dumbledore á? Để Grindewald xử lý! Harry mỉm cười ngậy thơ cắn một miếng bánh ngọt.

- - - - -

Tui hơi bí ý tưởng rồi các nàng ~ToT~ chương này không hợp ý tui chút nào, năm ba là năm khó làm nhất với tui luôn T^T nhưng hết cách rồi, chương sau sẽ cố làm hay hơn nha ^^

(1) Bánh cà rốt đây ^^

29. Chương 29: Giải Oan (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hẻm Xéo.

Một người phụ nữ với mái tóc xoăn vàng bước vào quán Cái Vạc Lủng rồi trực tiếp đi lên tầng trên. Cô đến trước căn phòng số 11 gõ liên tiếp ba tiếng, dừng một chút rồi gõ tiếp hai tiếng, lại dừng rồi gõ thêm một tiếng. Gõ xong cô đứng lùi về sau ba bước.

Một lúc sau cửa phòng mở ra, một cô bé khoảng 13 tuổi, tóc đen che khuất nửa gương mặt chỉ để lộ ra con mắt bên trái màu xanh ngọc trong suốt. Nhìn từ xa giống như mắt của một con mèo đang lóe lên trong đêm, vừa âm u vừa rộn người. Cô nhìn người phụ nữ hỏi: "Hôm nay trời đẹp nhỉ?"

Người phụ nữ cười làm lộ ra ba cái răng vàng của cô, đáp: "Đúng vậy, nhóc có muốn đi bắt bọ cánh cứng không?" Cô bé gật đầu nghiêng người, người phụ nữ liền bước vào phòng. Cô bé cười nói: "Bắt được một con rồi này." Người phụ nữ rùng mình nhưng vẫn cố nở nụ cười.

Rầm!

Rita Skeeter hồi hộp ngồi nhìn cô bé u ám đối diện. Merlin a sao trên đời này lại có đứa trẻ đáng sợ như vậy? Cái khí chất âm trầm này làm cô nhớ tới vị nào đó ở Hogwarts, nhưng vị giáo sư kia làm cô sợ vì khí thế của hắn, còn cô bé này... làm cô có cảm giác như tử thần đang đứng sau lưng chuẩn bị vung lưỡi hái bất cứ lúc nào.

Rita Skeeter sợ hãi quay đầu ra sau rồi lại nhìn cô bé đối diện, thở phào trong lòng. Morrigan nhìn cô nói: "Không cần sợ vậy đâu cô Skeeter." Cô run lên vì chất giọng trong trẻo nhưng vô cảm của cô bé. Rita Skeeter gượng cười hỏi: "Vây... Nhóc gửi thư mời tôi đến đây, có chuyện gì quan trọng sao?" Lại còn bắt cô phải nói cái mặt khẩu kia.

Morrigan nhìn thẳng vào mắt của Rita Skeeter, vô cảm nói: "Phải. Trước khi vào đề, chúng ta trò chuyện một chút để thay đổi không khí đi." Rita cứng gắt gật đầu. Morrigan bỗng tươi cười ngọt ngào, hào hứng nói: "Tôi rất thích đọc được, đặc biệt là thử nghiệm điều chế ra một loại độc được mới. Gần đây tôi mới khám phá ra bọ cánh cứng cũng có thể làm độc được đấy."

Rita rùng mình, cô gượng cười: "...Vây, vậy sao.." Morrigan cười càng tươi hơn, hưng phấn nói: "Phải đó, cô xem lớp vỏ của nó nè, rồi chân của nó nè, rồi đầu nữa nè. Không chỉ vậy, cô còn có thể mở bụng nó ra lấy những thứ bên trong cho vào độc được để giảm tác dụng phụ nữa đó." Nói tới đó chợt Morrigan ngưng bật, nụ cười cũng biến mất. Tim Rita vì vậy mà trùng xuống, đập loạn lên.

Morrigan cười, lần này là một nụ cười cực kì điên cuồng, ánh mắt lóe sáng nhìn cô: "Vây nên, một con bọ thôi là đã có thể pha chế rất nhiều độc được, tiết kiệm được khá nhiều nguyên liệu, mà công dụng còn đặc biệt tốt." Rita nở nụ cười cứng ngắt, cô nhìn Morrigan, đôi mắt xanh ngọc lúc này đã biến thành màu lục đậm, giống như màu của lời nguyền Avada. Nụ cười ngọt ngào trong sáng bây giờ trở nên cực kỳ dị. Cô có cảm giác như khóe miệng của cô bé đã kéo dài đến tận mang tai rồi.

Morrigan nheo mắt thu lại biểu tình, ngồi dựa ra sau, bắt chéo chân, tay chống cằm cười nhìn Rita, nói: "Vây nên, tôi sẽ rất vui khi bắt lấy toàn bộ những con bọ mà tôi nhìn thấy, mặc kệ nó có "hợp pháp" hay không." Rita run rẩy, cô cười nịnh nọt hỏi: "...ahaha... Cái kia... có thể vào đề được rồi chứ? Tôi, tôi nghĩ là không khí hiện tại đã đủ vui vẻ hòa hợp rồi đó..."

Morrigan vẫn im lặng nhìn chăm chăm cô. Rita run rẩy, cô nghĩ mình sắp không giữ nổi vẻ tươi cười này rồi. Đến khi mồ hôi thấm ướt lưng cô, Morrigan rôt cuộc lên tiếng. Cô bé cười thật đáng yêu gật đầu: "Được chứ, vậy chúng ta bắt đầu thôi."

Hogwarts.

Sau sự kiện chuột hóa người động trời, rất nhiều học sinh Slytherin, với sự dẫn đầu của Draco và Blaise, lập tức gửi thư về gia tộc. Không chỉ Slytherin, ba nhà còn lại cũng gửi thư về nói cho gia đình biết chuyện này. Đêm đó, cú bay ngập trời Hogwarts.

Phòng sinh hoạt Gryffindor, Harry còn đang an ủi Ron – người còn chưa hết sốc khi con chuột già lại biến thành một người đàn ông xấu xí. Hermione đang nghĩ gì đó, cô quay sang hỏi Ron: “Lúc trước cậu nói Scabbles đã sống với nhà cậu bao lâu?” Ron ngỡ ngác: “... hơn 10 năm...” Hermione lập tức vỗ mạnh vào lưng cậu: “Chuột bình thường chỉ có thể sống khoảng 5 năm thôi, Scabbles bất thường như vậy mà trong nhà cậu không ai phát hiện sao!”

Ron lập tức hoàn hồn, ngạc nhiên nhìn cô: “... Cậu nói thật?” Hermione đỡ trán: “Đây là thường thức đó Ron.” Harry nín cười, hỏi: “Peter Pettigrew... tớ thấy cái tên này khá quen.” Hermione nhăn mày: “Đây là một anh hùng đã hi sinh trong trận rượt đuổi với tên Sirius Black...” Harry nghiêng đầu: “Hắn còn sống, vậy tội danh của Sirius Black không phải...”

Lúc này bỗng một con phượng hoàng màu bạc bay vào cắt ngang câu nói của Harry, giọng nói của Dumbledore vang lên: “Harry, ta cần gặp con tại phòng hiệu trưởng. Gần đây ta thích ăn kẹo gián.” Nó lượn một vòng rồi bay đi mất. Harry ngạc nhiên đứng lên: “...Gì đây?” Hermione nói: “Cậu đến thử xem thầy gặp làm gì.” Harry gật đầu ra khỏi phòng.

Đứng trước cửa phòng hiệu trưởng, Harry làm ra vẻ mặt mờ mịt nói: “Kẹo gián.” Cánh cửa mở ra.

Bên trong, Dumbledore, cô McGonagall, Snape, Lupin, con chuột nào đó, một người đàn ông lạ và một người đàn ông mập mạp đang thảo luận. Thấy Harry bước vào Dumbledore mỉm cười hiền từ nói: “Harry con đến rồi. Để ta giới thiệu, đây là Kingsley Shacklebolt, đội trưởng đội Thần Sáng. (Mei: Hình như vậy, tui chả nhớ nữa.) Và đây là Cornelius Fudge, bộ trưởng Bộ Pháp Thuật.”

Fudge – người đàn ông mập mạp – lập tức đi đến nắm lấy tay Harry cười lớn: “Thật vui khi gặp cậu Harry Potter, cậu giống như trong lời đồn vậy, thật...” Hắn hí hóp mắt cười nhìn gương mặt tròn tròn trắng nõn, cơ thể nhỏ gầy, đôi mắt vì hoang mang mà hơi tỏa sương mù của cậu “... Thật xinh đẹp... và tài năng nữa, haha. Không hổ là người nhà Potter.” vừa nói, hắn vừa choàng tay ôm vai Harry, còn bóp vài cái. Ánh mắt Harry lập tức lạnh xuống. (Mei: *Thấp nhang*. Ps: chữ in nghiêng là ổng nói nhỏ.)

Fudge chợt thấy ớn lạnh sống lưng, hắn nghi hoặc nhìn quanh. Snape nhìn mắt người yêu đã dựng đứng và đang có xu thế chuyển thành màu vàng, anh liếc lên trần nhà... Barbara đang nheo mắt cười... Snape lại nhìn tên nhóc nhà Potter. Vẫn đang hoang mang mắt vẫn ngập nước, nhưng với kinh nghiệm của anh, ẩn sâu trong đôi mắt mèo vô hại kia chính là một con rắn độc đang ở trong tư thế sẵn sàng tấn công.

Dumbledore cảm giác được không khí chợt ngưng trọng, ông cười đi đến tách ngài bộ trưởng và Harry ra, nói: “Harry, ta có một tin vui và một tin buồn cho con. Con muốn nghe tin nào trước?” Harry tò mò hỏi: “Tin vui ạ?” Dumbledore cười: “Con có một người cha đỡ đầu, Harry.” Harry mở to mắt ngạc nhiên: “... Cha đỡ đầu?”

Dumbledore chợt xụ mặt: “Phải, và tin buồn là cha đỡ đầu của con – Sirius Black – đã vượt ngục, chắc con biết tin này rồi. Bây giờ chúng ta phải đi tìm cậu ấy.” Harry hoang mang: “Cha đỡ đầu... là Sirius Black? Là...” Dumbledore vỗ vai Harry: “Ta biết chuyện này hơi khó hiểu, đây để ta kể con nghe. Ba con, Sirius Black, thầy Remus Lupin và Peter Pettigrew lúc còn đi học là bạn thân của nhau, họ thường được nhắc đến với tên gọi là nhóm Đạo Tặc. Khi chiến tranh nổ ra vì để bảo vệ con khỏi sự truy lùng của Dark Lord, chúng ta đã chọn Sirius làm người giữ bí mật nhưng thật không ngờ hắn lại tìm ra được nơi ba mẹ con ẩn náu...” Ông dừng một chút “... Sau đó ta nghe tin Sirius đã tàn sát làng Hogsmeade, Peter Pettigrew vì ngăn chặn cậu ấy nên đã bị nổ chết, chỉ còn lại một ngón tay. Nhưng bây giờ Peter Pettigrew còn sống, việc này chứng minh Sirius Black vô tội.”

Harry ngỡ ngác, Dumbledore thấy vậy liền an ủi cậu, nói sẽ sớm tìm được Sirius rồi cho cậu về nghỉ ngơi. Dù sao với tình trạng hiện tại, có nói gì cậu cũng sẽ không nghe lọt. Lupin bước đến muốn nói gì đó nhưng Dumbledore ngăn lại, anh nhìn vẻ hốt hoảng của Harry, chân chừ một chút rồi lùi lại. Harry thất thần ra khỏi phòng hiệu trưởng.

Khi đến nơi cách phòng hiệu trưởng một đoạn, Harry lập tức lạnh mặt, nghiêng rằng: “Cornelius Fudge!” Tên chết tiệt đó dám dùng ánh mắt kia nhìn cậu, ánh mắt của Voldy. Harry giận đến run người, cậu thở gấp. Chỉ có Voldy mới có thể nhìn cậu như vậy, tên đáng ghét kia làm cậu thấy ghê tởm. Barbara từ sau

xuất hiện: “Baba.” Harry hít sâu một hơi, nếu hắn đã muốn chết sớm, vậy cậu sẽ toại nguyện hắn. Harry nhìn cô: “Con muốn làm gì cũng được, nhớ đừng để lại dấu vết.” Nói xong liền bước đi. Barbara dạ một tiếng rồi lẩn vào trong bóng tối.

Trong phòng hiệu trưởng.

Ngài bộ trưởng Cornelius Fudge mặt tươi cười nhưng mắt lại lạnh băng: “Được, tôi về chuẩn bị tư liệu mở phiên tòa giải oan cho Sirius Black.” Tên đáng chết, dám can đảm không cho hắn thân mật với bé con xinh đẹp kia. Không ngờ Harry Potter lớn lên lại đẹp như vậy, biết vậy lúc trước mình đã nhận nuôi cậu ta rồi. Vừa có tiếng là ba nuôi của Cứu Thế Chủ vừa được ôm người đẹp vào lòng vừa nâng cao danh tiếng trong giới Pháp Thuật. Thất sách a!

Dumbledore nhìn Fudge rời đi, quay sang nói với Snape, McGonagall và Lupin: “Ánh mắt hắn nhìn Harry rất không đúng. Hai người phải cảnh giác không được để người lạ đến gần Harry.” McGonagall gật đầu, Snape nhíu mày: “Cứu Thế Chủ có thể tự lo cho mình được, cậu ta đủ thông minh để không bị mấy viên kẹo mua chuộc.” Với lại, vợ của Dark Lord đâu dễ dụ như vậy. Nhớ lại sự lạnh lẽo khi nãy của Harry, Snape chắc chắn, tên nhóc đang lên kế hoạch trả thù tên bộ trưởng vô dụng kia.

Lupin nhíu mày nói: “Cậu không thể nói vậy, cho dù có thể tự vệ được nhưng dù sao Harry vẫn chỉ là một đứa trẻ. Thành bé cần sự che chở của người lớn.” McGonagall gật đầu. Dumbledore vỗ vai Snape: “Đúng đó Severus, anh hãy bảo vệ Harry, vì Lily...” Mắt Snape hơi tối lại, Dumbledore nói tiếp: “...Dù sao, Harry cũng chỉ là một đứa bé mới mười ba tuổi.”

Snape hừ lạnh: “Ta rất mừng khi ông còn nhớ tên tiểu quý gia chỉ là một đứa bé.” Rồi vung áo choàng đi ra ngoài. McGonagall và Lupin chào ông rồi rời đi. Dumbledore mờ mịt nhìn cánh cửa đóng lại, trong mắt mang theo áy náy và do dự. Ông lầm nhảm: “... Harry... vẫn chỉ là đứa trẻ thôi...” Rồi thở dài.

Hầm.

Nhìn người yêu bình tĩnh ngồi uống trà trên sofa, Snape đi đến ngồi cạnh Du Mi hỏi: “Không tính trả thù cho cậu chủ của em?” DuMi nhún vai, cười nói: “Khi nãy anh cũng phát hiện Barbara có trong phòng rồi còn gì, anh nghĩ con bé sẽ để yên chắc.” Snape híp mắt nhìn cô, nhướn người lại gần ôm lấy cô nói nhỏ: “Không nói tới nó nữa, khi nào em mới chịu sinh trứng cho anh đây? Hừm?” Cô nhướn mày cười hôn lên má anh rồi chạy vào phòng ngủ. Snape cười nhìn Du Mi, đứng lên theo cô vào phòng.

Hai vợ chồng nhà giáo sư mất tích bấy lâu vừa xuất hiện đã muốn sinh trứng rồi ~^O^~

Để tui cho mấy nàng một quả pháo mừng năm mới ~^: Thiệt ra tiểu H không có yêu V boss đâu... (hiện tại chưa iu:3)

30. Chương 30: Giải Oan (2)

Fudge tức giận đập bàn. Tên cáo già Dumbledore chết tiệt. Giờ mình phải làm sao mới có thể ôm tiểu mỹ nhân đây? Fudge ngồi lên sofa chóng cảm suy tư. Phía sau hắn đột nhiên một lưỡi kiếm vung đến, Fudge hốt hoảng bật dậy. Vị trí mới nãy hắn ngồi xuất hiện một vết chém sâu, nếu không né kịp thì bây giờ hắn đã bị chém thành hai nửa.

Fudge đổ mồ hôi lạnh nhìn quanh. Không có ai, trong phòng chỉ có một mình hắn. Fudge cầm chặt đũa phép, lại một lưỡi kiếm vung tới nhưng lúc này hắn không may mắn lắm. Chân trái hắn bị chém trúng tạo thành một cái rãnh sâu từ đầu gối tới mắt cá, nhìn kĩ còn có thể thấy xương trắng bên trong. Hắn hét lên đau đớn, nhưng lại không có ai chạy tới.

Fudge vươn tay vịn vào ghế sofa cố định không để cơ thể ngã xuống. Chết tiệt! Fudge chửi thầm, nơi ở của hắn luôn có vài Thần Sáng hộ vệ, hắn hét to vậy mà lại không có ai tới. Tại sao lại như vậy?

Cộp... cộp...

Tiếng bước chân... phía sau. Fudge nhin đau xoay người chìa đũa phép vào nơi phát ra âm thanh. Hắn trợn mắt kinh ngạc nhìn cô nhóc khoác áo choàng đen trước mặt. Cô bé khoảng mười ba tuổi, đôi mắt mèo to tròn một đỏ một xanh lục. Mái tóc đen dài hơi xù lên, gương mặt tròn trắng mịn. Nhìn qua thì đây là một cô bé cực kỳ đáng yêu và thánh khiết, như một thiên thần vậy... nếu bỏ qua thanh kiếm đang rỉ máu trong tay cô.

Fudge run tay, một tia sáng đỏ từ đũa phép hắt bắn tới. Khi đến gần cô bé thì bị một bức tường vô hình cản lại rồi tan mất. Hắn lại trợn mắt, mồ hôi ướt thấm áo hắn. Cô bé vung kiếm lên, theo phản xạ hắn nhắm chặt mắt...

...

...

...

không đau? Fudge từ từ mở mắt ra, lưỡi kiếm hướng thẳng về phía hắn. Lúc này hắn mới thấy, thân kiếm có một cái rãnh kỳ quái, từ cán uốn lượn đến mũi kiếm, nhìn kỹ chút... là một con rắn. Cô bé lại vung kiếm, một thứ chất lỏng màu đen chảy dọc theo đường rãnh từ cán kiếm đến mũi kiếm thì dừng lại. Fudge vung đũa cho mình mấy cái protego nhưng toàn bộ đều bị lưỡi kiếm không chút nương tình phá hủy. Lần này thanh kiếm chém vào tay phải hắn.

...

Người thanh niên trợn mắt nhìn chằm chằm cô bé trước mặt rồi ngã xuống. Cô bé tóc đen mềm mại, đôi mắt mèo một đỏ một lục không chút lưu tình chém bay đầu người thanh niên. Lúc này trên lầu truyền đến một tiếng thét thảm thiết, cô lại như không nghe thấy mà bước đi. Phía sau cô xác chết chồng chất, hình dáng kỳ quái, gương mặt vằn vện tím đen. Vừa nhìn là có thể thấy họ chết trong đau đớn tột cùng.

Một gia đình hoảng hốt tính bỏ chạy liền bị chém làm đôi. Lúc này phía xa xa, một người phụ nữ mặc đồ đen, tóc rối xù, nở nụ cười điên cuồng nhìn cô. Cô bé cười nhìn người phụ nữ: “Dì Bella, đi thôi. Không còn gì vui nữa.” Nói xong cô bước lên lầu, người phụ nữ được gọi là Bella kia hơi ngẩn ra một chút rồi đi theo cô.

Fudge ôm cánh tay phải đang chảy máu đen, vết thương tự động lan rộng với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được. Hắn cố kêu gào mong sao có người nghe thấy rồi đến cứu hắn, lúc này cánh cửa phòng chợt mở. Hắn vui mừng há miệng muốn nói gì đó thì trợn mắt nhìn cô bé giống hệt người đối diện kia.

Cô bé không nhìn hắn mà nhìn người còn lại đang ngồi chéo chân trên ghế: “Barbara, mau giải quyết rồi về thôi, em đói.” Vừa nói cô vừa chơi đùa con bọ cánh cứng trên tay mình. Barbara nhún vai rồi chợt mắt lóe sáng bật dậy chạy tới ôm lấy người phía sau cô: “Dì Bella ~” Bellatrix bất ngờ bị ôm lấy, nhìn gương mặt tròn tròn đáng yêu đang làm nũng với mình, cô nhìn vào con mắt đỏ giống hệt chủ nhân, người mà cô yêu điên cuồng kia. Hiện tại con mắt đó đang tràn ngập thân thiết nhìn cô.

Bellatrix không bối rối lâu, cô quỳ một chân hôn lên góc áo choàng của Barbara. Barbara mỉm cười đỡ cô dậy nói: “Dì Bella ~ Con heo kia thật đáng ghét ~ Dì xử lý giùm tụi con đi ~ Nhưng đừng làm quá nhẹ nhàng nha ~” Barbara nũng nịu ôm cánh tay Bellatrix ngọt ngào nói. Bellatrix cười điên cuồng: “Yes, my lord.” Rồi vươn đũa phép chỉ vào Fudge đang trợn mắt nhìn họ “Crucio...”

(Mei: Tui không biết miêu tả Bellatrix thế nào luôn QAQ. Thôi thì cho chị ấy bình thường chút vậy, dù sao hiện tại có Barbara với Morrigan thuộc dạng điên bật cao rồi =)))... Tính điên cuồng của Bellatrix thật sự không dễ viết chút nào QAQ. Bellatrix trong đây chắc chắn không giống nguyên tác QAQ)

-

Đầu đề Nhật báo Tiên Tri hôm nay là một tin chấn động “Bộ trưởng Bộ Phép Thuật Cornelius Fudge bị ám sát tàn nhẫn tại nhà riêng!” Mọi người mới đầu là muốn xem trò vui, nhưng khi thấy thảm trạng của ngài bộ trưởng mặt liền trắng bệch, có người còn không nhin được mà nôn ngay tại chỗ.

Đi kèm theo tin tức này là một tấm hình tại hiện trường. Fugde gương mặt vụn vụn nằm đó, trên đùi phải là một vết thương sâu thấy rõ cả xương bên trong. Nửa người trên chỉ còn lại bên trái là nguyên vẹn, bên phải đã biến thành một bãi máu đen, ruột gan... toàn bộ đều rơi ra ngoài.

Hôm nay Hogwarts đặt biệt loạn. Vì số báo mới nhất. Cú bay đầy trời, người người bất an.

Phòng Cần Thiết.

Hermione cau mày nói: “Có khi nào có người không muốn Sirius Black kia được giải oan nên mới giết ngài bộ trưởng không?” Harry ngồi bên cạnh xem báo nói: “Sẽ không. Dù người này chết đi thì sẽ có người khác lên thay thế, ai lại nghĩ ra cái phương pháp nhằm chán như vậy.” Nói xong cậu nhìn bức hình trên tờ báo, là hình động nên có thể dễ dàng thấy được nửa người trái của Fudge đang từ từ biến thành bãi máu. Nên nói không hổ là con của Voldy sao? Ra tay cũng thật ác, không nghĩ ra một cô bé mười ba tuổi mà có thể tàn nhẫn như vậy.

Hermione gật đầu, đúng nha, nếu vậy không lẽ ai lên làm bộ trưởng cũng đều giết sao? Quả là một việc nhằm chán. Cô quay sang nhìn Draco: “Đã chọn được bộ trưởng mới chưa?” Draco gật đầu: “Ngay khi vừa biết tin Hội Đồng lập tức mở cuộc họp khẩn. Họ chọn Rufus Scrimgeour làm người thay thế tạm thời.” Cô cau mày suy tư: “Mong là người này làm tốt hơn tên xui xẻo kia.”

Ron nhìn Harry hỏi: “Vậy khi nào họ mới tìm được Sirius Black? Đã gần một tuần rồi.” Đúng vậy, gần một tuần kể từ khi Peter Pettigrew bị phát hiện, đội Thần Sáng vẫn chưa tìm được Sirius Black. Không tìm được thì không thể mở tòa án để giải oan cho hắn.

Harry thật ra không vội, ngày mai Voldy sẽ đưa Sirius từ Ý về đây, đến lúc đó mở tòa cũng chưa muộn. Chợt có một tin tức làm cậu chú ý: “Bellatrix Lestrange vượt ngục?” Draco giật mình: “Cái gì? Bà cô điên kia vượt ngục?” Hermione nghi hoặc nhìn Draco: “Sao vậy?” Draco cau mày bất an nói: “Các cậu có lẽ không biết, Bellatrix Lestrange là chị của mẹ tớ. Không những vậy còn là thuộc hạ trung thành của... người kia. Bà ta là một kẻ điên thật sự.” Cả bọn cau mày.

Harry hơi suy tư, nếu cậu nhớ không lầm thì Bellatrix phải đến năm tư mới xuất hiện. Tại sao cô ta lại chạy ra sớm như vậy? Ai đã cứu cô ta? Cậu không thích tình huống chợt phát sinh này chút nào, mặc dù trực giác cho cậu biết chuyện này không có nhiều ảnh hưởng đến bản thân, nhưng... tốt nhất đừng để cậu biết ai thả mẹ ta ra.

” Hắt xì ~” Morrigan đang đọc sách quay đầu nhìn nơi phát ra âm thanh: “Bệnh rồi?” Barbara lắc đầu vươn tay sờ mũi: “Không có, chỉ là mũi hơi ngứa một chút, giờ hết rồi.” Nói xong cô bắt lại Nagini đang muốn trốn cười nói [Nagini ~ Chúng ta chưa chơi xong mà ~] Nagini khóc không ra nước mắt [Voldy ~ Cứu mạng ~ QAQ] Morrigan liếc nhìn Nagini rồi tiếp tục đọc sách. Nagini đáng thương run lên rồi im bật, nó tỏ vẻ mình không thiết sống nữa QAQ.

Bellatrix mờ mịt nhìn hai người đang đùa giỡn kia rồi nhìn Voldemort – phiên bản đẹp trai đang ngồi mỉm cười đầy ôn nhu nhìn họ. Cúi đầu. Chuyện này thật kỳ lạ, cô ta nhớ mình đã bị Molly Weasley giết chết, nhưng mà khi mở mắt ra thì cô ta lại thấy mình đang ở trong Azkaban, trước mặt là một tiểu thiên sứ, giám ngục xung quanh thì co lại một góc hạn không thể lập tức biến mất.

Mọi chuyện tiếp theo càng làm cô hưng phấn hơn. Hai cô bé kia thể nhưng mạnh như vậy. Nhớ lại tình cảnh lúc đó Bellatrix không khổng chế được run lên. Thật tuyệt! Cô ta chưa từng nhìn thấy tình cảnh nào đẹp như vậy, cho dù là đời trước cũng chưa từng. Xung quanh tràn đầy máu và xác chết, khung cảnh như địa ngục, mà thảm trạng của tên kia... A ~ lúc đó cô đã quyết định - cô muốn thần phục hai cô bé kia.

31. Chương 31: Giải Oan (3)

Lupin đau lòng vuốt ve gương mặt gầy gò của người đàn ông trước mặt. Hắn thật gầy, hai gò má hóp vào, tóc đen xơ rói, quần áo rách nát. Lupin khẽ thở dài: “Sirius... xin lỗi cậu..” Sirius mê mang nhìn Lupin, vươn tay khẽ chạm vào đôi tay đang vuốt ve mặt anh.

Dumbledore khẽ ho một tiếng, liếc nhìn người đàn ông khoảng năm mươi, tóc vàng cực kỳ chững chạc phong độ đứng sau Sirius. Ông hiền lành nói với Lupin: “Tốt lắm, Lupin thầy nên đưa Sirius đến bệnh xá để Poppy kiểm tra một chút. Sẽ ổn chứ nếu cậu ấy ở chung với thầy?” Lupin giật mình gật đầu rồi dìu Sirius đến bệnh xá.

Trong lòng Sirius hiện tại rất rối rắm. Mặc dù anh ở trong một căn biệt thự xa hoa, nhưng vì không muốn Dumbledore nghi ngờ nên Harry đã dặn trước anh nên ăn ít thôi, để hình tượng của anh khi xuất hiện ở đây là: ốm yếu, xanh xao, hóc hác. Dù kế hoạch là thế nhưng khi thấy Lupin đau lòng như vậy anh rất khó chịu. Có nên nói chuyện của Harry cho Lupin biết không? Nhưng anh sợ tiểu Harry đáng yêu sẽ giận a. Haizz anh sẽ bàn lại với Harry sau vậy.

Trong phòng hiệu trưởng lúc này chỉ còn Dumbledore và Grindelwald. Sau khi hai cái bóng đèn siêu cấp rời đi, Grindelwald không nói một lời tiến đến ôm Dumbledore vào ngực. Dumbledore lập tức cứng người.

Grindelwald cứ như vậy ôm ông, tay ở sau lưng nhẹ nhàng vuốt ve. Im lặng thoảng bao trùm căn phòng. Grindelwald thì thầm vào tai ông: “Albus, tôi nhớ cậu, rất nhớ.” Dumbledore khẽ thở dài: “Gellert, cậu biết tôi không thể...” “Cậu có thể.” Grindelwald ngắt lời “Tất cả đều là quá khứ rồi, cứ để nó trôi qua đi. Cậu hãy cho tôi một cơ hội, cho chính cậu một cơ hội. Tôi tin rằng Anna cũng nghĩ vậy.”

Dumbledore nghe hắn nhắc đến Ariana liền run lên. Đúng vậy, mọi chuyện đều là quá khứ rồi. Nhưng mà, ông không thể tha thứ cho mình được. Ông không làm được. Grindelwald khẽ thở dài, có nên để Cứu Thế Chủ đến khuyên nhủ không đây? Mặc dù ý kiến này không được tốt lắm.

Vài ngày sau, Rufus Scrimgeour mở một phiên tòa xét xử để giải oan cho Sirius. Mọi chuyện thành công tốt đẹp, Peter Pettigrew sau vài giọt Chân Dược đã khai tất cả, Sirius vô tội được phóng thích. Chính là, trên đường bị áp giải Peter Pettigrew đã trốn mất.

Sau đó, Sirius giành lấy quyền nuôi dưỡng Harry, anh không thể chờ đợi xin Dumbledore đưa cậu về nhà tổ Black vài ngày, ông đồng ý. Khi đến nơi, ấn tượng đầu tiên của Harry về nhà tổ gia tộc Black là: bẩn.

Harry nhìn lướt quanh một vòng, sợi dây chuyền Slytherin là do gia tinh Kreacher cất giữ. Lúc này một tiếng quát chói tai vang lên: “Mày đồ bất hiếu! Mày còn về đây làm gì! Còn đem theo thứ máu bùn dơ bẩn này về, gia tộc Black chưa đủ mất mặt sao!..” Sirius hung hăng quát lên: “Im đi mẹ già!” Rồi cười với Harry: “Con đừng quan tâm đến bà ta, nơi này nhìn qua hơi bẩn chút nhưng khá khang trang. Kreacher!”

Ba! Một gia tinh xuất hiện, nó hơi cúi người: “Vâng chủ nhân” rồi bắt đầu lầm bầm “Chủ nhân là một tên bất hiếu, hắn hại gia tộc thành như vậy, làm phu nhân đau lòng như vậy...” Sirius đau đầu: “Kreacher! Đi dọn dẹp phòng ngủ trên tầng hai cho Harry. Đúng rồi, đây là Harry Potter, con đỡ đầu của ta, là tiểu chủ nhân của mày. Nhớ kỹ!”

Kreacher cúi đầu: “Vâng” – “Tên bất hiếu này vậy mà dám đem máu bùn đến đây, làm ô uế ngôi nhà này...” “Kreacher!” Sirius quát lên. Kreacher im miệng đi mất. Sirius thấy Harry im lặng cúi đầu, đau lòng nói: “Con đừng nghe nó nói bậy, nó là bị mẹ già kia ảnh hưởng đến.” Harry ngẩng đầu hơi mỉm cười, làm một bùa Rửa với cái ghế sofa rồi ngồi xuống, tiếp tục cúi đầu.

Sirius thương tâm. Harry đáng thương chắc đang rất đau lòng, Đôi mắt đáng yêu kia đều lấp lánh nước như sắp khóc rồi (?) Kreacher chết tiệt! Mẹ già chết tiệt! Anh phải đòi lại công bằng cho tiểu Harry đáng thương của anh!

Harry nhìn Sirius đi mất, cong khóe môi. Cậu tính dùng biện pháp ôn hòa để lấy sợi dây chuyền, nhưng mà bây giờ nghĩ lại... cậu quả nhiên vẫn hợp với biện pháp mạnh hơn. Harry cau mày nghe người nào đó trong

bức tranh vẫn đang khóc lóc chữ rửa. Trước tiên nên xử lý người này cho thanh thản lỗ tai đã.

Biệt thự Slytherin, Anh Quốc.

Barbara chạy vào cửa thấy Voldemort đang cau mày nhìn mấy tờ giấy trên bàn. Tò mò liền chạy đến xem: “Cha người đang xem gì vậy?” Voldemort ngẩng đầu, ôn hòa nhìn con gái mình. Hắn phát hiện có người muốn phản bội hắn đầu nhập thể lực tên hồ ly Dumbledore kia, nếu chúng nói chuyện Harry và hắn cho lão cáo già đó... Voldemort nhìn Barbara như thiên sứ trước mặt: “Barbara, có người muốn gây bất lợi cho ta, con nói ta nên làm gì đây?”

Barbara nghiêng đầu nhìn hắn, cười: “Đó là chuyện của người nha ~ Không liên quan tới con đâu ~” Voldemort bật cười, đứa nhỏ này, rồi hắn cau mày nghiêm túc nói: “Chúng có lẽ cũng sẽ gây bất lợi cho ba con.” Barbara cười càng thuần khiết hơn, nhưng ánh mắt lại trở nên lạnh băng: “Cha ~ Nghĩ lại thì hiện tại khá nhàm chán, cho con đi chơi đùa với chúng được không?~”

Voldemort gật đầu, Barbara liền tươi cười chạy như bay ra ngoài. Hắn đưa tay bóp trán, khóe miệng hơi cong, hai đứa con của hắn quá bất công rồi. Nhưng mà như vậy lại càng đúng ý hắn. Có lẽ trong tương lai hắn đã dạy tội nhỏ như vậy: Luôn luôn đặt Harry lên hàng đầu.

Barbara chạy ra ngoài thì thấy Bellatrix đang đi đến, liền cười tươi chạy đến ôm lấy cánh tay cô: “Dì Bella ~ Cha cho con đi chơi đó, đi đi chung với con nha ~” Barbara lắc lắc cánh tay Bellatrix, hơi chu miệng, hai lúm đồng tiền hiện rõ trên khóe môi, đáng yêu như thiên sứ, nhưng mà, Barbara dựa sát vào người Bellatrix cười ngọt ngào: “Đi nha ~ Con muốn đi thử độc được Morrigan mới tạo ra, lần trước con vẫn không hài lòng đâu. Tốc độ phân giải quá chậm, cũng không quá đau, hẳn thậm chí còn không thềm rên nữa. Đi nha ~”

Bellatrix cười cúi người với cô: “Yes, My Lord.” Barbara hoan hô một tiếng rồi tươi cười nắm tay cô kéo đi. Bellatrix mềm mại nhìn cô, nghĩ, thật ra không phải được không đau, mà là do quá đau nên hắn căn bản là không la nổi nữa. Nhưng mà cô sẽ không nói ra, Barbara tiểu thiên sứ này vui vẻ là được, cô chỉ việc đi theo phối hợp thôi.

Hai người cười nói vui vẻ, bàn tay nắm lấy nhau. Từ xa nhìn lại chính là một hình ảnh cực kỳ xinh đẹp. Mấy tên phản bội kia trà trộn vào người thường nên họ phải ra thế giới Muggle tìm chúng. Hiện Barbara và Bellatrix đang đi dạo quanh London, ai đi ngang cũng quay đầu lại nhìn hai người.

Một người phụ nữ xinh đẹp lại đây tao nhã quý phái, một bé gái tươi cười trong sáng đáng yêu như thiên sứ, mặc dù cả hai đều mặc áo choàng đen nhưng điều này làm họ trở nên bí ẩn hơn. Hình ảnh đẹp đẽ cỡ nào a ~ Chỉ là họ không biết, phía sau vẻ đẹp này chính là hai con độc xà tàn nhẫn hung ác.

Merlin (Iu, đã lâu không thấy ^^) tay chóng cảm nhìn hai người đang vui vẻ dạo phố qua thủy kính, nghĩ, không hổ là con của tiểu Harry. Con nhóc này hoàn toàn có khả năng đến trước mặt kẻ địch cho một đao mà không bị phát hiện, ai có thể nghĩ một tiểu thiên sứ như vậy lại muốn giết mình đâu. Arthur cau mày chặn lại tầm nhìn của Merlin: “Ta đẹp hơn chúng, Mer.”

Merlin bật cười đứng lên vươn tay ôm lấy cổ Arthur: “Ta biết, ta chỉ đang nhìn con gái của học trò ngoan thôi. Lâu rồi không gặp ta có chút nhớ thằng bé.” Arthur hừ lạnh: “Ngày nào em cũng thông qua thủy kính nhìn nó còn gì, đã vậy còn sợ nó bị ức hiếp mà đem hai đứa nhóc kia từ tương lai chạy đến. Em thương nó như vậy ta sẽ ghen!” Merlin bật cười ôn nhu hôn lên chóp mũi Arthur: “Em sai rồi ~ Mà không biết ai đem Bellatrix kia trọng sinh vậy ta ~” Arthur hừ một tiếng cúi người bế Merlin vào phòng ngủ.

Mà trong thủy kính lúc này chính là luyện ngục trần gian. Barbara đứng giữa khung cảnh máu tanh kia mỉm cười ngọt ngào thánh khiết như thiên sứ, đôi mắt trong veo sáng ngời, Bellatrix phong thái nữ vương tràn đầy kiêu ngạo quý phái đứng sau cô. Xung quanh họ là xác người vụn vụn không nguyên vẹn, máu đỏ tươi tràn ngập dưới chân.

Bellatrix cảm thán: Cô còn phải học nhiều lắm, nhìn đi, giết người là cảm một nghệ thuật đó.

32. Chương 32: Dây Chuyện Slytherin

Harry đi đến cạnh bức tranh của bà Walburga – mẹ Sirius. Vừa thấy Harry bà lại bắt đầu la hét: “Thằng nhóc chết tiệt! Mày nên cút khỏi đây ngay, nơi này là gia tộc Black, kể như mày không được chào đón!..”

Harry làm như không nghe thấy, trong tay cậu cầm một cây bút lông. Mặc kệ người phụ nữ la hét, cậu vươn tay vẽ vào một góc nhỏ của bức tranh. Walburga hét toáng lên: “THẰNG NHÓC KIA!!! SAO MÀY DÁM PHÁ HỔNG BỨC TRANH CỦA TAO!!!”

Harry vẫn tiếp tục vẽ. Nửa phút sau một con rắn nhỏ xinh xuất hiện, nó hơi vặn vẹo thân mình, bò uốn éo đến cạnh Walburga. Bà ta giật mình liền muốn rời khỏi bức tranh trốn đi, nhưng, dù cố thế nào bà cũng không thể ra khỏi đây. Bà ta hét lên: “Thằng khốn!!! Kreacher! Kreacher! Mi ra đây!”

Dù bà ta la hét thế nào cũng không có ai xuất hiện, như thể không ai nghe thấy. Con rắn nhỏ bò đến cạnh bà ta, chui vào phần cánh tay lộ ra của bà. Walburga hét lên, lần này là vì đau. Bà có thể thấy con rắn kia bò dọc theo mạch máu từ tay lên vai rồi chui vào ngực. Tim bà một trận đau xót.

Harry cười đáng yêu: “Nước Z thời xưa có một loại thuật pháp gọi là ”Cổ” chuyên dùng để khống chế người khác, bà đã nghe bao giờ chưa?” Không đợi Walburga trả lời cậu nói tiếp: “Con rắn này là một loại cổ thuật tôi tạo ra, nếu bà không muốn tim đau như bị xé thành trăm mảnh thì dừng lại tiếp tục tra tấn lỗ tai người khác nữa. Nếu bà nói chuyện này cho người khác biết thì bà sẽ lập tức tan biến mất.”

(Mei: Mới đầu tính ghi là Tây Vực... nhưng thôi ~^O^~)

Walburga run rẩy, trợn mắt há miệng muốn mắng thì tim trùng xuống, một cổ đau đớn còn khủng khiếp hơn Crucio truyền đến làm mặt bà trắng bệch. Harry khẽ cười, chớp chớp đôi mắt to tròn nghiêng đầu nói: “Bà rất thông minh, bà biết nên làm thế nào mà ~” Nói xong liền quay về phòng. Tốt quá, yên tĩnh rồi.

Cậu ngồi trên sofa đọc sách, làn da trắng nõn, mái tóc đen xù xù, đôi mắt lục bích hơi cong lên sáng lấp lánh, đôi môi hồng nhuận hơi mím lại lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu. Ánh dương ngoài cửa rọi vào làm cậu trở nên mờ ảo, sau lưng như có một đôi cánh trắng thuần khiết như ẩn như hiện.

Kreacher ngơ ngác nhìn tiểu thiên sứ kia. Nó biết đó là tiểu chủ nhân, là con nuôi của tên khốn bất hiếu làm phu nhân đau lòng, nó đáng lẽ phải thật chán ghét cậu ta mới đúng. Nhưng mà... nó thật muốn lại gần chọt vào hai lúm đồng tiền kia, muốn xoa xoa mái tóc xù kia, muốn cậu nở nụ cười ngọt ngào với mình. Nó bị làm sao vậy?

“Kreacher.” Một giọng nói mềm mại trẻ con, giọng điệu thân thiết vang lên. Kreacher ngẩn đầu nhìn tiểu thiên sứ hai mắt lấp lánh ánh sao cong cong nhìn mình. Nó cảm giác, mũi nó hơi ngứa. Theo phản xạ nó vươn tay quẹt mũi rồi tiến lại gần cậu, cúi người: “Vâng, tiểu chủ nhân.”

Harry khẽ cười, tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông: “Kreacher, mi đang giữ một sợi dây chuyền phải không?” Kreacher giật mình ấp úng: “Kreacher không biết, Kreacher không biết..”

Harry vươn tay vuốt ve lỗ tai nó: “Ta biết mi có, là cậu Regulus đưa cho mi, muốn mi phá hủy nó nhưng mi không làm. Mi không nghe lời.” “Không phải!” Kreacher hét toáng lên: “Kreacher không phải không nghe lời, Kreacher chỉ là... chỉ là... không thể phá hủy nó... không hủy được.” Những giọt nước mắt to tròn chảy xuống.

Harry giọng mềm mại: “Kreacher, ta có thể giúp mi phá hủy vật kia, mi đưa nó cho ta được không?” Kreacher hai mắt mơ màng ngơ ngác chạy đi, một lúc sau nó trở lại đưa một cái hộp cho cậu.

Harry cầm cái hộp bỏ vào túi, rồi lấy một cái hộp khác giống hệt ra: “Kreacher, bây giờ ta sẽ hủy nó trước mặt mi.” Rồi đốt sợi dây chuyền. Lửa tắt, sợi dây chuyền vẫn còn nguyên. Cậu cười ngọt ngào đưa cái hộp cho Kreacher: “Đây, ta đã hủy linh hồn xấu xa trong đây, bây giờ nó thuộc về mi.”

Kreacher giật mình, hai mắt đẫm nước cảm động nhìn Harry: “Tiểu chủ nhân, tiểu chủ nhân tặng cho Kreacher thật sao?” Harry gật đầu “Kreacher thật cảm động, Kreacher sẽ mãi mãi trung thành với tiểu chủ nhân Harry Potter. Không được, Kreacher phải dọn dẹp lại nơi này, làm sao có thể để tiểu chủ nhân sống trong nơi dơ bẩn như vậy được.” Nó lằm bằm một lúc rồi biến mất.

Harry híp mắt, lấy ra một chiếc nhẫn, khẽ vuốt mặt nhẫn hình rắn kia. Cậu nhắm mắt lại, cảm nhận cơ thể đang di chuyển, khi đứng vững Harry mở mắt nhìn tòa biện thự trước mặt.

Voldemort như cảm ứng, hai mắt phát sáng nhìn thẳng ra cửa. Tham lam nhìn người mới đến. Harry cười hướng chỗ Voldemort đi đến. Voldemort kéo tay cho cậu ngồi lên đùi mình, ôm hông cậu dịu dàng hỏi: “Sao lại rảnh rỗi đến đây thăm ta vậy?” Vừa hỏi vừa vươn tay xoắn mấy lọn tóc mềm mại của cậu.

Harry dựa vào lòng hắn, mặc kệ hắn chơi đùa mái tóc mình. Lấy sợi dây chuyền ra: “Có quà cho anh.” Voldemort không thêm để ý, tùy tiện ném sợi dây chuyền qua một bên, cắn vành tai trắng nõn của Harry, cười khê: “Ta nhớ em.”

Harry hơi nghiêng đầu, vành tai đỏ lên: “Tôi đi tìm bọn Barbara đây, anh dung hợp mảnh hồn kia đi.” Đứng dậy đi mất. Voldemort nhìn cậu rời đi tiếc nuối thở dài, hắn còn muốn sờ thêm chút nữa. Rồi xoay người cầm lấy sợi dây chuyền Slytherin, híp mắt nhìn, như vậy chỉ còn chiếc cúp, để Bella đi lấy đi.

Mà Harry bên này vừa đi được một đoạn thì gặp một người phụ nữ tóc đen dợn sóng dài đến hông, cô đứng thẳng người, quý phái nhìn cậu. Harry cười ngọt ngào nhìn cô: “Bella ~” Bellatrix run lên, Barbara thường xuyên dùng nụ cười và ngữ điệu như vậy gọi cô. Cô nhìn vào đôi mắt mèo xanh lục to tròn của Harry, hơi khom người: “Harry Potter...”

Harry cười: “Cô biết Barbara đang ở đâu không?” Bellatrix hơi khựng lại rồi đáp: “Tiểu chủ nhân Barbara

đang ở cùng tiểu chủ nhân Morrigan, để tôi dẫn cậu đi.” Nói xong liền xoay người đi, Harry cười nói cảm ơn rồi đi theo. Bellatrix cảm thán, cùng huyết thống có khác, cứu thế chủ cùng tiểu chủ nhân Barbara thật giống nhau, từ nụ cười đến ánh mắt.

Cô liếc nhìn Harry đang đi bên cạnh rồi dời mắt đi. Mặc dù đều là Harry Potter, nhưng cô thích cậu nhóc này hơn, tên nhóc đời trước thật sự là Gryffindor lỗ mãng, còn đối đầu với chủ nhân, mà cậu nhóc này thì nhìn sao cũng thấy là Slytherin chính tông, đặc biệt là khả năng giấu dao sau nụ cười này... thật đáng yêu. Không biết năng lực của cậu ta thế nào, cô mấp máy môi: “Potter...” “Harry.”

Bellatrix xoay đầu kinh ngạc, Harry cười: “Gọi tôi là Harry, Bella.” Cô hơi ngẩn ra, rồi cười gật đầu: “Vậy Harry, có thể so đấu cùng ta một trận không?” Harry chớp chớp mắt, nghiêng đầu cười: “Được.” Bellatrix nở nụ cười, cô có cảm giác thành tựu pháp thuật đời này của mình sẽ cao hơn đời trước rất nhiều. Cô quyết định, đời này trừ Harry Potter ra cô sẽ không chấp nhận bất kỳ kẻ nào khác làm vợ của chủ nhân. Gần đây có vài kẻ đang không biết tự lượng sức muốn quyến rũ chủ nhân, cô phải giúp phu nhân thu thập lũ này mới được.

(Mei: Ủ, quả nhiên là Bella của tui, vừa hiền vừa trung thành vừa biết loại bỏ kẻ địch cho phu nhân ~^O^~)

Sắp thi rồi ~

33. Chương 33: Gián!!!

Cảnh báo đồ! Cảnh báo đồ! Cảnh báo đồ!

Nóng! Harry vịn vẹo thân thể muốn tránh thoát nguồn nóng phía sau, bàn tay trên hông cậu khẽ siết lại đem người ôm sát vào lòng, thổi khí vào vành tai trắng nõn của cậu, tai cậu khẽ giật, đỏ lên.

Harry không chịu được nữa quay người trừng mắt nhìn ai kia, nói: “Buông tay, rất nóng.” Voldemort khẽ cười cúi đầu hôn lên đôi môi đang hé mở, vươn lưỡi đưa vào miệng cậu khoáy đảo. Nóng sao, vậy ta làm em càng nóng là được, hần đưa tay vào áo cậu, vuốt ve hai hạt đậu nhỏ hồng, một tay khác cố định đầu cậu, làm sâu nụ hôn.

“Ừm...”

Harry vươn tay đẩy ra nhưng không được, đành nằm yên hưởng thụ. Kỹ năng hôn của Voldemort rất tốt, hôn cậu đến choáng váng, khóe miệng có một dòng nước trong suốt chảy ra, ngực bị đôi tay kia chơi đùa mà ngứa ngáy khó chịu, hần thật có kinh nghiệm a. Chợt Harry thanh tỉnh, cậu nheo mắt, đúng là... rất có

kinh nghiệm.

Mặc dù đã biết hẳn đối với chuyện này có kinh nghiệm từ trước, nhưng, điều này không có nghĩa là cậu không khó chịu. Hừ, Voldemort chờ đấy, cậu tuyệt không bỏ qua chuyện này. Voldemort thấy Harry mắt tập trung, híp mắt hơi dùm sức nhéo lên hạt đậu nhỏ, hài lòng thấy người cậu run lên.

Giường bên cạnh có tiếng động, cậu liếc một cái rồi dùm sức nhéo cái tay đang làm loạn trong ngực cậu. Voldemort tiếc nuối buông ra, ngắm nhìn tác phẩm của mình, đôi mắt mèo xanh ngọc tràn ngập hơi nước, trong suốt mơ màng, bờ môi sưng đỏ, ướm át kiềum diêm, bên khóe miệng có dính chút nước.

Hắn liếm môi, không cam lòng cắn lên cổ cậu, Harry theo phản xạ a một tiếng, vừa lòng cười, cúi đầu nói nhỏ vào tai cậu: “Khi nào em mới giới thiệu ta với bạn bè của em? Hừm?” Hẳn hiện tại rất muốn cho tên cáo già Dumbledore, cho cả giới pháp thuật này biết mèo con là của hắn

Harry thở hổn hển, trừng mắt nhìn hắn: “Lát nữa, sẵn tiện tôi đưa anh đi gặp bốn nhà sáng lập luôn, dám không?” Để Sara thay cậu trút giận, hừ. Voldemort khẽ cười, hôn nhẹ lên môi cậu xem như trả lời rồi lưu luyến ấn khóa cổng rời đi. Harry hừ nhẹ rồi vươn tay vuốt nhẹ lên môi, khẽ cười.

Lịch học sáng nay là Phòng chống Nghệ thuật hắc ám. Slytherin và Gryffindor đã tập trung đầy đủ trong phòng học, Lupin nhìn quanh, phát hiện bất thường, học sinh hai nhà đứng chia ra mỗi bên, nhưng lại có một chút bất đồng. Chính là, Draco Malfoy và Blaise Bazini đang đứng bên phía Gryffindor.

Không phải Slytherin và Gryffindor không hợp nhau sao? Tại sao các học sinh khác đều là vẻ mặt bình tĩnh? Hay là hai nhà đã làm hòa trong lúc anh và hiệu trưởng không biết? Lupin nhíu mày nhìn tổ năm người Harry, chuyện này chắc hiệu trưởng biết đi.

Học sinh hai nhà tỏ vẻ chúng đã quen rồi, mới đầu là bắt cặp lớp đọc được, sau đó hể Slytherin và Gryffindor học chung thì hai người kia luôn chạy qua Gryffindor ngồi. Mới đầu còn thấy không quen, nhưng nhìn suốt hai năm liền quen rồi.

Lupin háng giọng, anh cầm đũa phép chỉ vào cái tủ to đùng đang rung rinh kêu âm âm giữa lớp nói: “Chào mừng các em, hôm nay chúng ta sẽ học về ông kẹ.” Rồi bắt đầu giảng bài, Hermione như thường lệ gơ tay trả lời câu hỏi. Khi đến phần thực hành Harry chợt thấy hưng phấn, không biết thứ cậu sợ nhất là gì nhỉ?

“Được rồi, các em xếp thành một hàng và đừng hoảng sợ khi thấy thứ trong tủ, các em chỉ cần vung đũa phép và đọc thần chú. Được rồi, bắt đầu.” Lupin nói, vươn tay vung đũa phép vào cái tủ, người thử đầu tiên, là Neville, ông kẹ của cậu ta là Snape. May mà Du Mi hay Morrigan không ở đây, nếu không Neville lần này sẽ rất thê thảm.

Sau một hồi chờ đợi cuối cùng cũng đến Harry, Lupin bên cạnh lập tức cầm chặt đũa phép. Harry nhàn nhác liếc một cái rồi thôi, cậu tự nhận bản thân không hề sợ bất kỳ thứ gì, vì vậy tự tin nhìn thẳng vào cái

tử kia, cái tử yên lặng một lúc, chợt rung lên dữ dội rồi mở tung ra.

...

...

“AAAAA!”

“Merlin ơi!”

“Mẹ ơi cứu con!!!”

Harry tại thời khắc trước khi cửa mở khoảng một giây đã nhảy lên một cái bàn gần đó, tự cho mình một cái kết giới phòng hộ, trực giác sống tại mặt thể cho cậu biết, cậu nên như vậy, thứ này không nguy hiểm, nhưng theo bản năng cậu ghét nó. Harry rất tò mò cái gì làm cậu có phản ứng này, kết quả, Harry nhú mày ghét bỏ nhìn một đồng gì đó từ trong tủ lao ra.

Gián biến dị! Khác với gián thường, gián biến dị to hơn bình thường gấp ba lần, sợi râu biến thành những lưỡi dao bén nhọn, hai mắt to tròn lồi ra ngoài, đục ngầu, trong miệng là hàng ngàn chiếc răng nanh nhỏ nhọn hoắc, trên người thì có một mùi hôi thối kinh khủng. Và đặc biệt, chúng sống theo đàn.

Vậy nên khi chúng phá cửa bò ra, học sinh hai nhà lập tức hét toáng lên chạy đến chỗ cao hơn. Có người vì chạy chậm mà bị vài con gián bò lên chân lập tức dung bùa đông chúng lại, Gryffindor đỡ hơn chút, họ đang dùng ánh mắt vừa kinh dị vừa tò mò nhìn mấy con vật quái dị này.

Slytherin thì, cực độ ghét bỏ nhìn chúng, mặt vẫn kiêu ngạo, nhưng hơi trắng bệch, tay cũng hơi run. Không thể trách họ được, họ lần đầu nhìn thấy một loài sinh vật còn kinh khủng hơn con sên kia, ừ, mùi kinh khủng hơn con sên, nếu dính vào không biết đến bao giờ mới phai hết.

Nhìn lũ gián đông nghịt dưới sàn mà run lên, thì ra cậu sợ nó. Lúc trước cậu chỉ nghĩ mình ghê tởm cái thân hình này của nó, thì ra không phải. Cậu có lẽ nên thu phục nhanh chút mắc công có ai đó đột nhiên nổi hứng muốn nghiên cứu chế tạo ra loại gián này. Nếu thật vậy, nơi này mà xảy ra mặt thể thì hoàn toàn là lỗi của cậu rồi.

Harry vươn đầu: “Riddikulus!” Đàn gián lập tức biến thành những hạt ánh sáng trắng lung linh. Các học sinh thấy vậy liền an tĩnh lại, dù hiện tại khung cảnh rất đẹp rất lãng mạn nhưng không ai muốn đến gần, Ron khóe miệng run rẩy được Blaise ôm vào lòng, nhìn cậu hỏi: “...Harry... Cái thứ khủng khiếp này... từ đâu đến vậy?” Nếu anh George và Fred ở đây lúc này họ chắc chắn sẽ có hứng thú với cái thứ vừa rồi.

Tất cả học sinh quay đầu nhìn cậu, Lupin cũng nhìn sang. Cậu ngây thơ chớp chớp mắt nói: “Khi còn ở nhà dì dưỡng có từng xem phim về vũ khí sinh hóa, trong đó có loài sinh vật biến dị này. Lúc đó tớ chỉ thấy nó thật ghê tởm, không ngờ là tớ lại sợ nó.”

Làm ơn đừng dùng vẻ mặt “Tôi không biết gì hết, tôi vô tội” đó nhìn tụi này! Lần đầu tiên toàn thể học sinh hai nhà Slytherin và Gryffindor thống nhất suy nghĩ như vậy. Sau đó lớp học tiếp tục, nhưng mọi người có lẽ đã bị dọa nên sau Harry thì có thêm ba nữ sinh Gryffindor và hai nữ sinh Slytherin cũng xuất hiện đàn gián biến dị. Dĩ nhiên là Lupin giải quyết, mấy nữ sinh kia toàn bộ đều ngất rồi.

Lớp học kết thúc Harry nhìn bốn người Draco nói: “Lát nữa đến phòng cần thiết, có một người tớ muốn giới thiệu với các cậu. Nhớ chuẩn bị tinh thần trước.” Draco, Hermione, Ron và Blaise ngơ ngác nhìn cậu, chuẩn bị tinh thần? Họ sắp gặp nhân vật thể nào? Người mà ai cũng biết là ai à? Hay là bốn nhà sáng lập?

Không thể không nói, đoán đúng rồi.

34. Chương 34: Gặp Gỡ (1)

Đại sảnh đường, giờ ăn trưa.

Bốn người Draco, Hermione, Ron và Blaise ngồi ở cuối dãy bàn Gryffindor, vừa ăn vừa thảo luận gì đó, Harry sau tiết học buổi sáng không biết đã chạy đi đâu. Học sinh hai nhà Gryffindor và Slytherin nhìn riết rồi quen, tỏ vẻ bình thường, thậm chí khi đi ngang qua còn chào hỏi họ.

Hai nhà Ravenclaw và Hufflepuff thì không như vậy, có một số học sinh tỏ ra bình thường, một số là không thèm quan tâm, còn lại thì tò mò nhìn bốn người họ. Dù đã nhìn suốt hai năm, nhưng vẫn không quen a, thật muốn biết nhà sư tử và nhà rắn ở chung như vậy được bao lâu, họ luôn mong đợi thời khắc bốn người họ giận nhau hoặc gì đó tương tự. Nhưng họ thất vọng rồi, họ vẫn như mọi ngày, chỉ ăn và thảo luận.

Trên bàn giáo viên, Lupin nhìn bốn người ngồi cuối bàn Gryffindor kia rồi nhìn Dumbledore, há miệng muốn nói nhưng không biết nói gì, nói chuyện trên lớp sáng nay? Hay là hỏi về thắc mắc của anh? Hít sâu một hơi, anh nhìn Dumbledore hỏi: “Khụ, thưa thầy, bốn trò ấy...”

Dumbledore như biết anh muốn hỏi gì, cười hiền hòa nói: “Thầy không cần kinh ngạc như vậy, bốn đứa nhỏ đó đã như vậy từ hồi năm nhất rồi. Mới đầu còn ngạc nhiên một chút, nhưng hiện tại thì quen rồi.” Lupin à một tiếng rồi lại nhìn nhóm Hermione.

Dumbledore cũng nhìn xuống nhóm bốn người kia, trong mắt là thư thái và nhẹ nhõm, ông cười nói: “Như vậy rất tốt. Thầy biết không, khi nhìn bốn đứa nhỏ kia ta như thấy được khung cảnh của bốn nhà trong tương lai, vui vẻ hòa thuận, giúp đỡ lẫn nhau. Cảnh tượng kia thật sự là quá tốt đẹp.” Lupin gật đầu, đúng vậy, thật sự rất tốt đẹp.

Mà nhóm người Hermione lúc này đang thảo luận về tiết Phòng chống Nghệ thuật hắc ám hồi sáng. Ron tò mò hỏi Hermione: “Nè Hermione, ở giới Muggle thật sự có phim về loại sinh vật khủng khiếp kia sao?” Hermione cầm lấy ly nước chanh uống một ngụm, nói:

“Tớ không thường xem phim nhưng quả thật là có mấy bộ như vậy, nhưng không phải về... thứ kia, mà về

vũ khí sinh hóa.” Ron càng tò mò hơn: “Vũ khí sinh hóa là gì? Nghe thật lợi hại.” Hermione nghĩ một chút nói: “Đơn giản chính là một loại vũ khí làm đột biến gien sinh vật.”

Draco cau mày hỏi: “Gien sinh vật là gì?” Hermione buông ly nước chanh xuống, lấy một tờ giấy và một cây viết lông ngỗng đặt lên bàn vừa viết vừa nói: ” Chính là ADN, nó là như thế này... (giản lược n x 10 chữ).” Ba người Draco tiến gần lại nghe, nghe một hồi, Draco và Blaise vẻ mặt sáng tỏ, Ron thì hoang mang.

“Tóm lại chính là như vậy.” Hermione nói xong hơi nhú mày, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Draco và Blaise nói: “À còn một chuyện, kết hôn gần cũng là một nguyên nhân gây nên đột biến gien. Cơ bản thì, Squib chính là một loại đột biến gien.” Hai người đang gật gù nghe vậy mặt lập tức trắng bệch. Nhớ lại một chút, phát hiện, mặc dù không nhiều, nhưng đúng là số lượng Squib trong các gia tộc lâu đời đang dần tăng lên, đặc biệt là các gia tộc ủng hộ máu trong! Không được, tối phải về viết thư hỏi ba mới được. (Mei: Phần Squib tui xạo đó ^^)

Ron vẫn còn ngơ ngác, Hermione vừa nói gì? Cái gì gien trội cái gì gien lặn? Cái gì đột biến? Rồi còn Squib nữa? Càng nghe càng mơ hồ là thế nào? Lại nhìn sang Blaise thấy mặt cậu trắng bệch, Ron càng thêm hoang mang, chuyện gì đã ra?

Hermione mặt kệ hai quý tộc nào đó đang kinh hoảng, nhìn thời gian rồi đứng lên nói: “Đi thôi, đến phòng cần thiết. Đừng quên Harry có người muốn giới thiệu cho tụi mình.” Ba người Draco, Ron và Blaise lập tức chuyển chú ý sang chuyện này, Ron tò mò nói: “Không biết là ai ta, trịnh trọng như vậy, có khi nào là bạn gái không?” Blaise nhướn mày nắm tay Ron kéo đi, cười nói: “Có lẽ đi.” Bốn người ra khỏi Đại sảnh hướng đến phòng cần thiết lầu tám.

Đứng trước cửa phòng cần thiết Hermione bỗng dưng cảm thấy khẩn trương, sự khẩn trương này rất kỳ quái, ngoài khẩn trương ra còn có một chút gì đó mong đợi, cô không biết nên dùng từ ngữ thế nào để diễn tả cảm xúc lúc này của mình, chỉ có thể dùng khẩn trương để hình dung. Ron bên cạnh thúc giục, cô hít sâu một hơi, ổn định tinh thần, mặc kệ bên trong là ai, nếu Harry đã muốn giới thiệu như vậy người này có vị trí khá cao trong lòng cậu ấy.

Mở cửa bốn người bước vào. Bên trong là một căn phòng khá trang nhã, nhưng màu sắc và bài trí chủ đạo là màu lạnh, đậm chất Slytherin. Một người đàn ông đẹp trai, tao nhã mặc áo choàng đen ngồi trên ghế sofa giữa phòng, Harry... đang ngồi trên đùi hắn. Hắn ôm eo cậu, ghé vào tai cậu nói gì đó, Harry đỏ mặt trừng mắt nhìn người đàn ông.

Ron tròn mắt nhìn một màn trước mặt, Draco và Blaise mặt vô cảm nhìn, Hermione cau mày nhìn chằm chằm hai người. Có lẽ do tư thế của hai người, bốn người mới vào không chú ý đến đôi mắt đỏ tươi của người đàn ông kia. Harry thấy nhóm Hermione đến liền đứng dậy cười nói: “Mấy cậu đến rồi, lại đây tớ giới thiệu cho mấy cậu một người.” Harry nhìn người đàn ông rồi nhìn nhóm Hermione: “Đây là Voldemort...”

Rầm! Đây là Ron vừa té ngồi xuống đất, cậu run rẩy hỏi lại: “Ha...Harry, cậu... cậu mới nói... V...Vol...”

Voldemort?” Draco và Blaise cứng ngắc, mặt trắng bệch nhìn người đàn ông vô cùng đẹp trai tao nhã đang ngồi trên sofa, lúc này họ mới chú ý đến đôi mắt đỏ tươi kia, hai chân run rẩy nhưng lại không dám cử động. Merlin a! Sao họ có thể bỏ qua đôi mắt kia được chứ! Đều tại tư thế mờ ám của hai người họ làm hại!

Hermione là người bình tĩnh nhất trong bốn người, không biết vì sao giờ phút này cô hoàn toàn không cảm thấy sợ, cô bình tĩnh đến lạ thường. Harry híp mắt nhìn ba người bạn tốt của mình thất thố, cười ngọt ngào nói tiếp nửa câu sau: “... Là người yêu của tớ.” Voldemort nghe vậy hơi tròn mắt nhìn cậu, ngạc nhiên và vui sướng tràn đầy trong đôi mắt đỏ tươi kia.

Rầm! Làn này là Draco và Blaise, hai người rất không có hình tượng quý tộc mà ngã ngồi dưới đất, hai mắt trợn to, miệng há hốc. Ron đỡ hơn một chút, chắc là khi nãy bị sốc nên thần kinh đã được cường hóa, cậu chỉ là nhú mày nhìn ai kia đang tràn đầy sung sướng. Hermione nhướn mày đánh giá Voldemort, hấn ung dung ngồi trên ghế để cô đánh giá, trên khuôn mặt đẹp trai toát lên sự hạnh phúc.

Hermione nhìn gương mặt kia, híp mắt, từ ánh mắt hấn cô thấy được kinh ngạc và sung sướng, nói vậy hấn không hề nghĩ tới Harry sẽ nói hấn là người yêu cậu. Hít sâu một hơi, thở ra, đi đến trước mặt Voldemort, tràn đầy tự tin nói: “Tôi là Hermione Granger, bạn tốt của Harry.” Voldemort tao nhã cười: “Ta biết, em ấy đã kể khá nhiều về cô.”

Hermione gật đầu, sau đó mặt nghiêm túc, khí thế cả người tăng mạnh, Voldemort ngạc nhiên nhìn cô, không ngờ một cô nhóc mới mười ba tuổi mà lại có khí thế như vậy. Hermione nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ tươi của hấn, nói: “Tôi mặc kệ ông là Voldemort hay Dark Lord, hiện tại ông lấy tư cách là người yêu của Harry để gặp tôi. Tôi lấy tư cách là bạn tốt của Harry để gặp ông.”

Dừng một chút, “Nếu ông dám làm tổn thương Harry, dù là trực tiếp hay gián tiếp, dù là vô tình hay cố ý, tôi, Hermione Granger, học sinh nhà Gryffindor, bạn tốt của Harry, sẽ quyết không tha cho ông!” “Tụi này cũng vậy!” Ron, Draco và Blaise sau khi đã bình ổn cảm xúc đang đứng sau Hermione, nghe cô nói vậy cũng lập tức nói.

Voldemort nhướn mày, hứng thú nhìn cô gái tràn đầy khí thế trước mặt, rồi nhìn ba người phía sau cô. Mới nãy còn đang sợ hấn, vừa nhắc đến Harry liền can đảm như vậy. Voldemort đứng lên, nghiêm mặt trịnh trọng nói: “Ta yêu Harry Potter, rất yêu em ấy, ta sẽ không để bất kỳ kẻ nào làm tổn thương em ấy, bao gồm cả ta. Sẽ dâng mọi thứ tốt đẹp nhất trên thế giới này cho em ấy, sẽ ở cạnh em ấy cả đời, không bao giờ phản bội!”

Hấn vừa nói xong xung quanh chợt dâng lên từng đợt sóng năng lượng, ánh sáng màu xanh lá bao phủ khắp căn phòng, Voldemort và nhóm Hermione ngạc nhiên nhìn quanh. Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên: “Ta, Salazar Slytherin, làm chứng cho lời thề của người.” Nhóm người Hermione ngơ ngác nhìn mọi chuyện xảy ra, Harry không tỏ vẻ ngạc nhiên, cười ngọt ngào nói: “Sara ~ ngài đến rồi.” Giọng nói lạnh lùng trở nên nhu hòa, nói: “Harry, dẫn họ đến mật thất, bọn ta muốn gặp họ.”

Harry dạ một tiếng, quay đầu nhìn nhóm bạn tốt và người nào đó đang ngơ ngác, cười nói: “Đi, đến mật thất.” Rồi xoay người, bức tường sau lưng cậu biến thành một đường hầm, nhóm Hermione như người rối đi theo, Voldemort rùng mình một cái, hấn có cảm giác xấu về chuyện này.

Mei: Sao tui cứ có cảm giác đoạn V boss hứa hẹn khá giống lúc mấy anh công trong Vô Xá hẹn ước với mấy bé thụ nhỉ =))) Chắc tại mới đọc xong bộ nhiệm huyết quý công tử nên hơi bị ảnh hưởng chút văn phong của vô Thổ rồi ~^O^~

Sau một thời gian viết tới đây... tui lại không biết nên viết kết truyện như thế nào QAQ!!! Hết năm tư thì hoàn nha ~

35. Chương 35: Gặp Gỡ (2)

“Đến đến! Ai da đứa nhỏ này thật đáng yêu. Con là Hermione phải không? Lại đây ngồi với ta nè.” Người phụ nữ mặc váy xanh, tóc đen mượt, nhiệt tình vẫy tay với Hermione.

Hermione ngượng ngùng, như tượng gỗ bước đến ngồi xuống cái ghế người phụ nữ kia chỉ. Khi này bọn cô đi theo Harry, thông qua đường hầm đến căn phòng này, gặp được bốn nhà sáng lập, thật sự là rất hưng phấn. Nhưng mà... họ lập tức phá nát hình tượng trong lòng cô.

Người phụ nữ này là Rowena Ravenclaw, khi bọn cô mới bước vào phòng ngài ấy còn rất tao nhã thanh lịch, nhưng khi ngài ấy liếc mắt nhìn cô... liền trở thành như vậy. Hermione khóe miệng run rẩy đi qua ngồi cạnh bức họa của Rowena, nhìn sang đối diện. Ron và Blaise đang được Helga Hufflepuff nhiệt tình hỏi han, lại nhìn sang Harry, cậu đang ung dung ngồi ăn bánh kem uống trà.

“Tự cất linh hồn mình? Người thật ra rất giỏi, rất thông minh. Nhưng mà... người là Slytherin, hành động lại như Gryffindor. Người! Có chỗ nào xứng đáng làm người thừa kế Salazar Slytherin ta?!” Salazar gầm gọng, khinh bỉ nói. Xà tổ có khác, dù nổi giận cũng lạnh lùng như vậy, giọng điệu tràn đầy khinh bỉ, tư thế lại tao nhã quý phái. Không hổ là Slytherin!

Godric cương chiều nhìn Salazar, Sara thật đáng yêu, nhìn đôi môi hồng nhạt kia, hai má đỏ bừng phồng lên vì giận, đôi mắt đỏ tươi ướt át trũng mắt nhìn. Thật đáng yêu! Godric nhìn mà tâm can ngứa ngáy hận không thể ôm người nào đó vào lòng. Nhưng anh nhìn, Sara hiện đang tức giận, anh mà làm gì đó thì tới nay Sara nhất định sẽ không cho anh vào phòng ngủ đâu. Ai ~

Voldemort im lặng cúi đầu, mồ hôi chảy ướt trán. Xà tổ dù chỉ nói vài câu, nhìn sơ qua thì khá lạnh lùng như không để ý, nhưng khí thế kia lại như tấm sắt lớn nặng ngàn tấn ở trên đầu hắn không ngừng ép xuống. Chỉ việc để bản thân không ngã quỵ xuống mặt đất trước mèo con đã rất khó khăn rồi.

Harry ngồi ghế dựa gần đó, vừa uống trà vừa nhìn Voldemort. Vẫn chưa ngã? Không thể không nói, Voldemort thật có nghị lực nha. Cậu cất miếng bánh nhỏ trên đĩa bỏ vào miệng, hai má phồng lên nhai nhai. Cậu giới thiệu hắn là người yêu của mình, nhưng cậu cũng không thích hắn. Không, nói vậy cũng không đúng, cậu có thích hắn đi? Hoặc ít nhất cũng có chút tình cảm với hắn?

Thật ra Voldemort khá tốt, khi còn ở Ý hẳn chăm sóc cậu rất tốt, luôn cưng chiều cậu, nghe theo cậu. Có thể cậu cũng hơi thích hẳn rồi... Chắc vậy, ai ~ thật mệt não, cứ thuận theo tự nhiên vậy, chỉ cần biết cậu không ghét việc bị hẳn ôm ôm hôn hôn là được. Không chỉ không ghét, còn khá thích nha, rất thoải mái ~ Harry hí hóp mắt tùm tùm cười, tiếp tục xem kịch.

“Cậu nói... Voldemort đang ở trong Hogwarts? Sao có thể?” Dumbledore ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mặt. Voldemort làm sao vào được đây? Không phải Hogwarts đã xóa bỏ hẳn rồi sao? Hẳn vào bằng cách nào? Hẳn có mục đích gì? Ông nhăn mày, không được, phải nói chuyện này cho Severus, không thể để hẳn làm hại Harry.

Grindelwald mở miệng cắt ngang suy nghĩ của Dumbledore, ông nói: “Không cần bận tâm đến hẳn, cậu nhóc Potter kia sẽ không để hẳn làm loạn đâu. Hiện tại chúng ta có việc quan trọng hơn cần làm đây Albus.” Vừa nói ông vừa đến gần, ngồi xuống bên cạnh Dumbledore ôm lấy eo ông.

Dumbledore đang lo lắng nghe vậy liền ngắt người, Harry? Harry làm cách nào có thể ngăn được kẻ kia? Suốt ba năm nay Harry vẫn luôn là một Gryffindor ngây thơ năng động (?), cậu chỉ mới mười ba, không thể ngăn được hẳn. Ông muốn hỏi Grindelwald, chợt phát hiện người nào đó thế nhưng đã mò lại đây, tay thì đang làm loạn trên eo ông.

Ông không nói hai lời lập tức đánh rớt cái tay kia, lần đầu tiên không còn mang hình dáng “người ông hiền từ”, chuyển sang chế độ “tạc mao”, ông chỉ vào cửa, hai má đỏ bừng, trợn mắt nhìn Grindelwald, nghiêng răng nói: “Cậu! Lập! Tức! Cút! Ngay! Quay về chỗ của cậu mà ***!”

Grindelwald cười cười đứng lên ôm Dumbledore vào lòng, mặc kệ giấy dựa của ông, bàn tay to lớn vuốt ve tấm lưng đơn bạc kia, ôn nhu nói: “Ngoan nào Albus, chúng ta đang bàn chính sự mà, phong thái thủ lĩnh nghiêm túc khi này đâu rồi.” Vừa nói bàn tay trên lưng vừa chuyển dần xuống.

Những bức họa hiệu trưởng tiền nhiệm đã chạy đến một bức tranh phong cảnh lớn nằm trên hành lang vắng vẻ. Nhớ lại chuyện khi này, họ cảm thán. Không ngờ Dumbledore cũng sẽ nổi giận, cũng sẽ nói... những lời như vậy, người đàn ông tên Grindelwald kia thật giỏi, có thể làm một người hiền hòa như Dumbledore tức giận đến vậy. Không biết... hiện tại chuyện gì đang xảy ra trong phòng nhỉ? Thật muốn rình coi... nhưng họ không dám a QAQ

Hầm.

Du Mi đang ngồi trên sofa đọc sách, chợt cảm thấy khó chịu. Cô nhú mày, nhắm mắt lại cảm nhận một chút. Ma lực của cô đang biến mất?! Du Mi giật mình, lập tức cho bản thân vài bùa kiểm tra nhưng không có kết quả. Đây... đây là chuyện gì? Mắt thấy ma lực càng ngày càng ít, Du Mi bỗng rồi lo lắng không thôi.

Snape vừa từ bên ngoài vào liền thấy Du Mi mặt trắng bệch đầy lo lắng trên ghế. Anh lập tức vọt tới hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Em làm sao vậy?” Nhíu mày nhìn cô từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài vài lần. Du Mi lo lắng nói: “Em không biết nữa, đột nhiên ma lực trong người em biến mất, em...”

“Cái gì! Ma lực biến mất?!” Snape nhíu mày càng chặt hơn, sắc mặt lạnh lùng, anh đang nghĩ, vì sao ma lực lại biến mất? Vì có thứ gì đó đang hút ma lực của Du Mi. Vấn đề là, thứ gì? Nó có gây hại gì cho cơ thể Du Mi hay không? Snape nhìn một vòng trên người cô, ánh mắt anh chợt dừng lại ở bụng cô, một ý nghĩ lóe lên trong đầu anh.

Snapen nhìn cô nói: “Để anh kiểm tra thử, em đừng cử động.” Thấy Du Mi gật đầu anh liền ném một bùa chú lên người cô. Khi thấy xung quanh bụng cô hiện lên ánh sáng xanh, Snape tròn mắt ngơ ngác. Du Mi lo lắng nhìn anh, làm sao vậy? Chuyện gì đã xảy ra? Snape ngơ ngác một lúc rồi ôm chầm lấy cô, không hề có hình tượng mà cười rộ lên, Du Mi càng mờ mịt hơn. Rất cuộc là sao a!

Tác giả phát biểu:

Chương này.... tui bí ý tưởng nên chỉ viết được nhiều đây thôi ()

Tui phải đi thực tập nữa rồi QAQ

Chương mới a.... chắc các nàng phải đợi tiếp rồi ~^O^~

Ps: Có nàng nào chơi Touch không nè, chúng mình kết bạn đi! ^^

36. Chương 36

Sau cuộc gặp mặt “định mệnh” nào đó, lịch trình của nhóm Harry đã có biến hóa nhất định. Hiện tại ngoại trừ thời gian có tiết học thì vào giờ nghỉ trưa cả bọn sẽ đến phòng cần thiết học tập cùng với Voldemort. Mới đầu ngoại trừ Hermione và Harry, ba người còn lại có vẻ rất không thích ứng với việc được vị Dark Lord nào đó đích thân chỉ dạy, nhưng sau vài tháng thì họ nhận ra những gì Voldemort dạy thậm chí còn hấp dẫn và dễ tiếp thu hơn trên lớp.

Đặc biệt là Ron, cậu thậm chí hận không thể thay hết thời gian học tập trên lớp thành các buổi dạy học của hắn, nhờ vậy có thể thấy Voldemort dạy tốt đến mức nào. Các môn học hắn dạy bao gồm: bùa chú, độc dược, nghệ thuật hắc ám, phòng chống nghệ thuật hắc ám,... gần như gom trọn tất cả môn học trong Hogwarts, cộng thêm những môn được các nhà sáng lập yêu cầu thêm vào, ví dụ như nghệ thuật hắc ám.

Nếu chiều không có tiết, cả nhóm sẽ đến mật thất học với bốn nhà sáng lập. Salazar và Godric sẽ dạy về nghệ thuật hắc ám, bạch ma pháp, bói toán, cổ ngữ Rune... Rowena và Helga sẽ dạy về sinh vật hắc ám,

đánh đối kháng, y thuật cơ bản, thể thuật cơ bản... Và lúc này, Voldemort cũng sẽ đến, giống với nhóm Harry, hẳn đến để học thêm kiến thức mới. Dù sao hiểu biết của hắn cũng không thể so được với bốn nhà sáng lập, hẳn còn rất nhiều thứ cần học.

Đến tối, Hermione và Draco sẽ ở lại thư viện dưới mật thất với sự ngầm đồng ý của Snape và McGonagall. Thư viện này như một mê cung thật lớn, không có điểm cuối, và tràn đầy sách, thậm chí có những quyển sách đã biến mất từ lâu. Khi đến nơi này Hermione đã cực kỳ vui sướng, Draco thì vừa muốn nâng cao khả năng vừa muốn có thêm thời gian ở cạnh cô nên cũng đóng quân luôn tại đây.

Hiện tại, các học sinh Hogwarts rất khó nhìn thấy hai người họ, trừ thời gian lên lớp thì họ gần như biến mất khỏi Hogwarts vậy. Có người đoán có phải ông Malfoy vì không thích Hermione nên đã cho người thủ tiêu cô rồi hay không? Sau đó Draco vì tức giận nên đã bỏ nhà ra đi rèn luyện thực lực để về báo thù cho người mình yêu? Không thể không nói, học sinh Hogwarts có trí tưởng tượng khá phong phú.

Nói chung thì, vì lịch trình mới này mà năm người Harry, Draco, Hermione, Ron và Blaise đã có sự tiến bộ vượt bậc về kiến thức và năng lực. Đừng nói cuộc thi OWLs hay NEWTs, dù là phù thủy đã trưởng thành nhưng không có kinh nghiệm phong phú như Snape, Voldemort,... muốn đánh thắng họ cũng không phải chuyện dễ. Có thể nói, năm người Harry hiện tại dù quăng họ vào một khu rừng rậm nguy hiểm tràn đầy sinh vật hắc ám, độc vật... nào đó trên toàn thế giới mà nhóm người lớn vừa nghe thấy đã sợ xanh mặt, họ đều có thể bình an trở ra, có lẽ sẽ bị thương chút.

Nói tiếp, ngoài nhóm Harry có lịch trình mới, giáo sư Snape cũng có nha! Sự thay đổi của Snape làm học sinh và giáo sư Hogwarts phải trợn mắt đó. Ví dụ như, Neville làm nổ vạc trong lớp độc dược, bình thường giáo sư sẽ trừ một đồng điểm cộng thêm phạt độc, hiện tại sẽ chỉ rửa cái vạc, gọi học sinh khác đưa cậu ta vào bệnh thất. Hết!

Không làm đâu, thật sự hết. Không trừ điểm không phạt độc không cấm túc cứ vậy bỏ qua! Còn có học sinh từng thấy Snape đem một mâm thức ăn đủ cho bốn người ăn về hầm, Merlin a! Không lẽ Snape đang dưỡng dược liệu mới? Nhưng dược liệu này cũng ăn quá nhiều đi! Có người đoán Snape đang giấu người trong hầm, nghe suy đoán này các học sinh đồng loạt rùng mình. Snape – giáo sư độc dược khủng bố nhất Hogwarts đang giấu người? Giấu ai?

Có người đoán là kẻ thù, Snape sẽ dùng hắn thử các loại độc dược khủng bố? Có người đoán là... tình nhân, có lẽ Snape thích người ta nhưng người ta không chịu nên đã bắt cóc nuôi nhốt trong hầm? Nói chung có rất nhiều suy đoán nhưng tất cả Snape đều không biết, hiện tại anh đang ở trong hầm ôm Du Mi ngủ.

Du Mi có thai! Ngày đó kiểm tra ra như vậy. Sau đó thời gian qua vài tháng, cái thai lớn lên, tính cách Du Mi bắt đầu hơi thay đổi. Ví dụ, bình thường đều là gia tinh đem thức ăn lên, nhưng hôm nay Du Mi lại không chịu ăn, nguyên văn là “Huhuhu ~ Sev anh không thích em nữa phải không?!! Vì em hiện tại rất xấu rất mập đúng không?! Người khác có em bé thì được chồng phục vụ tận nơi còn em có em bé thì anh lại không quan tâm suốt ngày ở trong hầm hẹn hò với cái vạc! Sao anh không cưới nó luôn đi!!!! QAQ”

Cho nên giáo sư độc dược khủng bố - Severus Snape không thể làm gì khác ngoài tìm Harry hỏi vị trí phòng bếp, đích thân đem thức ăn về hầm. Bởi vậy các học sinh mới thấy được một màn kia.

Không chỉ vậy, tối anh còn phải ôm Du Mi ngủ để thể hiện rằng anh không chê cô xấu. Anh chỉ cần xuống hầm chế độc được Du Mi liền tỉnh lại rồi đi tìm anh, cực kỳ hung hăng rửa sạch vạc độc được sắp hoàn thành rồi kéo anh về ngủ tiếp. Không còn cách nào anh đành tìm con đờ đầu Draco và cô nàng vạn sự thông Hermione, “nhờ” họ điều chế các loại độc được cho mình và đưa họ một danh sách thật dài ~

Và đây là cuộc sống hằng ngày của học sinh và giáo sư Hogwarts trong thời gian qua!

Đám giám ngục ngoài Hogwarts không làm gì bất thường, trận Quidditch cũng không vào, mà dù cho chúng nó cũng chẳng dám vào. Bên trong có vài tồn tại rất đáng sợ, cho dù chúng nghĩ được sự hạnh phúc và vui vẻ đầy hấp dẫn nhưng mà, chúng không dám vô đầu QAQ. Đặc biệt là khi có giám ngục nào đó kể về cái vị có hơi thở hắc ám nồng đậm trên tàu mà nó gặp, chúng liền sợ đến mức không dám bước nửa bước vào phạm vi Hogwarts.

Chúng giám ngục: Huhuhu ~ Chúng nó muốn về nhà (Azkaban)! Không muốn ở đây đâu!!! QAQ

Ngày giáng sinh Harry đưa Voldemort về biệt thự Potter. Hắn ngồi ung dung, bình tĩnh nhìn hai người trước mặt, hơi nheo mắt. Hắn luôn nghi hoặc vì sao tiểu Harry bé nhỏ lại có thể ở chung hòa bình với hắn như vậy, thì ra là vì hai người này chưa chết! Có vẻ như mèo con nhỏ bé của hắn có vài chuyện giấu hắn, nhưng không sao cả, hắn là Slytherin, hắn sẽ tôn trọng không gian riêng tư của Harry. Hắn sẽ đợi, đợi em ấy chủ động nói cho hắn biết.

Đối diện, James đang mặt đầy căm thù trừng Voldemort. Tên kia thể nhưng dám bắt cóc con trai bé nhỏ của hắn!!! Lily thì cười ôn hòa nhìn Voldemort, nhưng mà... cô còn nhớ lúc đó hắn đã đá cô! Muốn ở bên Harry? Có thể, nhưng mà, cái đá hôm đó cũng phải trả nha ~ Cô cười càng thêm ôn hòa, Voldemort thì chợt thấy lạnh sống lưng, hắn nghi hoặc, a? Xà tổ không ở đây mà, sao hắn lại thấy áp lực vậy nhỉ?

Năm ba của Harry kết thúc cực kỳ bình yên, không có gì đáng nói đến. Ngoại trừ Voldemort. Hắn hiện tại đang ở lại biệt thự Potter, mẹ cậu nói muốn nhờ Voldemort làm gì đó, nhưng mà trực giác nói cho cậu biết cuộc sống ở biệt thự của hắn tuyệt đối không dễ chịu! Nhưng mà, đó là chuyện của hắn.

Harry hí hóp cắn một miếng bánh ngọt. A ~ thật mềm, thật ngon ~~ Lại cắn một cái. Cậu còn nhớ khi đó hắn đá mẹ cậu, mẹ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội trả thù tốt như vậy đâu. Đừng quên mẹ là Gryffindor, còn có ba James và Sirius đặc biệt chạy đến góp vui. Hiện tại ở đó chắc là rất náo nhiệt đi! Ai ~ thật muốn về nhà xem kịch ngay bây giờ ~ Harry lại lấy thêm một cái bánh, cắn xuống.

Mei: Hi ~ tui đã trở lại ~^O^~

Năm ba đã kết thúc rồi, năm tư sắp bắt đầu, truyện cũng gần kết ^^ Tui chỉ muốn nói, rất cảm ơn các nàng đã ủng hộ truyện của tui nha ~ khi đọc lại tui cảm thấy truyện vẫn còn thiếu sót nhiều lắm luôn QAQ

Mà, rút kinh nghiệm cho truyện tiếp theo vậy ^_^

37. Chương 37

“Ồ xem ai đến này! Kẻ phản bội hai lòng ham hư vinh!”

Trên hành lang, hai người phụ nữ nhìn nhau đầy khinh miệt. Một người tóc xoăn đen xõa tung, mặc đầm đen đầy tao nhã quý phái, một người tóc nâu ngắn ngang vai, mặc áo choàng xanh lá tràn đầy quyền rũ.

Bellatrix nhìn người phụ nữ kia, ánh mắt đầy khinh thường, cô nâng cao cằm cười điên cuồng: “Mày cũng dám quay lại đây! Đồ phản bội! Crucio! Crucio! Crucio!!!” Vung đũa một loạt tia sáng đỏ bắn vào người đối diện, người phụ nữ chật vật né tránh: “Hừ! Bellatrix, mày nghĩ mày đang làm gì! Mày không có quyền phán xét tao, chỉ Lord mới có thể!”

“Hahahahaha! Tao không có quyền? Phải, tao không có quyền, nhưng tao cứ thích làm đấy! Crucio! Crucio!” Vừa nói lại một loạt tia sáng bắn ra, người phụ nữ tránh không kịp, ngã xuống đất rên rỉ, nhìn Bellatrix với ánh mắt oán độc. Chỉ là một kẻ yêu thâm Lord mà thôi, cô ta nghĩ được Lord tín nhiệm thì muốn làm gì thì làm sao? Cắn răng vung đũa: “Crucio!”

“AAA!!”

Người phụ nữ ôm cánh tay đầy máu bất ngờ nhìn một đứa bé gái vừa xuất hiện, đây là một cô bé rất đáng yêu, mái tóc đen dài xù xù, đôi mắt hai màu to tròn hơi xếch lên như mắt mèo, gương mặt trắng nõn. Cô bé vung kiếm chỉ vào mặt người phụ nữ, ngậy thơ chớp chớp mắt, cười ngọt ngào: “Như vậy là không được nha ~ dì Bella là của con, cô không được phép ăn hiếp dì!”

Người phụ nữ nhịn đau ôm tay, hơi nghi hoặc nhìn cô bé, đôi mắt kia mang lại cho cô sự quen thuộc, nhưng cô không nhớ đã gặp ở đâu. Quảng vấn đề này ra sau đầu, nhìn sang Bellatrix cười lạnh: “Có vẻ như sau khi vượt ngục, mày đã suy thoái đến mức cần một đứa con nít bảo vệ! Bellatrix, chờ đấy! Tao sẽ cho Lord thấy ai mới là người xứng đáng đứng cạnh ngài!” Nói xong loạng choạng đứng lên rời đi.

Barbara nhìn bóng dáng ngày càng xa kia, chạy đến ôm lấy cánh tay Bellatrix tò mò hỏi: “Dì à, đó là ai vậy?” Bellatrix vươn tay vuốt nhẹ tóc cô bé, cười thân thiết, một nụ cười tuyệt đối không có khả năng xuất hiện trên mặt cô: “Ruồi bọ thôi, tiểu chủ nhân không cần lo lắng.” Cô nhóc à một tiếng rồi nói sang chuyện khác, ánh mặt thì lạnh nhạt liếc ra cổng, ruồi bọ sao?

(Mei: Xét thấy truyện sắp hoàn, liền cho một người qua đường ra giúp tiểu Harry bớt nhảm chán =))) Nhân vật này là tui thêm vào, không có tên ^^ Lười đặt =)))

Biệt thự Potter.

Trong một căn phòng, trên giường là một người đàn ông điển trai và một cậu thiếu niên đáng yêu đang ôm nhau ngủ. Ánh nắng từ ngoài cửa sổ rọi vào làm khung cảnh tràn đầy sự ấm áp. Người đàn ông mở mắt, đôi ngươi đỏ như máu, hần nhẹ nhàng dịch chuyển cơ thể tránh đánh thức người trong lòng.

Thiếu niên vẫn bị hần làm giật mình mơ màng tỉnh lại, hần khẽ cười hôn nhẹ lên trán cậu, dịu dàng nói: “Ngoan, vẫn còn sớm, ngủ tiếp đi.” Xác định cậu đã ngủ hần liền đứng dậy nhẹ nhàng rời phòng.

Trên đường đi thấy các gia tinh bận rộn qua lại, khắp nhà là những con bông xù tròn tròn xù xù đáng yêu đang lăn lóc trên sàn, trên bàn, bệ cửa sổ là những con mèo bông to nhỏ đủ hình dáng màu sắc. Ra đến phòng khách liền thấy người phụ nữ tóc đỏ đang chỉ huy các gia tinh trang trí phòng.

Người phụ nữ thấy Voldemort xuất hiện, không quá bất ngờ, ném một cái hộp giấy thật to vào ngực hần, chỉ ra vườn cười hiền lành: “Voldy, cậu trang trí vườn, tối nay chúng ta sẽ tổ chức tiệc tại đó.” Giọng điệu không cho từ chối.

Voldemort đã lãnh hội khả năng trước mặt cười sau lưng chỉnh người của phu nhân Potter, không nói hai lời liền đi làm. Thực ra không phải hần sợ hay sao cả, hần chỉ là muốn lấy lòng mẹ vợ thôi, với lại mẹ vợ còn ghi hận chuyện năm đó, hần chỉ còn cách cố gắng làm bà vui.

Đến trưa thì mọi chuyện đã đâu vào đấy, Voldemort lên phòng liền thấy Harry mặt bộ đồ ngủ mèo nhỏ liền thân đang ngồi trên giường đọc sách, tiến đến hôn lên đôi má trắng tròn, ôm cậu vào lòng. Harry không nói gì, chỉ dựa lưng vào ngực hần, dù hai người không nói với nhau câu nào nhưng không khí trong phòng vẫn tràn đầy ấm áp và tự nhiên, như thể đã làm rất nhiều lần.

Tối hôm đó biệt thự Potter cực kỳ náo nhiệt. Ngoài vườn có hai chiếc bàn lớn, phía trên là rất nhiều đồ ăn, xung quanh được trang trí những con bông xù tròn tròn với những con mèo bông đang chạy qua chạy lại.

Tám giờ tối, biệt thự đón vị khách đầu tiên, Dumbledore và Grindelwart. Trên tay hai người là một hộp quà màu đỏ, Dumbledore vỗ nhẹ vai Harry cười đưa hộp quà cho cậu: “Sinh nhật vui vẻ, Harry.” Tiếp đó là gia đình Malfoy và gia đình Weasley, dĩ nhiên không thiếu màn đấu khẩu của hai vị gia chủ, sau đó là Hermione và Blaise, Lupin và Sirius đã đến biệt thự từ sớm. Tiếp đó nữa là Barbara, Morrigan, Bellatrix, Snape, Du Mi, các giáo sư Hogwarts.

Khi mọi người đến đông đủ, James nâng ly cười nói: “Cảm ơn các vị đã dành thời gian đến tham gia tiệc sinh nhật lần thứ mười bốn của Harry. Hiện tại buổi tiệc bắt đầu, mọi người cứ tự nhiên.” Sau đó là một màn hỗn chiến giành thức ăn.

Khi tiệc tàn, biệt thự đón chào hai vị khách cuối cùng. Đó là hai người đàn ông, một người tinh xảo xinh đẹp, tóc trắng dài, mắt xanh lam đầy thần bí, một người điển trai tà mị, tóc đen mắt lam. Hai người vừa

xuất hiện không khí náo nhiệt lập tức trở nên thần bí và tôn nghiêm.

Người đàn ông tóc trắng đưa cho Harry một hộp quà với hoa văn màu tím thần bí, cười vỗ nhẹ mái tóc xù của cậu: “Chúc con sinh nhật vui vẻ, Harry.” Harry nhận lấy cười ngọt ngào với anh. Voldemort, Dumbledore và Grindelwart khi hai người xuất hiện lập tức cảnh giác, khí tức của hai người này rất thần bí, nhưng không thể nghi ngờ đây là phù thủy mạnh nhất họ từng gặp. Khi thấy Harry có vẻ rất quen thuộc với họ ba người mới hơi thả lỏng cảnh giác.

Sau khi đưa quà hai người liền rời đi, Harry hơi tiếc nuối nhưng nhìn món quà trong tay liền bình tĩnh lại. Sau khi bữa tiệc kết thúc, Dumbledore và Grindelwart chưa rời đi mà ở lại biệt thự Potter một lúc. Dumbledore nhìn Harry cười nói: “Harry, năm nay Hogwarts sẽ không tổ chức giải đấu Quidditch nữa.” “Cái gì!” “Sao có thể!” James và Sirius giật mình la lên.

Dumbledore không phản ứng họ, nhìn Harry nói tiếp: “Thay vì giải đấu Quidditch, ta quyết định sẽ tổ chức cuộc thi Tam Pháp Thuật.” Lần này vẻ mặt của mọi người trở nên rất... vụn vụn. Harry cắn một miếng bánh ngọt, gật đầu. Dumbledore nói tiếp: “Ta tính sẽ giới hạn độ tuổi dự thi, con thấy sao?”

Harry nghiêng đầu suy tư, trong nguyên tác đúng là có giới hạn độ tuổi, nhưng hiện tại Dumbledore lại hỏi ý cậu, chứng tỏ ông biết thực lực hiện tại của năm người bạn cậu, hoặc ít nhiều đoán được. Cậu thật ra tin tưởng Chiếc Cốc Lửa chắc chắn sẽ chọn một trong bốn người các cậu. Vì sao là bốn? Vì Harry không tham gia, cậu thật sự không có hứng thú quá nhiều với cuộc thi này.

Suy nghĩ xong Harry nói: “Con nghĩ không cần giới hạn tuổi, dù sao thì trường chúng ta chắc chắn sẽ thắng thôi, giới hạn tuổi hoàn toàn không cần thiết.” Chớp chớp đôi mắt to tròn, cực kỳ kiêu ngạo tự tin nói. Dumbledore nghĩ đến bốn người nào đó liền cười gật đầu: “Đúng vậy, Hogwarts sẽ thắng, giới hạn tuổi hoàn toàn không cần thiết.”

Voldemort và Grindelwart nghe hai người bàn bạc mà thở dài trong lòng. Mong Merlin phù hộ cho những thí sinh trường khác, dù là ai trong bốn đứa nhóc kia được chọn thì cũng là tai họa cho những thí sinh khác thôi. Mà kệ đi, họ vui là được, dịu dàng nhìn hai người “vợ” của mình, hai thế hệ Dark Lord cùng nghĩ.

38. Chương 38

@ChuotTeep Tặng nàng nha *moa moa*

Harry hiện đang cầm một chiếc vòng tay màu tím bạc, xung quanh có một tầng ánh sáng bao phủ, vừa xinh đẹp vừa thần bí, đây là quà sinh nhật Merlin tặng cho cậu. Chiếc vòng rất đơn giản, chỉ là chín sợi dây màu tím bạc được một viên đá gắn kết lại với nhau tạo thành vòng tay, bên trong viên đá là một... sợi dây? Hoặc là lông con gì đó, màu đen. Nhìn sợi lông bên trong viên đá, không hiểu sao cậu cảm thấy thật quen thuộc, ngoài ra, năng lượng từ viên đá này rất mạnh.

Ngắm nhìn chiếc vòng một lúc cậu quyết định đeo nó lên tay, ngay lập tức một dòng thần lực ồ ạt chảy vào cơ thể. Harry ngạc nhiên nhìn viên đá kia, không ngờ thứ này lại chứa nhiều thần lực như vậy, thần lực này còn rất quen thuộc. Nhíu chặt đôi mày xinh xắn, cậu chắc chắn đã từng cảm nhận được nguồn năng lượng này, nhưng lại không thể nhớ ra được. Nghĩ một lúc, vẫn không nhớ ra, Harry quyết định bỏ qua vấn đề này, dù sao đây cũng là do Merlin tặng, đeo nó chỉ có lợi chứ không có hại.

Voldemort vừa vào phòng liền thấy Harry đang nghiên cứu chiếc vòng tay, hắn đi đến ôm cậu vào ngực ôn nhu hỏi: “Sao vậy, thứ này có vấn đề?” Thấy cậu lắc đầu hắn kéo tay cậu lại gần nghiên cứu chiếc vòng kia, thả một chút ma lực về phía trước. Voldemort kinh ngạc nhướng mày, thứ này không giống với ma lực của phù thủy, nó giống với một thứ gì đó, khá quen, hắn hình như đã từng cảm nhận được dạng năng lượng giống vậy... Nhíu mày suy tư, một lúc sau trong đầu hắn hiện lên một phế tích cổ xưa tại trung tâm Rừng Đen ở Albania. Đúng! Chính là nơi này.

“Anh biết gì sao?” Harry thấy biểu cảm của Voldemort thì biết hắn đã nghĩ ra gì đó liền hỏi. Hắn hơi suy tư nhìn cậu rồi nói: “Năng lượng của chiếc vòng tay này khá giống một phế tích cổ xưa tại Rừng Đen ở Albania. Lúc ấy ta đang bị thương nên chạy đến đó nghỉ ngơi, ta đã từng thử khởi động phế tích đó nhưng không thể, dù năng lượng của nó rất dồi dào.”

Harry nghiêng đầu nhìn hắn, nghỉ ngơi? Chứ không phải vì thấy đánh không lại cậu nên trốn mất à? À thì lúc đó hắn đã bị bắn ngược biến thành u linh, không trốn thì còn làm gì được, nghĩ đến đây cậu liền quẳng việc này ra sau đầu. Nhắc đến năng lượng của chiếc vòng, cậu nói: “Năng lượng này em rất quen thuộc, bởi vì em có thể dùng nó.” Voldemort tròn mắt nhìn cậu, hắn không nói một lời lập tức lấy đũa phép cho cậu vài cái kiểm tra, khi đến phần kiểm tra ma lực hắn phát hiện ma lực của cậu rất yếu, cực kỳ yếu. Mặt hắn trắng bệch, run giọng hỏi: “Đây... Đây là sao?!”

Harry nhìn màu xanh nhạt vờn quanh trước mặt, cũng đầu yếu lảm đáu, cười nói: “À cái này sao? Thật ra từ trước đến nay em rất ít khi dùng ma lực vì em biết nó rất yếu, nhưng năng lượng giống chiếc vòng tay này thì em lại có rất nhiều, khi dùng nó hiệu quả còn tốt hơn cả ma lực nữa. Mà, năng lượng này gọi là thần lực, có vẻ như nó tỉ lệ nghịch với ma lực. Em càng lớn thần lực càng mạnh, đổi lại ma lực sẽ càng yếu, nghĩ lại thì, hình như khi còn nhỏ là lúc ma lực của em mạnh nhất thì phải.” Nói xong, cậu nhún vai gơ ngón trở lên, trên ngón tay cậu liền xuất hiện một quả cầu nhỏ màu đen, vung nhẹ quả cầu liền rơi xuống sàn, ngay lập tức sàn nhà xuất hiện một cái lỗ tròn đường kính khoảng năm centimet. Thậm chí có thể thông qua lỗ nhỏ này nhìn xuống tầng dưới.

Voldemort ngạc nhiên nhìn cái lỗ kia, đây là bùa chú gì? Hắn vậy mà không biết còn có loại bùa chú này đó. Nhìn cái lỗ nhỏ xuyên thẳng xuống tầng dưới, xem ra mèo con nhỏ của hắn có rất nhiều bí mật nha! Voldemort híp mắt nhìn sang Harry, cậu lập tức đáp lại hắn bằng một nụ cười đầy ngọt ngào, kèm theo hai lúm đồng tiền đáng yêu. Hắn nhìn hai lúm đồng tiền, cười cúi đầu xuống hôn lên đôi môi hồng hồng đáng yêu kia, kệ vậy, khi nào muốn thì em ấy sẽ kể cho hắn biết, hắn rất kiên nhẫn.

Nhìn người nào đó mặt đỏ ửng đang tựa vào ngực mình, Voldemort cười nói: “Năm nay có giải đấu Quidditch thế giới, em không đi xem sao?” Harry bĩu môi: “Không có hứng thú, có gì vui đâu chứ.” Hắn hơi ngạc nhiên: “Không phải em rất thích Quidditch sao?” Cậu cúi đầu nhìn chiếc vòng tay, nói: “Em thích chơi Quidditch, cảm giác khi bay nhanh rồi lộn vòng, rất kích thích. Nhưng em không có hứng thú với việc nhìn người khác chơi.” Với lại, hiện tại Voldemort đang ở đây, giải Quidditch thế giới này không biết có diễn ra êm đẹp không nhỉ?

(Mei: Tui không nhớ chính xác thời gian giải đấu diễn ra, nên thôi cứ vậy đi =))))))

Một buổi sáng nào đó, Harry đang ngồi trong vườn vừa ăn bánh kem vừa đọc báo. Chợt cậu nhìn thấy trang bìa của Nhật báo Tiên tri đăng bài về giải đấu cúp Quidditch thế giới. Biểu tượng Death Eater xuất hiện, nhiều người bị thương, những phù thủy trẻ tuổi hùng mạnh trong tương lai... Vậy mà thực sự có người gây chuyện? Nếu không có bốn người Draco thì người bị thương sẽ nhiều hơn hiện tại rất nhiều nha. Lại nói, ai lại dùng danh nghĩa Death Eater đi làm chuyện này? Không sợ Voldemort đến hỏi thăm sao.

“Sao vậy?” Vừa nhắc liền đến, Harry ngẩng đầu nhìn người đàn ông mặc áo choàng đen đang đi lại, đưa tờ báo cho hắn: “Anh nói xem?” Voldemort nhướn mày cầm lấy tờ báo đọc, càng đọc mày hắn nhíu mày càng chặt. Xong, hắn nhìn cậu nói: “Ta không biết chuyện này.” Cậu cắn một miếng bánh kem, híp mắt cười: “Em biết, anh có nghĩ ra ai làm không?” Hắn vươn tay lau đi miếng kem dính trên khóe miệng cậu rồi đưa tay lên liếm đi, nói: “Không ai dám làm vậy nếu không có lệnh của ta.”

“Vậy nếu kẻ đó muốn mượn dùng danh nghĩa của anh thì sao? Hoặc là muốn lấy lòng anh?” Voldemort nhún vai, hắn không thể nghĩ ra ai làm chuyện này, mà hắn cũng không có hứng làm. À không, nếu là trước kia thì có lẽ hắn sẽ làm, để tuyên bố hắn đã trở lại, nhưng hiện tại hắn đang bận lấy lòng cha mẹ vợ nên hoàn toàn không có thời gian. Harry nhìn tờ báo một hồi liền bỏ xuống, tiếp tục chiếc đấu với cái bánh kem. Kệ vậy, đây là chuyện của Thần Sáng, không liên quan đến cậu.

Biệt thự Slytherin ở Anh.

Barbara nhìn tờ báo hỏi: “Dì à, dì biết ai làm không?” Bellatrix tao nhã ngồi gần đó cắt bánh ngọt, mỗi một động tác đều tràn đầy khí tức thanh lịch tao nhã: “Vụ tấn công sao? Tiểu chủ nhân, người nghĩ là ai làm?” Cô nhóc đứng đưa hai chân, lật vài tờ nhìn lướt qua rồi nói: “Có lẽ là ”ruồi bọ” đi, đúng không dì?” “Phải, ”ruồi bọ” muốn thu hút sự chú ý của Lord, người không cần để ý đâu. Đến, ăn bánh đi.” Vừa nói vừa bưng đĩa bánh ngọt đến đặt trước mặt cô nhóc. Barbara cười hân lên má Bellatrix một cái rồi chuyển tâm ăn bánh, nghĩ mình có nên đi bắt ”sâu” không ta?

Bên giáo sư Snape thì đang bận rộn đại sự nên không đọc báo, Du Mi sắp sinh rồi!

39. Chương 39

Hì, sau khi sửa xong máy tính tui lập tức viết lại chương này (có lẽ không được hay lắm ^^)Thấy tui thương mấy nàng chưa nà *moa moa chụt chụt*

Giáo sư bị dè tinh. Nói bị dè thì hơi quá, Snape liếc mắt nhìn cái chân mồm mồm trắng trẻo đang vắt ngang qua bụng anh, đưa tay đẩy nhẹ. Du Mi hừ một tiếng vung chân đạp qua, anh bắt lấy cái chân mồm mồm

kia nhéo nhéo mấy cái, dịu dàng đặt xuống giường, cúi người hôn lên khoe môi cô rồi vào nhà vệ sinh. Du Mi nằm trên giường dựa mặt vào gối, hai tai trắng nõn đỏ lên.

Snape làm xong bữa sáng liền xuống hầm. Khoảng thời gian gần đây anh đã nhận ra một điều, lúc trước Du Mi quá gầy. Vậy nên anh quyết định sau này sẽ vỗ béo cô lên, dù sao thì tròn một chút ôm vẫn mềm hơn, sướng tay hơn. Thời gian dự sinh của Du Mi đang đến gần, anh cần phải chuẩn bị rất nhiều được hồi sinh lực. Thực ra cũng không cần phải làm nhiều như vậy, Du Mi sinh trứng, quả trứng kia dù có to cách mấy cũng chỉ cỡ trứng vịt là cùng, nó sẽ không vừa sinh liền to như trứng rồng nên sẽ không tốn nhiều sức lực.

Nhưng mà, Snape luôn cảm thấy có “người” nào đó đang giục anh làm nhiều nhiều được sinh lực hơn nữa. Cảm giác này rất kỳ diệu, không thể kiểm soát, không thể phán đoán nó cứ như vậy chạy thẳng vào đầu anh. Theo lý thì một bậc thầy Bế quan bí thuật như anh không thể dễ dàng bị người khác chui vào đầu như vậy, nhưng anh luôn theo bản năng không muốn thương tổn đến “người” này, nên, cứ như vậy đấy.

Cảm giác này xuất hiện lần đầu là khi Du Mi mang thai tháng thứ năm, mới đầu là những cảm xúc vụn vặt như buồn ngủ, vui vẻ, buồn chán, đói bụng, hưng phấn... vân vân. Càng lâu cảm xúc này càng mạnh, hiện tại trên cơ bản anh có thể biết được “người” này muốn gì, vào tháng thứ tám, “người” này chỉ truyền lại một cảm xúc duy nhất, đó là muốn thật nhiều được sinh lực.

Thật ra Snape đã có một suy đoán trong lòng, chính là cái suy đoán này quá ảo diệu rồi. Cho dù là phù thủy đi nữa cũng không thể nào có thể vận dụng Chiết tâm bí thuật khi chỉ mới là một... bào thai đi! Nhưng mà, nghĩ đến Harry anh chợt thấy thật ra chuyện này cũng chẳng là gì, nói sao thì anh thấy người bí ẩn nhất khó nắm bắt nhất có lẽ là hai cô con gái của tên nhóc đó. Mong rằng sau này con anh sẽ không bị hai đứa đó áp bức!

Du Mi lười biếng xuống lầu, hiện cô đã mang thai chín tháng nhưng bụng chỉ hơi nhô lên có chút xíu thôi. Dù vậy cô vẫn luôn bị vây trong trạng thái đói bụng muốn ăn gì đó, cho nên hình dáng hiện tại của cô rất mũm mĩm xinh xắn, trắng trắng tròn tròn nhìn rất ngon miệng – Snape nhận xét như vậy. Vừa xuống bếp liền thấy bữa sáng nóng hổi trên bàn, hai mắt cô liền trở nên nhu hòa.

Trưa, Du Mi ngồi đọc báo trên sofa, nhìn tin tức giải đấu cup Quidditch thế giới bị tập kích suy tư. Chuyện này không phải Voldemort làm, vì sao cô biết ư? Vì Voldemort chả có lý do gì làm chuyện này, vậy thì là ai đây? Mục đích của chúng là gì? Chúng chỉ đơn thuần muốn mượn danh nghĩa Death Eater làm việc xấu hay là...

Bỗng bụng cô truyền đến một trận đau nhói, Du Mi giật mình ôm bụng. Snape trong hầm như cảm ứng được mặc kệ vạc độc được đang nấu dở chạy vội lên tầng, vừa lên liền thấy Du Mi mặt trắng trắng bệt đang ôm bụng trên ghế, anh hốt hoảng chạy đến đỡ lấy cô: “Có chuyện gì?” Du Mi cắn môi, mồ hôi chảy ướt đầm mái tóc cô, thở dốc nói: “Hình... Hình như muốn sinh...”

...

Sau vài giây chờ người Snape lập tức ôm cô chạy đến bệnh viện St.Mungo.

Khi đại gia đình Potter đến bệnh viện thì thấy Du Mi đang nằm trên giường uống sữa, bên cạnh là một cái lồng ấp trứng do ma lực tạo ra với hai quả trứng nhỏ nằm bên trong. Hai quả trứng khá nhỏ, chỉ lớn cỡ trứng vịt, vỏ trứng màu trắng ngà với những hoa văn thần bí màu vàng kim. Mặc dù trứng khá nhỏ nhưng Du Mi phải ở trong phòng sinh đến hơn một giờ mới sinh được, Harry chỉ liếc nhìn liền biết vì sao bọn họ phải hơn một giờ mới chịu chui ra, đúng là hai tiểu quỷ tham ăn mà!

Bác sĩ phụ sinh: Thai phụ này vậy mà dùng hết toàn bộ được sinh lực, may mà được này do người nhà cô đem đến!

Lát sau lại có người đến, Harry vừa nhìn liền không biết nói gì. Bellatrix, nếu cậu không nhớ lầm thì cô đang bị truy nã toàn quốc đi? Nghênh ngang ra ngoài mà không dùng thuốc đa dịch, cô muốn làm loạn hả?! Barbara nắm tay Bellatrix đi vào nhìn hai quả trứng, cô nhóc cảm thán: “Hai người họ khi mới sinh thì ra mang hình dạng này nha, đáng yêu như vậy sao khi lớn lên lại đáng ghét vậy chứ!”

Morriga liếc cô, nhàn nhạt nói: “Đâu phải cả hai đều đáng ghét.” Barbara cười đầy thâm ý: “Hi hi, ừ, người kia không đáng ghét.” Morrigo mặt đỏ lên hừ lạnh quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ, Barbara nhún vai tiếp tục nhìn chăm chăm hai quả trứng. Harry nhướng mày, trong hai đứa này... có con rể tương lai à? Không biết là quả nào nhỉ, nhưng mà, không ngờ lại có người có thể chịu đựng được tính cách của Morrigo, dù sao thì qua một đoạn thời gian ở chung cậu có thể khẳng định Morrigo chính là phiên bản nữ của giáo sư Snape. Mặc dù ít nói chút, nhưng khi giận lên cô nhóc này có thể dùng lời nói làm đối thủ tức đến nhập viện đấy! Nhưng nghĩ lại, hai tên này là con của giáo sư nên chắc quen rồi đi.

Đang nghĩ liếc mắt nhìn Bellatrix... À quên mất. Harry thả thần lực ra bao phủ toàn bộ bệnh viện, thôi miên làm mọi người tạm thời không nhận ra cô. Chỉ khi Bellatrix rời khỏi phạm vi bệnh viện thuật thôi miên này mới biết mất, như vậy không cần sợ cô bị bắt vào Azkaban làm bạn với giám ngục nữa.

Mà, Harry nhìn Barbara thờ dài, cậu cảm thấy con gái lớn hình như đặc biệt dính Bellatrix thì phải. Không phải cậu muốn ngăn cản hay gì, đối với cậu chuyện này không hề đem lại chút áp lực nào, thích thì cứ đến thôi. Chỉ là Barbara hình như mới mười ba đi? Nó còn nhỏ nha, tuổi cả hai quá chênh lệch rồi! Còn có, Bellatrix đã có gia đình rồi a! Thờ dài trong lòng, mong Merlin phù hộ chồng của Bellatrix... tên gì đấy quên rồi, được chết tử tế chút.

Bên bệnh viện không khí vui vẻ hài hòa(?), ở Hogwarts thì ngược lại. Trong phòng hiệu trưởng, Dumbledore – phiên bản trai đẹp – xoa eo tức giận đập tên nào đó xuống giường, bị phần nghĩ: Ta muốn đi xem trứng!!! Grindelwald – phiên bản trai đẹp – cười ôn nhu từ dưới đất bò lên ôm lấy ông, thì thâm vào tai ông: “Con người khác có gì hay đâu mà xem, nếu em thích vậy chúng ta cũng sinh một đứa đi.”

Dumbledore:...Anh muốn thì tự sinh đi!!!!

Nói một chút về đoạn cuối, lúc đầu tui tính ghi là Dumbledore - phiên bản trai đẹp và Grindelwald - phiên bản cũ =))))

Nhưng nghĩ lại thấy khẩu vị nặng quá nên thôi bỏ qua đi, mà nếu các nàng muốn thấy phiên bản này (ông già x trai đẹp) tui có thể suy xét đến việc viết nó ở bộ sau ^^

Ps: Nên cho cụ Dum sinh hay cụ Grin sinh đây =)))) Tính ra thì cụ Dum cũng ngạo kiêu kiểu tsundere lắm à nha ~

40. Chương 40

Khai giảng năm nay Hogwarts có một tin động trời, đó là không tổ chức cúp Quidditch. Nhưng thay vào đó sẽ tổ chức cuộc thi Tam Pháp Thuật – không giới hạn độ tuổi tham dự, với phần thưởng là một ngàn Galleon, và được miễn tham gia các kỳ thi cũng như kiểm tra trên lớp.

Ngoài ra, như một kỳ tích Lupin tiếp tục làm giáo sư Phòng chống Nghệ thuật hắc ám ở Hogwarts. Không có một ai phát hiện ra anh là người sói, Snape cũng không ám chỉ gì về việc này, mọi chuyện đều diễn ra cực kỳ tốt đẹp. Có lẽ vì Voldemort không còn chấp niệm gì với chức vụ này nên lời nguyền đã được hóa giải?! Bởi vì Lupin không bị đuổi nên cuộc thi Tam Pháp Thuật lần này sẽ do anh và Snape phụ trách.

Vì sao Snape quay lại trường sớm vậy? Rất đơn giản, Du Mi và hai quả trứng đã dọn đến hầm của anh ở Hogwarts, lý do là vì, một hôm nào đó Dumbledore xuất hiện ở bệnh viện, ông cười hiền hòa nhìn cô: “Du Mi à, năm nay Hogwarts sẽ tổ chức cuộc thi Tam Pháp Thuật. Cô biết đó, cuộc thi này rất nguy hiểm nên ta cần Severus đến trường với tư cách là người phụ trách cuộc thi. Ta tin rằng với tài năng và thực lực của mình, anh có thể bảo vệ tốt các thí sinh tham dự. Nhưng Severus lại muốn ở đây chăm sóc cô, Du Mi cô xem chuyện này nên làm sao đây.” Sau đó Du Mi liền dọn qua hầm của Snape ở Hogwarts. Khi biết tin này Snape rất tức giận, tên cáo già Dumbledore kia căn bản chỉ muốn xem con của anh thôi! Bằng chứng chính là, sau khi Du Mi dọn qua thì một ngày ba lần sáng trưa tối Dumbledore sẽ đều đặn đến hầm của Snape “thảo luận” về cuộc thi.

Snape: Lý do của ông sẽ thuyết phục hơn nếu ông không dùng ánh mắt như nhìn thấy đồ ngọt để nhìn con của ta!!!!

Thế là Snape bắt đầu cân nhắc xem mình có nên chế dục sinh tử đưa cho Grindelwald hay không, anh chắc rằng ông ta sẽ rất vui nếu có thể có được đứa con thuộc về mình và Dumbledore. Không phải Dumbledore rất thích ngắm nhìn con của anh sao, anh cho ông tự sinh một đứa, lúc đó tha hồ mà ngắm nhìn!

Mật thất Slytherin.

“Tam Pháp Thuật? À ta có biết về nó, nghe nói nó là một cuộc thi rất nguy hiểm. Ron cậu đảm bảo bản thân sẽ an toàn sao?” Salazar vừa nói vừa uống trà. Ron hưng phấn đỏ mặt gật đầu: “Dạ giáo sư, con

chắc chắn sẽ thắng! Và dĩ nhiên con cam đoan bản thân sẽ an toàn.” Rowena mỉm cười: “Sara cậu phải tin tưởng thằng bé chứ. Ron rất giỏi, rất có năng lực, trò ấy có thể tự bảo vệ mình. Ngoài ra còn có nhóm Harry nữa mà, không cần lo lắng đâu.” Ron gật đầu liên tục.

Harry cắt một miếng bánh ngọt hỏi Draco và Hermione đang ngồi cạnh: “Hai cậu không tham gia?” Hermione đang đọc một quyển sách rất lớn rất dày lấy từ mật thất Ravenclaw, đáp: “Không. Tớ thà ở thư viện đọc sách còn hơn phí thời gian với cuộc thi nhàm chán này.” Draco cắt một miếng bánh đưa qua cho Hermione: “Cuộc thi này rất nhàm chán. Với lại, thông qua cuộc thi này có thể nhìn xem Ron học được những gì trong thời gian qua.” Harry gật đầu nhìn Ron và Blaise đang trao đổi bí quyết hay gì đấy với bốn nhà sáng lập.

“Các cậu có biết gì về cuộc bạo loạn ở cúp Quidditch thế giới không?” Harry cắn một miếng bánh, vươn lưỡi liếm đi phần kem dính trên môi. Hermione vẫn chăm chú đọc sách, không ngắt đầu đáp: “Bọn người kia không phải Death Eater. Có lẽ chúng muốn mượn danh tiếng Death Eater làm việc xấu, hoặc là muốn lấy lòng Voldemort, hoặc là vì lý do khác. Nếu không bắt được bọn chúng thì tất cả chỉ là suy đoán.”

Harry nghiêng đầu, rốt cuộc mục đích của chúng là gì nhỉ?

Tháng mười, hai trường Beauxbatons và Durmstrang đến Hogwarts. Không thể không nói, họ đã biểu diễn một màn trình diễn kinh thiên động địa, nhưng học sinh Hogwarts không hề bị màn biểu diễn này lấy động, ngay cả mắt còn không thèm chớp một cái. Sau đó là lựa chọn quán quân, như dự tính, quán quân của Beauxbatons là Fleur Delacour, quán quân Durmstrang là Viktor Krum, và quán quân Hogwarts là Ron Weasley.

Toàn thể học sinh Hogwarts đã kêu than không cam tâm rất nhiều, oán khí ngút trời. Đặc biệt là học sinh Gryffindor, rõ ràng Ron trên lớp biểu hiện rất bình thường, thậm chí có xu thế lười biếng không thèm học, như vậy tại sao cậu ta được chọn còn họ thì không? Vậy nên, toàn thể học sinh Gryffindor thống nhất ý kiến cô lập nhóm Harry, Hermione và Ron.

Harry sẽ quan tâm? Dĩ nhiên là không. Hermione sẽ quan tâm? Cô sẽ không lãng phí thời gian đọc sách quý giá của mình cho việc này. Còn Ron? Cậu chắc chắn là không thèm quan tâm, bây giờ cậu đang bị vây trong trạng thái hưng phấn vì được chọn làm quán quân.

Khác với nhóm Harry trải qua khá nhàn nhã, Draco và Blaise thì đang bị vây trong trạng thái phòng địch bốn phía. Viktor Krum vì lý do nào đó mà luôn “vô tình” chạm mặt Hermione, sau đó phát hiện cả hai có cùng sở thích, nói chuyện với nhau rất vui,... Nên mỗi khi gặp Draco cậu ta sẽ hếch mặt lên đây khiêu khích nhìn cậu, và Draco sẽ khiêu khích nhìn lại.

Blaise dạo này đang bị Ron ngó lơ, lý do rất đơn giản, vì Ron quá hưng phấn cho cuộc thi nên cậu đồng quân luôn trong thư viện Ravenclaw, tìm kiếm mọi tư liệu về cuộc thi Tam Pháp Thuật. Vậy nên, Blaise cực bi thương trở thành người trong suốt, vậy mà Draco cứ lôi kéo cậu nghĩ cách làm cho tên Viktor Krum kia bẽ mặt trước Hermione. Blaise bi thương nghĩ, đừng khoe ân ái trước mặt cậu nữa được không!!!

Rốt cuộc đến ngày thi đầu tiên, khi Ron biết trận đầu sẽ đấu với rồng cậu đã hưng phấn đến mức không ngủ được. Nên biết rằng, trong các môn học mà bốn nhà sáng lập dạy bọn họ, môn mà Ron thích nhất chính là môn ngôn ngữ học. Nghe không giống cậu ta chút nào nhưng đây là sự thật, cho nên Ron hiện tại đã tinh thông rất nhiều loại ngôn ngữ khác nhau. Điển hình là xà ngữ, long ngữ, tinh linh, nhân ngư,... Vậy nên, Ron hiện rất muốn được đi tâm sự với mấy con rồng kia.

Trong căn phòng tối đen, hai người một nam một nữ đang ngồi đối diện nhau. Người phụ nữ tóc nâu cười khê nói: “Thành giao! Tôi chờ kết quả tốt từ anh.” Có vẻ như họ vừa bàn bạc một kế hoạch xấu xa nào đó, rồi người phụ nữ rời đi. Lúc này người đàn ông từ trong ngăn tủ lấy ra một xấp ảnh. Những tấm ảnh này toàn bộ đều là Harry, ông ta cầm một tấm chụp cận mặt, trong hình Harry đang mỉm cười đầy ngây thơ, đôi mắt mèo to tròn màu ngọc bích trong suốt nhìn thẳng vào ống kính, anh vuốt ve khuôn mặt cậu trong mắt hiện lên si mê.

Cậu xinh đẹp như vậy, thuần khiết như vậy, người kia hoàn toàn không xứng với cậu. Người nên đứng cạnh cậu, nên ôm ấp cậu, nên chiếm hữu cậu phải là anh mới đúng! Lúc này trong mắt người đàn ông hiện lên sự tàn bạo, anh hưng hăng vò nát tấm ảnh nhưng rồi giật mình hoảng hốt hồi phục lại, khi xác định tấm ảnh đã khôi phục như cũ liền thở ra một hơi. Người đàn ông hít sâu, cất những tấm ảnh này vào ngăn tủ, rời khỏi phòng. Khi mở cửa, tia sáng từ bên ngoài rọi vào làm nổi bật lên mái tóc đỏ của anh.

Mei: Có lẽ những chương gần cuối tình tiết sẽ hơi nhanh một chút ^^ chắc do tui lười muốn sớm hoàn bộ này đi =))))

Ps: Mai tui thi đó, các tình iu, hãy cổ vũ và cầu nguyện cho tui đi!!! QAQ

41. Chương 41

Tung bông Kết thúc thực tập rồi *Hoan hô* Oy ~ hạnh phúc chết mất!!!

Chương này là để chúc mừng nha ~ Mặc dù chưa biết điểm thi ^^

Khoảng 3 chương nữa sẽ hoàn ^^ Phiên ngoại thì... để tui tính xem có nên viết không *chớp chớp mắt*

Ngày thi cách càng gần, Ron lại càng hưng phấn. Thậm chí cậu hưng phấn đến nỗi không ngủ được nên lấy sách ngôn ngữ mà bốn nhà lập cho ra xem. Chỉ cần nghĩ đến mình có thể đi tâm sự với rồng là Ron liền sướng run người. Còn Draco thì đang hồi hận muốn chết, nếu biết cuộc thi lần này được tiếp xúc “thân

mật” với rồng thì cậu đã đem tên mình quăng vào rồi! Không biết có thể đi thi thay Ron vòng này không nhỉ, dùng thuốc đa dịch biến thành cậu ta là có thể tiếp xúc với những chú rồng đáng yêu kia rồi!

Giáo sư Snape phụ trách cuộc thi cũng đang hưng phấn. À không phải ngài hưng phấn vì nhìn thấy ba “kho” được liệu di động khổng lồ đâu, mà vì sau hơn một tháng hai quả trứng đã lớn cỡ trứng rồng, dựa theo dao động ma lực truyền đến thì ngày phá trứng đã không còn xa. Chỉ mong lúc đó đừng xảy ra chuyện ngoài ý muốn là được.

Trong nhà tắm ở ký túc xá Gryffindor, Harry đang vẽ, cậu vẽ một người cá xinh đẹp với mái tóc đen tuyền, đôi mắt và đuôi cá màu xanh thẫm, trầm tĩnh u ám như đáy đại dương. Vì Du Mi đã có hạnh phúc của riêng mình nên cậu phải tạo ra thêm một trợ thủ nữa. Vị người cá này thật ra cậu đã tạo ra từ khi còn ở kiếp trước chỉ là tính cách có hơi... không tốt lắm nên cậu rất ít khi dùng. Trừ điểm này ra thì năng lực và dung mạo đều hoàn hảo.

Vẽ xong cậu truyền thần lực vào bức vẽ rồi bỏ xuống bồn tắm, nước trong bồn bắt đầu sôi lên. Ron vừa từ ngoài vào liền nghe động tĩnh vì vậy đi đến, thấy bồn tắm đang sôi trào, nhìn Harry hỏi: “Cậu đang làm gì vậy?” Harry đắm chiêu nhìn bồn tắm: “Tạo thêm một trợ thủ, biết đâu sau này lại có ích cho cậu thì sao.” Ron ngạc nhiên mở to mắt: “Trợ thủ... là giống với Du Mi kia sao?” Harry gật đầu.

Ron đầy hứng thú nhìn bồn tắm, Merlin biết khi bọn cậu biết Du Mi thật ra chỉ là một bức vẽ được Harry tạo ra đã ngạc nhiên đến mức nào. Không những vậy cậu còn tạo cho cô một cơ thể thật, và bây giờ cô đã có thể sống như người bình thường, mặc dù chủng tộc có chút đặc biệt, mà vấn đề không nằm ở chủng tộc, hiện tại Du Mi có thể ăn, có thể ngủ, có thể chảy máu bị thương... Không biết lần này Harry tạo ra sinh vật nào đây.

Ron nhìn Harry đầy hưng phấn hỏi: “Cậu tạo ra chủng tộc nào vậy, có muốn tạo luôn thân thể cho y không?” Harry cười gật đầu: “Hiện tại mình đồng thời tạo thân thể và linh hồn cho cậu ta luôn. Còn về chủng tộc... lát nữa cậu sẽ biết.” Lúc này nước trong bồn bắt đầu rút lại bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được. Ron tròn mắt nhìn sinh vật vừa xuất hiện trong bồn.

Một thiếu niên khoảng mười lăm tuổi tóc đen dài, đôi mắt lam thẫm u ám chỉ cần liếc một cái thì người đối diện sẽ có cảm giác như bước vào địa ngục, gương mặt tinh xảo thần bí đang trần trụi nằm trong bồn. Cậu có đôi tai nhọn như yêu tinh, ngón tay thon dài với những móng vuốt sắc bén màu lam. Điều đáng nói chính là, nơi đáng lý là đôi chân thon dài lại bị thay thành một cái đuôi cá màu lam, bên trên như phủ một tầng ánh sáng bạch kim xinh đẹp.

Ron ngơ ngác: “Đây là... nhân ngư?” Nhân ngư, không phải đám người cá xấu xí dưới Hồ Đen, mà là một mỹ nhân ngư tuyệt đẹp. Cậu từng nghe giáo sư Rowena nói về chủng tộc này. Đây là một chủng tộc thần bí rất mạnh mẽ, họ có năng lực điều khiển nước cực mạnh, có thể dùng sóng âm giết người từ xa, có thể dùng đôi mắt xinh đẹp và tiếng ca mê hồn của mình làm điên đảo mọi sinh vật trên thế gian này. Không những vậy, nhân ngư, là chủng tộc ăn thịt!

Harry nhìn thiếu niên đang trầm tĩnh ngồi trong bồn, lấy một bộ quần áo từ không gian ra đưa cho thiếu niên, cười nói: “Chào mừng trở lại, Aqua.” Thiếu niên nhú mày cầm lấy bộ quần áo, cái đuôi cá xinh đẹp biến thành đôi chân thon dài, cậu vừa mặc đồ vừa oán giận nói: “Cậu không thể đặt cho tôi tên khác hay hơn sao! Aqua? Du Mi có lẽ không để ý đến vấn đề này nhưng tôi để ý! Cậu toàn bỏ ngoài tai những gì tôi

nói! Này, cậu có nghe không đấy?!”

Thiếu niên tên Aqua nhìn Harry đang gật gù, nổi giận: “Chết tiệt cậu rốt cuộc có nghe hay không!!! Tôi muốn đổi tên! Đổi tên!!!” Phổ cập kiến thức một chút, nhân ngư là một chủng tộc xinh đẹp tao nhã, nhưng mà... bọn họ lại rất cuồng bạo, mà khi đã nổi giận họ sẽ không quan tâm đến cái gọi là hình tượng hay khí chất đâu. Cứ nhìn cách họ ăn thịt người là biết, hoàn toàn không có một chút tao nhã nào.

Cuối cùng dưới sự kiên trì không ngừng nghỉ của thiếu niên, Harry đổi tên cậu thành Siver, tên này tạm chấp nhận được, theo ngôn ngữ nhân ngư, Siver nghĩa là tôn quý.

Ngày thi đấu diễn ra toàn thể học sinh và giáo sư ba trường đều có mặt đầy đủ. Ron không xui xẻo như Harry trong nguyên tác, cậu bốc trúng rồng lửa Trung Hoa. Ừ thì, ít nhất nó dễ đối phó hơn con rồng đuôi gai Hungary mà Fleur bốc trúng. Không biết đây là tác phẩm của Blaise hay của Barbara hay là của Harry đây. Blaise tỏ vẻ cậu không có nhúng tay vào vì cậu tin Ron có thể thắng, Harry chỉ ngơ ngác nhìn tỏ vẻ cậu không hiểu gì hết, Barbara... được rồi, cô nhóc này không biết lại cùng Bellatrix đi đâu rồi.

Siver xinh đẹp thân bí mặc áo choàng màu lam thẫm, tóc đen xõa dài đang ngồi trên khán đài, tỷ lệ quay đầu nhìn là một trăm phần trăm. Lúc này cậu đang cầm mô hình rồng đuôi gai trên tay cười đầy thỏa mãn. Chúng ta lại bổ sung thêm kiến thức về nhân ngư nào, một trong những tính cách làm người khác cảm hận nhất của nhân ngư, ghen tị! Họ ghen tị với tất cả những ai có vẻ ngoài đẹp hơn hoặc bằng họ. Vậy nên, Merlin phù hộ Fleur!

Quay lại trận đấu, Ron đấu thứ hai, trận đầu tiên là Krum với rồng xanh xứ Wale, mặc dù xây xát chút nhưng vẫn thuận lợi vượt qua. Ron đến gần rồng lửa Trung Hoa, nó cảnh giác nhìn cậu chằm chằm, Ron cười hi hi nói với nó: “Xin chào thưa quý cô, tôi là Ron Weasley.” Không cần thắc mắc phong thái quý tộc này từ đâu đến, dù sao thì, Salazar là một trong bốn giáo sư dạy họ mà.

Vì Ron dùng bùa khuếch đại âm thanh nên con rồng có thể nghe thấy dù cậu chỉ cao gần bằng ngón chân nó. Con rồng nghi hoặc nghiêng đầu: “Cậu có thể nói ngôn ngữ của ta?” Ron gật đầu, cười nói tiếp: “Thưa quý cô, trong số trứng kia có một quả không giống, tôi có thể lấy quả đó không?” Con rồng nghe vậy cúi đầu chăm chú nhìn ổ trứng, phát hiện thực sự có một quả không giống, nó lấy đầu hất văng quả trứng vàng kia ra.

Ron chạy chậm đến nhặt rồi biến ra một cái ghế ngồi xuống, toàn trường ghi hoặc, lấy được trứng rồi sao không đi mà còn ngồi đó? Ron ôm trứng ngồi đối diện với con rồng, bắt đầu nói chuyện phiếm: “Thưa quý cô, có thể cùng tôi nói chuyện chút không?” Con rồng tuy không biết cậu muốn làm gì nhưng vẫn gật đầu, nó sẽ không từ chối yêu cầu của người trẻ tuổi lịch sự này. Ron nói tiếp: “Không biết ngài sống bao lâu rồi? Đã trải qua việc vui gì?”

...

Sau một lúc Ron rốt cuộc chuyển động, cậu cất cái ghế đi rồi ôm trứng về. Khán giả đầu đầy chằm hỏi, rốt

cuộc cậu ta ngồi đó làm cái gì vậy?! Vì quá trình không quá kinh tâm động phách, không hấp dẫn hồi hộp nên điểm Ron khá thấp. Fleur thì... thôi đừng nói đến. Cuối cùng, Krum điểm cao nhất, tiếp đến là Ron và cuối cùng là Fleur.

Lễ Giáng Sinh, vũ hội Giáng Sinh - đây chính là thời điểm mà mọi học sinh đều mong đợi. Đêm đó các quán quân sẽ nhảy đầu tiên, người nhảy với Ron là Blaise, đây không cần nói. Đáng nói đến là, bạn nhảy của Krum... lại là Siver, Harry khi thấy cậu thì giật mình, phải biết nhân ngư rất cao ngạo, họ sẽ không tiếp xúc với người không đẹp bằng họ. Mà Krum, được rồi cậu ta cũng rất đẹp trai, nhưng muốn đến mức được họ tiếp nhận thì vẫn chưa đủ. Tính ra thì, Draco và Blaise ngược lại có thể. Còn Voldemort... hy vọng cậu ta không vì ghen tị mà làm gì đó.

Harry quay sang nói với người đàn ông đeo mặt nạ bạc đứng cạnh mình: “Voldy, anh đừng tháo mặt nạ ra đây.” Voldemort hơi giật mình, hiện tại không có ai nhận ra hắn, Harry có cần cẩn thận vậy không? Cậu như thấy được nghi hoặc của hắn, nói nhỏ: “Bạn nhảy của Viktor Krum là nhân ngư.”

Voldemort - đã từng vì gương mặt mà bị tộc nhân ngư chinh một trận:...Đã biết.

Du Mi khi thấy Siver thì ngạc nhiên nướng mày, Snape nghi hoặc nhìn cô, hỏi: “Em biết cậu ta?” Du Mi gật đầu: “Cậu ta là một trong những trợ thủ mà cậu chủ tạo ra, giống như em vậy.” Snape ngạc nhiên nhìn Siver: “Cậu ta giống em?” Du Mi lại gật đầu: “Cậu ta là nhân ngư, anh nếu muốn máu hay vảy của cậu ta thì cứ đến tìm cậu chủ.” Snape hai mắt lóe lên nhìn Siver. Cậu như cảm thấy gì đó quay lại nhìn, đôi mắt lam thẫm xinh đẹp nhú lại, nói gì đó với Krum rồi bước lại đây.

Siver nhú mày chán ghét nhìn Du Mi: “Hừ, tưởng gì thì ra chỉ là một con rắn.” Snape nhú mày muốn nói nhưng Du Mi vươn tay cản lại, cô cười nhìn Siver: “Lâu rồi không gặp Aqua.” Siver lập tức xù lông: “Aqua gì mà Aqua!!! Tôi là Siver! Siver!!!” Du Mi chớp chớp mắt cười nói: “Không ngờ cậu chủ lại đồng ý đổi tên cho cậu, trước kia cậu kháng nghị suốt mấy năm trời cũng có được đâu.”

Siver hừ lạnh không để ý đến cô, quay lại cạnh Krum. Hừ! Cậu chán ghét cô ta, không phải vì cô ta tính tình xấu hay gì cả, lý do rất đơn giản, vì cô ta khi nghe cậu chủ gọi cậu là Aqua đã lăn ra cười một trận. Nói đến đây, tiếp tục bổ túc kiến thức về nhân ngư nào, lại là một tình tình làm người người cảm phần, hẹp hòi. Nhân tiện nói luôn, Aqua theo ngôn ngữ nhân ngư nghĩa là, con cá nhỏ! Từ đây có thể thấy được vì sao Siver lại muốn đổi tên như vậy.

42. Chương 42

Ngày vòng thi thứ hai diễn ra cũng là lúc hai bé con của Snape phá vỏ. Bên trong quả trứng không phải một con rắn lớn như Snape từng nghĩ mà là một đứa bé khoảng một tuổi, mập mạp đáng yêu cực kỳ. Hình dáng của chúng giống Snape, nhất là cái mũi ưng lớn kia, nhưng chúng lại sở hữu đôi mắt vàng kim của tử xà.

Không giống Basilisk khi nhìn ai thì người đó sẽ chết, khi hai nhóc mở to mắt nhìn ai đó, người đó sẽ có cảm giác giống như bị mê hoặc. Snape khi phát hiện điểm này liền kiểm tra, kết quả phát hiện đôi mắt kia cơ bản chính là tổ hợp của ba lời nguyền không thể tha thứ. Nói đơn giản hơn chính là, khi chúng nhìn ai đó, cảm giác bị điều khiển là Imperio, nếu cảm thấy đau đầu khó chịu thì đó là Crucio, cuối cùng, nếu là Avada thì cơ bản chính là chết ngay lập tức.

Chuyện này không thể giấu được Dumbledore nhưng ông không nói gì chỉ cười hiền lành ôm hai đứa nhỏ vào ngực nói Snape mau đi làm việc của mình đi, ông sẽ giúp trông tụi nhỏ. Snape hừ lạnh, anh quyết định lát nữa sẽ đưa được sinh tử cho Grindelwald.

Vòng thi thứ hai, giải cứu thứ quý giá nhất. Ron mới đầu tính dùng cỏ mang cá nhưng rồi Siver xuất hiện đưa cho cậu một cái vảy cá màu lam thẫm: “Bỏ thứ này vào người là cậu có thể thở dưới nước.” Hừ, nếu không phải người là bạn của cậu chủ Harry thì còn lâu ta mới giúp!

Cuộc chiến dưới nước diễn ra khá thuận lợi, Ron là người lên đầu tiên, và cậu kéo theo Blaise, dĩ nhiên rồi. Krum lên tiếp theo và người quan trọng của anh là Hermione, Draco cực kỳ tức giận chạy đến ôm lấy cô trừng mắt nhìn anh rồi đi đến bệnh thất, bảo sao hôm nay cậu không nhìn thấy cô, thì ra...

Người lên cuối cùng là Fleur, cô cũng đưa được người quan trọng nhất – em gái mình – lên bờ. Cô kể sau khi bơi sâu xuống hồ thì dòng nước xung quanh như có như không đẩy cô ra xa tuyến đường đã định, vậy nên cô tránh được bị kịch bị rong cuốn chân. Nhưng mà dòng nước lại cản không cho cô tiến lên, đến khi hai người kia đều lên hết cô mới có thể di chuyển được. Mọi người đều thấy khó tin, nghĩ chắc là cô đang cố biện minh cho mình. Tội Fleur!

Trận thứ ba là mê cung, ai lấy được chiếc cốc lửa thì người đó thắng. Harry vài ngày trước nhận được thư của Voldemort, cụ thể là nói: Đạo gần đây có vài người không an phận, dặn cậu cẩn thận chút, hấn sợ bọn chúng sẽ làm gì đó ở trận cuối. Cậu nói chuyện này cho bốn người bạn và Dumbledore, họ gật đầu tỏ vẻ sẽ cẩn thận.

Khi trận đấu diễn ra mọi người không thể xem tình huống bên trong mê cung, Harry lo lắng nhủ thầm, đưa thần lực vào trong mê cung xác định Ron vẫn an toàn. Chính là khi đến chiều, thời điểm quyết định người chiến thắng thì có pháo sáng bắn lên!

Harry thông qua thần lực thấy tình huống bên trong liền quay đầu nhìn Siver. Cậu nhóc hơi nhủ thầm, ánh mắt lộ ra chút ủy khuất nói: “Lần này không phải tôi.” Harry chỉ cười nói: “Tôi biết, cậu vào đó giúp Fleur đi, tôi đến giúp Ron.” Siver lập tức kháng nghị: “Tại sao tôi phải giúp cô ta chứ? Không phải đã có Thần Sáng rồi sao!” Mặc dù nói vậy nhưng cậu vẫn đứng lên chạy vào mê cung.

Lúc này lại có pháo sáng bắn ra, lần này là Krum. Harry tập trung nhìn bên phía Ron, cậu cũng bị tấn công nhưng có thể chống đỡ được. Rốt cuộc bọn chúng vào đây bằng cách nào?! Harry nhủ thầm chạy đến, Blaise cũng đi theo sau. Draco và Hermione đến chỗ Krum, bên Fleur có Siver là được.

Khi Harry và Blaise đến nơi cuộc chiến đang khá khốc liệt, dĩ nhiên là khốc liệt với đối thủ của Ron. Harry nhướn mày cầu phúc cho tên áo đen kỳ bí kia, mong là hắn ta không bị Ron đùa chết. Cậu nhìn xung quanh, vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, lúc này một thứ gì đó bị ném đến chỗ cách cậu không xa, Harry cảm giác được đẩy Blaise ra xa thứ đó sáng lên bao trùm lấy cậu. Ron thấy vậy run tay một bùa Avada liền vô thanh bắn ra, kẻ kia cũng không ngờ Ron vậy mà lại dám dùng thần chú này nên đi đời tại chỗ.

Khi tỉnh lại Harry phát hiện cậu đang ở trong một căn phòng khá trang nhã. Nhìn quanh không thấy ai, nhúu mày, chợt thấy cơ thể lạnh lạnh. Nhìn xuống Harry liền đen mặt, hiện tại cậu đang mặc một cái áo khá dài, màu trắng, ngoài nó ra thì trên người cậu không còn gì khác. Chết tiệt! Harry nổi giận, kẻ nào lại có gan tơ tưởng đến cơ thể cậu!!!

Lúc này một người đàn ông tóc đỏ đi đến, Harry cảnh giác nhìn đối phương. Người đàn ông si mê nhìn cậu, ánh mắt chuyển từ mặt đến eo rồi đến đôi chân thon dài lộ ra không khí. Cái áo cậu đang mặc khá ngắn, nếu đứng lên có lẽ nó sẽ dài hơn đến đầu gối nhưng hiện tại cậu đang ngồi nên cái áo bị kéo lên không ít, vậy nên hiện tại nó chỉ vừa đủ che đi bộ phận trọng yếu mà thôi.

Người đàn ông đến gần vươn tay muốn chạm vào mặt cậu nhưng bị cậu né được, anh cũng không giận mà cười ôn nhu nhìn cậu: “Bảo bối, không cần tránh né, dù sao sớm hay muộn em cũng sẽ là người của tôi thôi!” Harry nhướn mày nhìn anh, cười mỉa: “Anh nghĩ mình là ai hả? Ryan?” Người đàn ông có vẻ bất ngờ với lời nói của cậu.

Cậu biết người này, đây là Ryan Andreassen, cha của Achraf Andreassen, anh trai mẹ cậu. Cậu chỉ gặp hắn một lần duy nhất tại gia tộc Andreassen lần đó, sau này dù mẹ cậu và ông bà ngoại có liên lạc với nhau cũng chưa từng thấy người này xuất hiện, không ngờ hắn lại chạy đến Anh Quốc.

Ryan không quá hoảng loạn dù bị cậu nói ra thân phận, anh lấy ra một quả cầu rồi đặt trước mặt cậu. Harry vừa nhìn liền cứng người, bên trong quả cầu là hình ảnh Voldemort bị vây trong trận pháp. Ryan cười nói với cậu: “Đây là trận pháp cổ xưa, bên trong có năm trận nhỏ, bên ngoài là bốn trận lớn. Chính trận này khi cùng khởi động sẽ biến thành trận pháp hiện tại. Có vẻ như tên Voldemort này không chống đỡ được bao lâu nữa.”

Bên trong quả cầu Voldemort cả người đầy máu đang cầm chặt đũa phép nhúu mày nhìn quanh, có vẻ như hắn đang cố tìm cách phá giải. Ryan vươn tay cầm lấy quả cầu nói với Harry đang ngơ ngác: “Bảo bối, nếu em đồng ý làm người của tôi, tôi có lẽ sẽ suy xét xem có nên thả hắn ra hay không. Sống chết của hắn phụ thuộc vào em đấy.” Nói xong liền đi ra ngoài. Để lại Harry đang ngơ ngác, hai mắt vô thần ngồi trên giường.

Ryan vừa ra ngoài liền thấy một người phụ nữ tóc nâu, người phụ nữ lúc này đang giận dữ nhìn anh: “Anh đã hứa sẽ không làm ngài bị thương!!!” Anh nhún vai: “Chỉ cần em ấy đồng ý điều kiện, tôi sẽ thả vị Chúa tể của cô ra ngoài.” Cho dù chỉ là một thi thể nhưng cũng là thả ra rồi, đúng không? Cô ta giận run người gờ đũa phép há miệng, ngay lập tức một tia sáng từ phía sau bay đến bắn trúng cô. Cô run lên rồi ngã xuống, Ryan ghét bỏ nhìn thi thể dưới chân, bước qua tiếp tục đi.

Không aichú ý ở một góc khuất gần đó, thiếu niên mắt lam xinh đẹp híp mắt nhìn họ chằmchằm, liếm môi.

Còn 2 chương ~^O^~

Không ai để ý đến tui hết QAQ!!!

Hix... vậy bỏ phiếu ở đây đi ^^ Các đọc giả iu dấu, mấy nàng muốn tui làm bộ Tình yêu nhỏ trước hay bộ Nhà khoa học điên trước nè? Mau mau bỏ phiếu nha bộ này sắp hoàn rồi đó!

~ Mei ~

43. Chương 43

Harry ngồi một mình trong phòng ngơ ngác nhìn về phía trước, đôi mắt ngọc bích lúc này sẫm lại, không phản chiếu bất kỳ thứ gì. Hiện tại trong đầu cậu chỉ còn hình ảnh Voldemort cả người đầy máu trong quả cầu kia, ngực cậu nhói lên từng cơn, lần đầu tiên trong đời cậu muốn hủy diệt hết thầy mọi thứ. Nếu người kia mất đi, như vậy thế giới này sẽ là vật bồi táng!

Cậu nhớ lại khi một tuổi lần đầu tiên gặp mặt Voldemort, nhìn gương mặt kia của hắn cậu đã cảm thấy thực thú vị, sau đó hắn đã dùng ánh mắt đầy chiếm hữu điên cuồng nhìn cậu, có vẻ như hắn đã nhất kiến chung tình với cậu đi. Mặc dù việc hắn đá mẹ cậu làm cậu khá tức giận nhưng lúc đó hắn không tỉnh táo nên cậu không tính toán, nhưng mẹ cậu thì đã tính sổ hắn rồi. Nhớ tới lần thứ hai gặp lại tại Hogwarts, mặc dù hắn ở trên đầu Quirrell nhưng ánh mắt nóng rực chứa đựng sự điên cuồng và si mê không thềm che giấu kia lại cực kỳ rõ ràng. Mười năm, hắn vẫn yêu cậu điên cuồng như vậy, hoàn toàn không thay đổi.

Lần đầu tiên cậu nhìn thấy hình dáng của hắn khi không còn là khuôn mặt rắn, cậu đã bị rung động mãnh liệt, tên đó đẹp trai như vậy mà lại dám đi hủy dung! Harry lúc đó rất có xúc động đập người nhưng cậu đã nén lại, được rồi, hiện tại hắn đã đẹp lại rồi. Rồi khi cùng hắn đến Ý du lịch, ở biệt thự Slytherin hắn đã chăm sóc cậu rất tốt, hắn rất sủng cậu. Khi ở biệt thự Potter hắn bị mẹ bắt nạt đủ điều cũng không nói gì, cậu biết hắn muốn ba mẹ chấp nhận hắn.

Nhớ lại thật nhiều thật nhiều chuyện trước đây, người đàn ông mạnh mẽ đó, vị Chúa tể Hắc ám ai ai cũng sợ cứ như vậy bị một tên không chút tiếng tăm không chút năng lực hành hạ đến một thân đầy máu?! Harry mím chặt môi, mặc dù biết hắn sẽ thoát ra được nhưng khi nhìn hắn như vậy, lúc đó cậu thật muốn phá hủy cả giới phép thuật này!

Trong đôi mắt ngọc bích của Harry xuất hiện một đóa hoa màu đỏ kỳ lạ, nó bắt đầu xoay tròn với tốc độ cực nhanh, chiếc vòng tay lần đó Merlin tặng bắt đầu truyền thần lực sang cho cậu. Không khí trong phòng như bị đông đặc lại, xung quanh Harry nổi lên từng tia sáng đen.

Những tia sáng đen bắt đầu kết nối với nhau tạo ra một màn sương đen cực lớn bao quanh cậu. Cơ thể cậu bắt đầu run rẩy, Harry ôm lấy hai tay mình ngã xuống giường, cắn chặt môi không để mình phát ra tiếng. Cảm giác này giống hệt như khi cậu thực hiện nghi thức kế thừa Hogwarts hồi năm hai, nhưng nó đau hơn nhiều.

Khi đó cảm giác như xương cốt bị đập nát rồi liền lại, lúc này lại thêm một cảm giác khác xen vào, khi xương bị đập nát cả người liền lạnh như băng, khi liền lại thì nóng như lửa. Cứ tuần hoàn như vậy, không biết qua bao lâu, cậu cảm thấy thật mệt, chỉ muốn nhắm mắt ngủ một giấc. Khi cậu sắp không ngượng nổi nữa bỗng một tiếng chuông vang lên.

Tiếng chuông thanh thúy trong suốt, như tiếng suối chảy, thanh mát êm tai nghe thấy làm lòng người thoải mái. Harry hơi mở mắt, trước mặt cậu là một con mèo đen khá nhỏ, nó dùng đôi mắt tử sắc to tròn xinh đẹp nhìn cậu, trên tai phải là một cái khuyên thập giá xinh đẹp. Mèo đen đứng đưa chín cái đuôi của mình nhẹ nhàng bước lại, dụi đầu vào mặt cậu meo một tiếng.

Harry lập tức thanh tỉnh, cậu cảm thấy cơ thể không có gì thay đổi, nhưng dường như có một thứ gì đó thay đổi. Cậu đứng lên vuốt ve chiếc vòng tay, híp mắt cười: “Cảm ơn nhé.” Rồi ra khỏi phòng. Vừa mở cửa đã có vài cây đũa phép chia vào người, người đàn ông đứng trước mặt cậu nói: “Không có lệnh của ông chủ cậu không được phép ra ngoài.” Harry mở to mắt, chớp chớp đôi mắt xanh biếc của mình, phỏng má nhìn. Người kia đỏ mặt nhìn sang chỗ khác, tay cầm đũa phép run rẩy. Đáng yêu quá đi!

Cậu nghiêng đầu vươn tay chỉ vào tim của người kia cười khê: “Ngừng đập này!” Người kia hơi ngơ ra rồi ngã xuống, chết. Những người khác thấy vậy liền run rẩy, Harry không để ý đến họ tiếp tục đi về phía trước. Khi cậu đi đến một khúc cua từ phía xa liền vang lên tiếng kêu la thảm thiết. A có vẻ như Siver đến rồi, nhưng vì không thích bị người khác nhìn thấy khi đang dùng bữa nên bây giờ mới xuất hiện. Cậu cười nhẹ rồi biến mất, để lại vài bụi ánh sáng đen trong không khí.

Voldemort mệt mỏi ngồi xuống, hắn đã phá được năm trận nhỏ bên trong, nhưng bốn trận lớn bên ngoài thì hơi khó một chút. Nhíu mày nhìn máu trên áo choàng, máu này là của lũ quái vật bên trong trận pháp để lại. Hừ! Chỉ bằng mấy thứ đó mà muốn giết hắn. Nhớ lại người đàn ông kia nói Harry đã là người của hắn, neho mắt cười lạnh. Tên đó không hiểu mèo nhỏ, cậu không dễ bị khống chế như vậy đâu!

Chợt xung quanh truyền đến dao động ma lực, cảnh giác nhìn quanh, không biết lần này lại là thứ đồ chơi gì đây! Một lúc sau dao động chấm dứt, bên trong trận pháp xuất hiện một thiếu niên mặc áo trắng. Voldemort hai mắt tối lại nhìn cậu: “Bộ đồ này...” Thiếu niên cười đầy ngây thơ nhìn hắn: “Em không biết nha, khi tỉnh lại thì em đã mặc nó rồi.”

Hắn giận nha! Khi tỉnh lại đã mặc nghĩa là trước đó không mặc, đáng chết, vậy không phải kẻ đó thấy hết cơ thể xinh đẹp quyến rũ của em ấy rồi sao!!! Voldemort lửa giận bùng bùng hận không thể cho tên kia một ngàn cái Crucio, chợt hắn nhớ ra gì đó, nhắm mắt dùng ma lực huyết thống gọi Barbara và Morrigan đến đây.

Nhưng dù gọi thế nào cũng không có ai trả lời, sao có thể? Hắn lo lắng tập trung tinh thần cố gắng gọi.

Harry nhìn Voldemort cau mày, như biết hắn đang làm gì, thở dài nói: “Không cần gọi, khi này em đã gọi rồi nhưng không được. Có lẽ họ đã quay về rồi.” Voldemort nhúu mày, sao hai đứa nó có thể đi mà không nói tiếng nào được! Harry đi đến ôm lấy hắn, cười: “Được rồi ra khỏi đây thôi, người anh đây máu nè.” Voldemort phục hồi tinh thần, chuyện này hắn sẽ hỏi Bellatrix giờ thì nên ra khỏi đây thôi. Xung quanh hai người nổi lên từng đợt khói đen mù mịt, làn khói bay lên bao phủ cả hai, khi khói tan hết trong trận pháp trống rỗng, không có ai.

Người đàn ông tên Ryan nhìn thắm trạng trước mặt, máu thịt be bét, tứ chi rụng rời, nội tạng tứ tung, cửa phòng mở toan không một bóng người. Anh từng nghĩ bốn phù thủy đã đủ để giữ em ấy lại, nhưng có vẻ như anh đã đánh giá thấp năng lực của em ấy rồi. Dù có nghĩ thế nào, anh cũng không thể tin được một đứa trẻ đáng yêu thiên chân như em ấy lại có thể làm được việc này.

Lúc này trong phòng tắm chợt vang lên tiếng ca, Ryan hốt hoảng, hai mắt mê mang đi vào phòng tắm. Vừa mở cửa liền thấy một thiếu niên xinh đẹp mà mình đang ngắm mình trong bồn tắm, miệng ngâm nga một ca khúc nào đó. Mặc dù anh nghe không hiểu nhưng anh lại có thể cảm nhận được tinh túy trong đó. Anh bước đến gần, khi cách ba bước chân anh thấy một cái đuôi cá màu lam đầy xinh đẹp. Thiếu niên ngừng ngâm nga, gương đôi mắt mê hồn lên nhìn anh, Ryan nhìn đôi mắt kia, thì thào: “Bảo bối...”

Thiếu niên cong môi, đôi mắt lam thắm lóe sáng lấp lánh, cậu vươn đôi tay trắng nõn xinh đẹp về phía anh.

44. Chương 44

Bởi vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên vòng đấu thứ ba bị hoãn lại. Trong ba quán quân Ron bị thương nhẹ nhất, Krum cũng chỉ hơi xây xát, Fleur thì nặng hơn chút, cô bị hắc ma pháp ăn mòn đánh trúng nhưng cậu thiếu niên mắt lam đến cứu cô đã cắt máu cho cô uống nên vết thương không lan rộng ra thêm. Khi Thần Sáng hỏi cô về chuyện này cô chỉ nói lúc đó cô đánh một bùa về phía hắc ma pháp nên có lẽ hiệu quả đã bị giảm xuống.

Sau khi chỉnh lý xong hết mọi chuyện mọi người liền phát hiện Harry mất tích. Có người nói nhìn thấy Blaise đi cùng với Harry, khi bị hỏi Blaise chỉ cau mày nói: “Khi vào mê cung chúng tôi đã tách ra.” Hermione và Draco cũng bị hỏi nhưng họ tỏ vẻ không biết gì cả. Snape cau mày nhìn chằm chằm bốn người Draco, Du Mi đi đến ôm tay anh, cười nói: “Đừng lo, Siver đã đi theo cậu chủ rồi. Cậu ta mạnh hơn em nhiều lắm, nên không sao đâu.” Snape hừ lạnh nói: “Ta không có lo lắng cho tên nhóc đó!” Xoay người bỏ đi, Du Mi cười thầm, đừng tưởng cô không thấy anh thầm thờ phào!

Ngày hôm sau Harry xuất hiện, bên cạnh là Voldemort. Khi Dumbledore nhìn thấy hắn thì hơi ngạc nhiên nhưng ông không nói gì chỉ mời hắn đến phòng Hiệu Trưởng uống trà. Grindelwald không đi vào, ông đang ghi chép gì đó, Harry đi đến tò mò hỏi: “Ngài đang làm gì vậy?” Ông cực kỳ nghiêm túc nhìn tờ giấy, đáp: “Ta đang tính xem từ lúc uống được đến khi mang thai cần bao lâu.”

Harry ngạc nhiên: “Ngài cho hiệu trưởng uống được sinh tử?” Ông nhướn mày nhìn cậu: “Sao cậu không nghĩ là ta uống?” Cậu cười nhẹ, chớp chớp mắt: “Trục giác.”

Một tuần sau vòng ba được tổ chức lại lần nữa, người lấy được chiếc cốc lửa là Ron. Cậu ta vì vậy mà cao hứng suốt một tuần liền, vì cậu ta cứ nói liên miên về việc này nên bị Blaise kéo vào Phòng Cần Thiết, còn vấn đề họ làm gì bên trong thì... Ngày hôm sau Ron được ôm ra, nên ai cũng đoán được.

Krum không theo đuổi Hermione nữa, cậu ta chuyển sang theo đuổi Siver, còn người kia thì ngay cả liếc nhìn cũng không thêm. Fleur không biết là do được Siver cứu hay thế nào mà cứ luôn đi tìm cậu. Cuối cùng, có lẽ do hai người này quá phiền nên Siver ở luôn trong hầm, lần này đến Snape tức giận. Cho dù Siver dùng máu và vảy của mình để đổi nhưng anh vẫn tức giận! Dưới hầm đã có hai cái bóng đèn siêu cấp rồi, bây giờ lại đến thêm một cái, ai mà không giận!

Biệt thự Malfoy.

Bellatrix đưa cho Voldemort một lá thư, hẳn nhìn lá thư màu phấn hồng thoang thoang mùi hoa, thở dài. Nếu không phải Bellatrix và Barbara có mờ ám thì hẳn đã nghĩ đây là thư tình của cô rồi. Vươn tay cầm lấy lá thư mở ra.

Kính gửi ba ba và cha,

Đã đến lúc tụi con phải về rồi, thật xin lỗi vì không thể nói lời “hẹn gặp lại” với hai người. Tụi con cũng không phải không muốn nói nhưng lúc đó cha thì bận việc đi đâu rồi còn ba ba thì phải chuẩn bị cho cuộc thi Tam Pháp Thuật.

Khoảng thời gian này tụi con rất vui, rất rất vui. Mong cha và ba ba đừng quá buồn, dù sao thì sau này chúng ta sẽ gặp lại nhau thôi. Phải rồi cha à, ngài phải giúp con trông chừng Bellatrix đó nha, đừng để ai cướp đi ấy đi đó! Dĩ đáng yêu như vậy nên chắc con có nhiều tình địch lắm đây.

Về hai đứa con trai của thầy Snape, có một người tên là Alex, cha nhớ trông chừng tên đó luôn nha, tên đó là con rể tương lai của hai người đó!

Thời gian của tụi con sắp hết rồi. Tạm biệt nha, ba ba, cha. Hẹn gặp lại trong tương lai nhé!

Barbara và Morrigan.

Voldemort vuốt nhẹ lá thư, nói với Bellatrix: “Bella, có nghe không, cô phải chờ Barbara đấy! À phải rồi, cô nên ly hôn với chồng hiện tại của mình đi, nếu không sau này hẳn có lẽ không được chết tử tế đâu!” Quay sang nhìn Snape bên kia: “Severus cũng vậy đấy, trong chừng chẳng nhóc Alex cần thận vào.”

Snape gật đầu, không thể không nói, hôm qua anh vừa mới đặt tên cho hai đứa con trai của mình xong. Đứa lớn tên là Daniel, đứa nhỏ là Alex, khi Lord gọi đến anh còn không biết có chuyện gì, thì ra là vì Alex là con rể tương lai của ngài sao! Thở dài, chuyện của tụi nhỏ cứ để tụi nó tự quyết định vậy.

Voldemort và Dumbledore ký một hiệp nghị hòa bình, trong đó, Hội Phượng Hoàng sẽ quản lý những việc ngoài sáng, còn Death Eater sẽ xử lý những việc trong tối. Mỗi mười năm sẽ ký lại một lần, Voldemort tỏ vẻ không vấn đề gì. Ngoài ra những Death Eater nào làm nhiều việc ác phải được giao nộp, Dumbledore muốn thông qua việc này làm suy giảm lực lượng của họ, nhưng mà, bên Death Eater có Harry, có Severus, có Voldemort, chỉ cần ba người này thôi là đã có thể tạc bay một thành phố rồi, nên việc làm của Dumbledore ngoại trừ giúp Voldemort thanh lý môn hộ ra thì không còn gì khác.

Buổi ký hiệp nghị được trực tiếp cho toàn bộ giới Pháp Thuật xem. Có người nghi ngờ không biết Death Eater có tuân thủ hiệp nghị hay không, có người nói Hội Phượng Hoàng bị nã úng hay sao mà lại đồng ý việc này, có người thậm chí còn biểu tình phản đối nhưng đã bị hai bên mời đến “uống trà”. Tóm lại mặc kệ người dân nghĩ thế nào, hiệp nghị này vẫn được ký.

Năm 2011, Hogwarts

Trong Mật Thất Slytherin một cô bé mặc đồng phục Gryffindor ngồi giữa một đống sách và đồ vật pháp thuật tìm gì đó. Salazar trong bức tranh nhíu mày nhìn cô: “Barbara, những thứ đó rất nguy hiểm, cẩn thận chút.” Barbara ngẩng đầu cười đáng yêu nhìn anh: “Không sao đâu ạ, ở nhà con có nhiều thứ cũng nguy hiểm lắm nhưng con có bị sao đâu.” Salazar nhíu chặt mày hỏi: “Rất cuộc con đang tìm cái gì?” Cô bé không ngẩng đầu tay không ngừng lục loại đào bới xung quanh: “Time travel.”

Trong Phòng Cần Thiết, một cô bé mặc đồng phục Slytherin đứng trước vạc nấu độc dược, bên cạnh là một thanh niên cũng thuộc nhà Slytherin, cậu thanh niên có cái mũi ưng lớn, đôi mắt màu vàng kim trong suốt tuyệt đẹp. Cậu nhìn cô bé nhíu mày: “Morrigan, em đã ở đây một ngày rồi. Nên ra ngoài ăn gì đó đi.” Morrigan liếc nhìn cậu rồi lại nhìn vạc: “Sắp xong rồi. Nếu em nhớ không lầm thì buổi chiều năm bảy có tiết, thân là thủ tịch mà đến trễ coi sao được!”

Thanh niên nhíu mày rồi hừ một tiếng bỏ đi, trong phòng chỉ còn Morrigan và vạc độc dược. Cô không quan tâm nhiều đến anh, chỉ chăm chú khuấy vạc. Lúc này không khí xung quanh cô chợt biến đổi, cô nhíu mày nhìn lên thì thấy một vòng xoáy trên đầu mình. Khi người thanh niên bưng bữa trưa vào thì chỉ còn vạc độc dược đang nấu dở, anh hốt hoảng đặt mâm xuống gọi: “Morrigan?!”

Salazar thở dài nhìn cái đồng hồ đang nằm trên mặt đất, Godric đi đến ôm eo anh nói nhỏ: “Được rồi Sara, hai đứa nhỏ đó rất mạnh mẽ, chúng sẽ ổn thôi.” Salazar liếc anh rồi viết một bức thư thả ra, bức thư biến thành một con bướm bay ra ngoài. Địa điểm: Biệt thự Slytherin.

Hoàn chính văn.

Ài, chương cuối rồi nên không được hay lắm (vì tác giả vừa lười vừa nản =)) Cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện của tui trong thời gian qua, tui biết truyện tui viết không được tốt, nhưng vì mọi người đã bỏ thời gian ra đọc và comment nên tui vui lắm ^^

Mấy nàng biết không, mỗi khi đăng chương mới tui sẽ ngồi đếm lượt bình chọn đó, cứ vài phút lại vào coi lượt xem có tăng lên hay không, có ai comment hay không, có ai bình chọn hay không =))) Công nhận tui rảnh để sợ:)

Sau đó là ngồi đọc comment, thấy mọi người bình luận nhiệt tình như vậy tui vui gì đâu á! Cảm giác thành tựu chưa từng có luôn, cứ như nhà có con đã lớn vậy ^^

Haizz tui nói nhiều quá rồi, dù sao thì, cảm ơn mọi người đã ủng hộ và yêu thích “đứa con lớn” của tui nha ^^

Ps: Bộ tiếp theo quyết định sẽ là bộ Nhà khoa học điên nha, chắc ngày mai tui sẽ đăng một chương đôi lời nói sơ về cái tính cách “độc đáo” của tiểu Harry bên đó =))

45. Chương 45: Phiên Ngoại 1: Grindelwald X Dumbledore

*Cảnh báo: Phiên ngoại 3 có spoil một chút về bộ Nhà khoa học điên ^^

....

....

Tui nói vậy thôi chứ mấy nàng cứ xem thoải mái =)))

Năm tư kết thúc, Dumbledore luôn cảm thấy ông không được khỏe lắm, luôn cảm thấy buồn ngủ, ngay cả đồ ngọt ông thích nhất cũng thấy ngán không muốn ăn. Phải biết đây là chuyện cực kỳ quan trọng, đồng đồ ngọt thơm ngon kia chỉ có thể nhìn không thể ăn là đau khổ biết nhường nào a!!!

Hai tháng tiếp theo ông càng ngày càng lười, càng ngày càng mệt, ngay cả đồng đồ ngọt kia hiện tại nhìn thấy chỉ muốn nôn. Cảm thấy chuyện này thật sự không ổn ông quyết đến bệnh thất nhờ Poppy kiểm tra. Poppy nhìn chăm chú vào ông, ông ngại ngại nhìn sang chỗ khác, cuối cùng Poppy nói: “Albus, ông có thai rồi.”

...

...

...

“GELLERT!!!!!!”

Harry ngạc nhiên nhìn thanh niên tóc nâu điển trai trước mặt: “... Hiệu trưởng?” Dumbledore gật đầu, cậu nghiêng đầu tò mò hỏi: “Ngài có việc gì sao? Sao lại chạy đến đây?” Dumbledore thở dài ngồi xuống ghế: “Harry à... Ta mang thai.”

“... À, Grindelwald.” Harry gật đầu tỏ vẻ đã biết, “Nói vậy ngài muốn đến đây trốn ông ấy cho đến khi sinh đứa nhỏ ra?” Dumbledore uể oải gật đầu, Harry cười nói: “Như vậy rất tốt, dù sao hiện tại đã nghỉ hè, xem như ngài đi nghỉ phép đi.” Vậy nên, Dumbledore ở lại biệt thự Potter cả mùa hè.

Voldemort đau đầu nhìn thanh niên tao nhã đối diện: “Grindelwald, sao ông không đi tìm lão cáo già kia mà lại chạy đến chỗ ta?!” Grindelwald nhún vai: “Em ấy trốn đến biệt thự Potter rồi, cậu biết mà, Harry không cho ta vào.” Voldemort nhíu mày: “Ông đã làm gì mà Dumbledore lại trốn ông như vậy?” Grindelwald ỉu xìu cúi đầu: “Em ấy mang thai.” Voldemort nhướn mày: “Ồ... Lát ta sẽ đi tìm Harry.” “Cảm ơn.”

9 tháng sau.

“Này... nghe nói hiệu trưởng vừa sinh xong.”

“A?! Tin tức từ đâu vậy? Có chính xác không?!”

“Chính xác!”

...

“Không thể nào, sáng hôm qua vẫn gặp thầy ấy mà, bụng cũng không to.”

“Đúng đó, bụng bình thường mà?”

“Cậu làm sao có thể nhìn thấy bụng thầy ấy thông qua mớ quần áo quái dị kia được?”

...

“Ngu ngốc, cậu không biết trong sách bùa chú có một bùa gọi là bùa che dấu hả?”

“Vây hả?! Vây là thiệt sao?!!!”

“Oa không thể nào!!!”

“Bùa che dấu? Ai là Ravenclaw giải thích giúp mình cái!”

...

“Ai lại có can đảm đề một lão già ăn mặc quái dị đăm mê đồ ngọt vậy?”

“Nghe nói là Dark Lord đời thứ nhất, Grindelwald.”

“... À, vị này thì có thể.”

...

Dumbledore hiện tại không quan tâm đến tâm trạng học sinh, hiện ông đang cho đứa nhỏ uống sữa, bé trai nho nhỏ mở to mắt nhìn ông, ngoan ngoan uống từng hớp sữa ông đút. Grindelwald ngơ ngác ngồi bên cạnh, thì thào: “...Ta làm cha rồi... Làm cha rồi...”

Harry từ ngoài vào nhướn mày, bỏ qua người nào đó còn đang bị vây trong trạng thái sung sướng, đưa cho Dumbledore một sợi dây chuyền: “Tặng cho thằng bé.” Ông cười hiền hòa cầm lấy đeo lên cho đứa bé, bé tò mò nhìn thứ vừa được ba đeo lên, cầm lấy ngắm. Màu vàng đỏ, sáng lấp lánh, hình sư tử thật đẹp. Bé trai hai mắt tỏa sáng giờ sợi dây chuyền lên, cắn!

“Oa oa oa!!!!” Dumbledore giật mình vỗ nhẹ lưng bé: “Ngoan nào ngoan nào, thứ này không thể ăn.” Grindelwald bị tiếng khóc kéo về thực tại, chạy đến: “Sao vậy cục cưng, ai làm con đau? Nói cho cha, cha sẽ xử lý nó.”

Dây chuyền Gryffindor:... Nằm cũng trúng đạn. Từ đầu tới cuối nó đã làm gì đâu QAQ!

Harry cười nhẹ đóng cửa lại, trong phòng một mảnh hỗn loạn.

46. Chương 46: Phiên Ngoại 3: Sau Đó

Năm 2011, biệt thự Slytherin.

Barbara và Morrigan khoanh tay đứng ở phòng khách, đối diện là Harry và Voldemort đang ngồi. Harry hiện

tại là một thanh niên cực kỳ xinh đẹp, mắt xanh to tròn, mũi thẳng môi hồng. Ngoài danh hiệu Cứu Thế Chủ, cậu còn có một danh hiệu khác, phù thủy đẹp nhất giới pháp thuật Anh Quốc. Và, đứng thứ hai là Siver – dĩ nhiên rồi, thứ ba là Hermione cho ai thắc mắc.

Hermione lớn lên cực kỳ xinh đẹp, áp đảo hết toàn bộ những vị tiểu thư quý tộc thuần huyết. Hai chiếc răng trở thành một điểm nhấn làm gương mặt cô có vẻ tươi sáng và ngây thơ hơn. Hiện cô đang tranh chức vụ bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, và con trai cô Scorpius Malfoy hiện đang học năm hai tại Hogwarts.

Quay lại nào, Harry ngồi chóng cảm trên ghế ngón tay thon dài gõ nhịp nhàng lên tay vịn. Lát sau cậu giương đôi mắt xanh xinh đẹp nhìn hai cô nhóc đối diện: “Một tháng.” Hai cô nhóc mờ mịt nhìn cậu, “Hogwarts vừa khai giảng chưa tới một tháng, hai đứa liền gây chuyện. May mắn là lần này hai đứa chỉ biến mất một tuần, nếu không Alex và Bellatrix đã náo loạn rồi. Vậy, hai đứa đã làm gì, hử?”

Barbara mím môi, đôi mắt song sắc ngấn nước nhìn cậu: “Ba ba, tụi con không cố ý.” Morrigan không nói gì liếc sang nhìn ai kia đang diễn kịch. Harry nhướn mày cười khế, nói: “A, không cố ý sao. Vậy... vì không phải lỗi của cả hai, nên ba phạt hai đứa cấm túc một tháng. Thế nào?” Barbara bĩu môi nhưng hai mắt lại sáng ngời, may quá đi không bị phạt, chỉ bị cấm túc thôi. Morrigan hơi nhíu mày: “Con có thể dùng hầm không?” Cậu cười nhẹ gật đầu: “Có thể, chỉ cần ở trong phạm vi biệt thự Slytherin, hai đứa muốn đi đâu cũng được.”

Barbara hai mắt tỏa sáng hoan hô một tiếng rồi chạy đi, Morrigan trầm mặt một chút rồi hỏi: “Ba ba... Tại sao tụi con lại không nhớ gì về khoảng thời gian sau khi mất tích?” Harry nhún vai đứng lên xoa đầu cô: “Ai biết được. Trẻ rồi, con nên nghỉ ngơi đi.” Morrigan nghi ngờ nhìn cậu nhưng vẫn gật đầu rời đi, nếu ba ba không muốn cô biết thì cô sẽ không tò mò.

Harry nhìn theo bóng dáng cô, từ trong túi áo lấy ra hai viên cầu nhỏ, xoay nhẹ chúng trên tay. Voldemort đi đến ôm lấy cậu từ đằng sau: “Vì Merlin sao?” Cậu đặt hai viên cầu trên tay ngắm nhìn: “Ừ, Merlin yêu cầu.”

Sáng hôm sau có vài vị khách đến thăm biệt thự Slytherin. Một cậu bé với mái tóc bạch kim mềm mại dài ngang vai, đôi mắt màu bạc to tròn đầy gian xảo. Một cô bé với mái tóc đỏ được cột hai chùm, đôi mắt nâu xinh đẹp to tròn trong sáng ngây thơ. Hai thiếu niên giống hệt nhau, với cái mũi ưng lớn và đôi mắt vàng kim. Một cô bé tóc vàng uốn lượn, đôi mắt xanh biếc đầy đáng yêu, nhưng nếu nhìn kỹ có thể thấy cổ của “cô ấy” to hơn nữ sinh bình thường và trên cổ đeo một sợi dây chuyền hình sư tử màu vàng đỏ. Một người phụ nữ tóc đen xoắn dài quý phái. Bọn họ nghe tin cặp sinh đôi đã trở lại nên chạy đến, dừng hỏi vì sao hiện tại mới tháng mười mà họ lại có thể đến đây.

Bellatrix vừa đến không nói một lời liền bước lên lầu, địa điểm là phòng ngủ của Barbara. Alex cũng vậy, nhưng cậu chạy xuống hầm. Rosally mở to mắt nhìn hai người rồi nhìn Scorpius: “...Làm sao giờ? Tụi mình mà đi theo có khi nào bị hai người họ chính chết không?” Daniel suy tư tính khả thi rồi gật đầu, Scorpius vươn tay hất nhẹ mái tóc mềm mại của mình: “Chúng ta đi tìm ba đờ đầu.” Rosally bĩu môi nói nhỏ: “Cậu muốn tìm Siver thì có.”

Bellatrix vừa bước vào phòng liền thấy Barbara mặc một cái đầm ngủ mỏng màu đỏ, cô nhóc đang ngủ ngon lành trên giường với cái tư thế rất là... ba chấm. Bellatrix nhặt cái mền dưới đất lên phủi nhẹ rồi đắp cho cô nhóc. Cô đứng nhìn một hồi, quyết định, cởi áo choàng chỉ mặc một lớp áo lót mỏng bên trong, chui vô mền. Barbara bị cô đánh thức, mơ màng mở mắt, đập vào mắt là gương mặt xinh đẹp của Bellatrix, chớp chớp mắt rồi ôm lấy cô, ngủ tiếp.

Alex vừa xuống hầm liền thấy Morrigan đang chuẩn bị nguyên liệu, anh đến gần nhìn: “Phúc lạc được?” Cô hơi ngừng rồi lại tiếp tục, anh thắc mắc hỏi: “Anh nhớ trong đơn hàng của em không có cái nào đặt làm phúc lạc được.” Cô không nói gì, tiếp tục chọn nguyên liệu. Alex yên lặng một chút rồi cùng cô chọn. Morrigan ngẩn đầu nhìn anh rồi lại cúi đầu, hai tai đỏ lên. Hiện tại là tháng mười, sinh nhật Alex là tháng hai... Không biết làm kịp không đây, có thể cải tiến một chút không nhỉ.

“Ba đỡ đầu, Siver có ở đây không ạ?” Scorpius lễ phép hỏi, Harry vừa đọc báo vừa ăn bánh ngọt lắc đầu: “Hôm trước Krum đến mời Siver tới Đức du lịch rồi.” Cậu nhóc cực kỳ không có phong thái quý tộc tròn mắt, nghiêng răng: “Tên Krum chết tiệt. Hắn còn chưa bỏ cuộc nữa hả! Siver đã hứa chờ con lớn lên, nói trước mặt hắn. Sao da mặt hắn lại dày như vậy!!!” Harry nín cười nhún vai, đẩy đĩa bánh ngọt lên: “Ari, ăn không?”

Ariana hai mắt sáng lấp lánh, dư quang khóe mắt thấy Daniel đang cười nhìn mình, đỏ mặt hắng giọng nói: “... Dạ thôi.” Dừng một chút rồi thì thầm: ” Lát nữa đi ạ.” Harry nhìn Daniel cười nhẹ gật đầu kéo đĩa bánh lại, Ariana mắt đầy tiếc nuối hận không thể nhào lên đem cả cái bánh kia nuốt vào bụng. Harry nhìn đám nhỏ hưng trí bừng bừng trước mặt, ai thật nhớ khoảng thời gian khi còn đi học a....

...

...

...

Snape nhìn cậu bé xinh đẹp tóc đen bù xù, đôi mắt xanh ngọc đứng trong hàng ngũ tân sinh, nghiêng răng thì thào: “HARRY POTTER!” Nhóm Scorpius, Rosally, Ariana, Barbara và Morrigan ngồi ở dãy bàn ăn nhà mình bả vai run rẩy – nín cười. McGonagall gương mặt nghiêm nghị nhưng trong mắt toàn ý cười, cầm cuốn da dê đọc: “Harry Potter!” Các học sinh không lên tiếng không hưng phấn hay gì cả, mặc dù cái tên này khá nổi tiếng nhưng họ sẽ không nghĩ ai kia lại thu nhỏ thân thể, nhờ Merlin che dấu tuổi thật rồi nhập học đâu, đám động vật nhỏ sẽ nghĩ... có lẽ đây là con trai út của họ đi.

Mũ Phân Loại:... Hết chuyện rồi hay sao mà cậu ta lại chạy đến đây nữa! Ở đây có nhóm năm người

Barbara là đủ đau đầu rồi! Cậu làm ơn về đi mà QAQ!!!

47. Chương 47: Phiên Ngoại 3: Giả Sử?!!

Giả sử con trai đáng yêu của Harry bên Nhà khoa học điên chế tạo một phi thuyền xuyên thời không rồi bay sang bên này.

“Nói vậy.... cha Sev ở bên này không đến với ba ba?” Một cậu bé khoảng mười hai tuổi, cực kỳ xinh đẹp với đôi mắt xanh ngọc trong suốt to tròn, hai má phúng phính đang vuốt cằm suy tư. Barbara gật đầu: “Phải đó, ba ba ở chung với cha chứ không có ở cùng giáo sư Snape. Vậy, không lẽ ở nơi đó ba ba không ở cùng cha sao?” Cô trợn mắt ngạc nhiên hỏi.

Adonis lắc đầu: “Ba ba bên tôi kết hôn với cả cha Snape và cha Voldy.” Cả nhóm năm người ngạc nhiên mở to mắt. Kết hôn với cả hai? Ý là ba người sống chung với nhau á? Rosally chớp mắt hỏi: “Nè nè, vậy cậu là con của ai?” Cậu nhóc cười ngây thơ: “Tôi là con của ba ba và cha Voldy.”

Morriga thắc mắc: “Vậy tại sao mắt cậu không phải màu đỏ?” Adonis nhìn cô, đôi mắt xanh ngọc chợt biến thành màu đỏ tươi như máu. Cả nhóm ngạc nhiên nhìn chằm chằm cậu. Cậu đỏ mặt cúi đầu: “Cái kia... chỉ cần dùng thuật che dấu là được” Lúc này chiếc vòng trên tay cậu đột nhiên phát sáng, cậu liếc nhìn mặt lập tức trắng bệch. Nhóm người Barbara nghi hoặc, gì vậy?

Adonis ra dấu im lặng rồi ấn nhẹ vào cái vòng, một màn hình trôi nổi hiện lên trước mặt cậu, trong màn hình là một cô bé khoảng mười ba mười bốn tuổi, mái tóc đen dài bù xù, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn chằm chằm cậu. Adonis vươn tay gãi đầu, xấu hổ cười: “...Ch... Chị hai.” Nhóm năm người khi màn hình xuất hiện lập tức mở to hai mắt tò mò nhìn, thấy cô gái bên trong lập tức ngạc nhiên, oa làm sao hay vậy?

“Adonis, em trộm chế tạo tàu không gian phải không? Khi nãy Amy và Silas phát hiện kho nguyên liệu thiếu rất nhiều.” Adonis đáng thương nhìn cô, trong lòng lại nghĩ, hai đứa chết tiệt, sao chúng không ở trong hầm đọc sách hay pha chế dược mà lại chạy đến kho nguyên liệu làm gì, bình thường tụi nó đâu có hứng thú với thứ này. Trong nhà người có hứng thú với nghiên cứu chỉ có chị hai Aza, mình và Ambrose, nhưng hôm nay cả chị hai lẫn Amb đầu không có ở nhà mình mới dám chế tạo hết phần còn lại của phi thuyền. Đều tại hai đứa đó!

“Các trò tụi tập ở đây làm gì?” Một giọng nói trầm thẳm lạnh lạnh vang lên, cả bọn giật mình xoay người nhìn, màn hình trôi nổi ở trước mặt Adonis nên cô cũng nhìn thấy người đến, cô hơi ngạc nhiên: “... Cha?”

....

....

Im lặng tuyệt đối!

“Ra vậy, nhóc là con của ta ở một thế giới khác. Đây là thứ gì? Rất thần kỳ.” Voldemort cười nói với Adonis, cậu bé có vẻ không hề sợ hãi – dĩ nhiên, con hắc mà. Cậu gật đầu, ngữ điệu nói chuyện như trên bàn đàm phán: “Dạ, thứ này do ba của con tạo ra. Nó dùng điện năng và ánh sáng mặt trời làm năng lượng, dùng nó liên lạc sẽ không tốn pháp lực, không những vậy, nó còn có công năng tường lửa rất mạnh mẽ. Khi tường lửa được kích hoạt thì chỉ có pháp lực của chủ sở hữu mới có thể mở ra.”

Dumbledore gật gù: “Công nghệ Muggle kết hợp với giới phép thuật sao, rất thú vị.” Voldemort cũng thấy vậy, nhưng có một chuyện làm hắc tò mò hơn: “Cô bé khi nãy là chị của nhóc, tại sao lại gọi Severus là cha?” Adonis chớp mắt nghiêng đầu suy tư, lát sau cậu nói: “Vì cha của chị ấy là cha Severus.” Voldemort nhướn mày, Dumbledore cũng khá ngạc nhiên, ông hỏi: “Vì sao con cũng gọi Severus là cha?” Adonis ngây thơ trả lời: “Thì cha là cha thôi. Cha Voldy cha Severus, cả hai đều là cha của con. Trên danh nghĩa là vậy, còn theo huyết thống thì cha Voldy là cha ruột của con.”

Snape nhướn mày: “Ta? Đừng nói với ta, ở thế giới đó ta và thằng nhóc con Harry Potter... là chồng chồng hợp pháp?” Adonis gật đầu. Mặt Voldemort đen lại, hắc vậy mà... lại đồng ý chia sẻ bảo bối của hắc? Tuyệt đối không có khả năng. Hắc thật muốn gặp bản thân ở thế giới kia rồi hung hăng cho hắc một cái Avada.

Lúc này chiếc vòng của Adonis lại nhấp nháy, cậu nhìn qua hai mắt lập tức sáng lên, nói với Voldemort: “Có gì muốn hỏi ngài cứ hỏi người này.” Nói rồi ẩn vào. Mọi người nghi hoặc tò mò không biết là ai liên lạc đến, màn hình hiện ra, một thanh niên tóc đen bù xù xuất hiện. Voldemort khi thấy cậu hai mắt lập tức mở lớn, Harry cũng nhướn mày.

Người trên màn hình – Harry Potter – tóc đen xoắn dài, đôi mắt ngọc bích to tròn long lanh ngây thơ nhìn mọi người, cười đáng yêu nói: “Adonis mau về thôi, hai cha của con sắp về rồi. Chắc con không muốn bị phạt chép nội quy Slytherin đâu nhỉ? Hoặc là xử lý mười thùng sên?” Adonis lập tức rùng mình.

Cậu quay sang nhìn những người khác ôn hòa nói: “Cảm ơn mọi người đã giúp đỡ và chăm sóc Adonis, nhưng hiện tại bé phải về ăn tối. Khi nào rảnh bé sẽ lại đến chơi.” Voldemort nhìn người trên màn hình chăm chú, không giống. Harry của hắc cũng ôn hòa tinh xảo, nhưng mà... người này có một cái gì đó làm hắc cảm thấy không giống. Hắc chỉ cần liếc sơ là có thể phân biệt được, nhưng lại không thể chỉ ra khác nhau chỗ nào.

Sau khi Adonis để chiếc vòng lại cho Voldemort, chỉ hắc cách sử dụng liền lên tàu rời đi, oa hai cha sắp về rồi, cậu không muốn xử lý mấy con sên ghê tởm kia đâu, với cả chép phạt nữa, phải mau chạy về a. Harry – trên màn hình – sau khi Adonis lên tàu rời đi liền quay sang nhìn những người khác, nhưng, lúc này tất cả mọi người đều nhận ra cậu có gì đó không giống.

Harry với đôi mắt xanh sẫm Avada cười ôn hòa: “Cụ Dumbledore, tốt nhất ngài không nên tính kế dụ dỗ hay lừa dối Adonis. Nếu cụ dám, tôi sẽ đến phá hủy thế giới của các người. Mọi người nữa, nhớ nhé!” Vẫn giọng nói đó, vẫn thái độ đó nhưng lại làm Snape, Voldemort, Grindelwald và Dumbledore cảm thấy

nguy hiểm, cơ thể theo bản năng liền vào trạng thái đề phòng, Harry bên này ngược lại không cảm thấy gì, nhưng cậu biết “cậu” trên màn hình đang ở trong trạng thái nguy hiểm.

Rốt cuộc Voldemort cũng nhận ra cậu ta không giống chỗ nào, Harry của hắn trong đôi mắt luôn chứa một tia tinh ranh và trong sáng, còn cậu ta, mặc dù đôi mắt đó quả thật trong suốt sáng ngời nhưng ẩn sâu bên trong chính là bóng tối và điên cuồng vô tận. Đôi mắt hiện tại mới đúng là cậu ta. Dumbledore cười khở, ông chỉ vừa nghĩ thôi, cũng không tính làm thật, có cần đáng sợ như vậy không. Cứ như trước mặt ông là một Dark Lord vậy.

Harry hài lòng với phản ứng của họ, đôi mắt biến hóa thành xanh ngọc trong sáng như bình thường, cười đáng yêu: “Nếu mọi người có hứng thú với những món đồ công nghệ này thì có thể liên lạc với Damian để trao đổi mua bán, số của thằng bé ở trong danh bạ. Mặc dù chỉ mới mười tuổi nhưng thằng bé rất có thiên phú ở mảng này, nên đừng xem thường bé nha, coi chừng bị bé ăn sạch đến xương cũng không còn đó.” Nói xong liền ngắt liên lạc.

...

Nói chung, sau đó hai thế giới bắt đầu qua lại với nhau nhiều hơn, dĩ nhiên là chỉ có đám nhóc con bên kia chạy qua bên này. Nhưng nhờ vậy mà khoa học kỹ thuật của giới phép thuật bắt đầu phát triển mạnh, hiện tại giới phép thuật hoàn toàn có đủ năng lực thống trị giới Muggle, nhưng họ không làm. Nhờ những món đồ này họ nhận ra đầu óc của Muggle quả thật... vượt qua sức tưởng tượng bình thường, giữ lại và chung sống hòa bình sẽ có ích hơn – đây là Damian đề nghị.

Hoàn.

Tung bông *Tung bông* *Tung bông* Hoàn rồi ~!!!!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/harry-potter-ma-vuong>